DEB STOVER

Jocul cu focul

ALCRIS

Capitolul 1

Tory simţi mirosul insulei încă dinainte de a o fi văzut. Nasul ei sensibil percepu aroma unei mulţimi de flori si mirodenii, plutind spre ea pe aripile brizei calde care încreţea marea albastră.

Scrută nerăbdătoare orizontul pâclos. Dintr-o dată, ceaţa se ridică, prefăcându-se într-un nor care se înălţă si dispăru ca o batistă de voal în mâna unui scamator, pentru a dezvălui pantele albastre-cenusii ale unui munte cu vârful plat ce se înălţa peste colinele verzi ale insulei Airouna.

Norul risipindu-se, soarele începu să strălucească mai puternic, pe cerul albastru ca de cobalt. Marea îsi schimbă culoarea, din albastru ca ardezia într-un turcoaz profund, presărat cu luminiţe argintii; o lumină a cărei putere se înteţea, devenind o văpaie orbitoare, astfel încât Tory fu nevoită să-şi scoată din buzunar ochelarii de soare si să si-i pună la ochi.

Prin lentilele fumurii, putu distinge detaliile insulei. Un far alb se înălța pe un promontoriu, iar dincolo de acesta se deschidea un golf larg, mărginit cu nisip argintiu scânteietor si vegetație tropicală luxuriantă. In capătul golfului se vedea un grup de clădiri albe cu acoperişuri roşii, în spatele cărora se ridica o colină împădurită. In timp ce feribotul cu care venise din Antigua intra în golf, Tory văzu alte clădiri aliniate curb în jurul unui țărm pe jumătate ascuns de coroanele în formă de umbrele sfâşiate ale palmierilor şi ramurile delicate ca nişte pene ale arborilor casuarina.

Motoarele vasului încetiniră, în timp ce se apropia de o geamandură mare şi roşie, pentru navigație, care sălta încet pe valuri, cu o măreție austeră. Bacul ocoli cu grijă geamandura şi luă din nou viteză, trecând prin dreptul unui schooner negru care profita de briza din larg pentru a ieşi pe mare, cu pânzele scânteind în lumina soarelui. Tory întrezări acoperişul cabinei, vopsit în galben strălucitor, şi îl văzu pe omul de la timonă, cu picioarele încordate pe puntea care se legăna şi chipul bronzat zâmbind larg în timp ce ridica mâna să salute pe cineva de la bordul bacului. Apoi, schoonerul trecu mai departe, siajul său larg lăsând o dâră netedă printre valuri.

Intrarea în Port Anne se afla între două promontorii pline de clădiri. Majoritatea acestora erau antrepozitele vechi, construite de negustorii englezi în secolul al XVIII-lea. Vopsite în alb, cu uşi boltite, ferestre dreptunghiulare la etaj, mărginite de obloane viu colorate, şi acoperişuri în pantă abruptă cu țigle roşii, inspirau o eleganță cam dărăpănată, în contrast cu simplitatea concepției unghiulare a clădirilor moderne de beton care se

înghesuiau în spatele lor.

întrucât portul era plin cu bărci de pescuit si mici vase de agrement, bacul se apropie de port cu destulă dificultate, dar după multe strigăte ale căpitanului si echipajului si după numeroase treceri ale motorului în marsarier si din nou înainte, atinse în sfârsit zidul de piatră al cheiului larg.

Un mic grup de oameni, stând pe chei, asteptau feribotul, iar dincolo de ei Tory văzu o stradă lată ce ocolea scuarul, decorată cu peluze circulare, ronduri de flori viu colorate si palmieri regali grațiosi.

- Tory, Tory!

Auzindu-se strigată pe nume, coborî din nou privirea spre grupul de oameni. Un bărbat în sort kaki, cu cămasa albă si pălărie de soare pleostită, îi făcea cu mâna. îl recunoscu imediat. Era doctorul Magnus Jarrold, directorul Grădinii Botanice din Airouna, celebru botanist si, cândva, profesor de stiințe ale naturii la universitatea unde îsi obținuse ea diploma. O chemase să lucreze pentru el, ca botanist' asistentă, pe această insulă din Caraibe.

Simțind un val de emoție că ajunsese în sfârsit, Tory îi făcu si ea cu mâna, apoi se întoarse grăbită, hotărâtă să-si găsească bagajul cât mai repede si să debarce. în graba ei, se ciocni de cineva care trecea prin spate, pe punte. Parcă s-ar fi izbit de stânca Gibraltarului. Aerul i se revărsă din piept cu un suierat, în itmp ce violența coliziunii o zgâlțâia din cap până-n picioare.

- O, scuzați-mă, gâfâi ea, în timp ce-si regăsea echilibrul, agățându-se de antebrațul gol si vânjos al bărbatului. Mă tem că n-am fost atentă.

- E clar că n-ai fost, altfel nu intrai în mine ca orbetele. N-arăt tocmai ca un spectru.

Cu siguranță că nu. Deşi nu mult mai înalt decât ea, dădea impresia de masivitate. Glasul său avea o sonoritate tăioasă, ca şi cum ar fi fost obişnuit să dea ordine, iar accentul, deşi diferit, era la fel de englezesc ca al ei.

Retrăgându-şi mâna de pe antebrațul bronzat al bărbatului, Tory îi privi ochii căprui ca alunele, cu gene negre, adânciți sub sprâncenele stufoase: ochi în care strălucea o luminiță jucăuşă şi răutăcioasă. Sub ochiul drept avea o vânătaie verzuie, iar deasupra arcadei, un tampon de tifon alb era lipit cu fâşii de leucoplast peste cine ştie ce rană. Părea să fi participat la o încăierare.

Avea părul şaten închis, des şi cârlionțat, tuns scurt, cu favoriți lungi în josul obrajilor slabi.

Sub cămaşa cu modele vesele şi mâneci scurte, descheiată la gât, umerii săi lați stăteau aduşi, căci se rezema în nişte cârje de lemn, iar Tory avu mustrări de conştiință, când privirea ei coborî asupra picioarelor lungi, cu pantaloni albi de bumbac, până la sandala piciorului drept, pe care omul şi-l ținea mai sus de nivelul punții.

Işi aminti că îl văzuse îmbarcându-se, în Antigua. Venise cu un taxi, pe cheiul de unde plecase feribotul. Căpitanul vasului îl salutase ca pe un vechi prieten, cu o remarcă veselă şi cam obscenă, căreia pasagerul îi răspunsese cu o observație succintă şi la fel de vulgară, care-o făcuse pe Tory să se înroşească de jenă până-n vârfurile urechilor, nefiind obişnuită să audă un asemenea limbaj fără perdea.

- Sper că nu v-am lovit, spuse ea acum, într-un efort

de a-şi alunga remuşcările. Omul stătea drept în fața ei, blocând intrarea spre salonul feribotului, unde Tory îşi lăsase bagajele.

- Am plăcerea să spun că nu m-ai lovit, replică el rece, studiindu-i trupul cu ochii săi strălucitori. Cu părul ăsta ca mătasea de porumb, ar trebui să ai ochii albastri ca floarea de cicoare. Asa e?

Tory deveni rigidă. Ce tupeu avea, să-si închipuie că putea face comentarii personale numai fiindcă se ciocnise de el! Era, în mod clar, genul de corsar îndrăneț, care nu ezita să le facă avansuri femeilor la cea mai mică ocazie. Ei bine, avea să învețe că tacticile sale obraznice nu aveau nici o sansă cu ea! Era imună la privirile fățis-admirative si la comentariile directe legate de culoarea părului.

- Nu-i adevărat, sunt cenusii, se răsti Tory, sperând ca omul să priceapă aluzia din răceala vocii ei si să se dea la o parte.

El, însă, rămase pe loc, părând mai amuzat ca oricând.

- Ce păcat, spuse, cu voce tărăgănată. Ştii, dintotdeauna mi-am dorit să cunosc o femeie cu părul blond ca al tău si ochi albastri. Cu excepția ochilor, pari să corespunzi perfect idealului meu.

- Ce ideal? întrebă ea, intrigată în ciuda hotărârii de a-l pune la punct.

- Caut o femeie cu care să împart casa si masa, declară omul cu nerusinare. O femeie ca tine.

Numai faptul că era în cârje, avea un ochi învinețit si o rană deasupra sprâncenei îl salvă de o palmă. Făcând mari eforturi să se stăpânească, Tory replică printre dinți:

- Esti sau nebun, sau beat. Acum, vrei te rog să te dai la o parte ca să pot intra în salon să-mi iau bagajul?

Bărbatul nu se miscă, nici nu păru jenat.

- Recunosc că am băut două păhărele de când am venit la bord, dar beat nu sunt, spuse el cu glas limpede, şi de obicei lumea mă consideră mai întreg la minte decât majoritatea celor din jur. De ce mă găseşti beat sau nebun numai fiindcă sunt A sincer, nu înțeleg, dar mă bucur să aud că debarci aici. înseamnă că, măcar de data asta, soarta e de partea mea şi suntem hărăziți să ne cunoaştem.

Remarca o tulbură, făcând-o să arunce o privire prudentă spre el. Omul observă, şi zâmbetul lui neaşteptat străluci surprinzăor de alb pe chipul bătut de vânturi şi ars de soare.

- Aha, te-ai simțit atinsă, o ironiză el încet. La fel ca atâtea alte femei, eşti fatalistă.

- Ba nu sunt fatalistă deloc, se burzului Tory. Cred că fiecare dintre noi e stăpân pe viața lui.

- Stai mult pe insulă?

- Am venit să lucrez aici! îl repezi ea.

- Ce surpriză. Te aşteaptă cineva?

- Da.

- Cine?

- Nu te priveşte.

Fierbea de nervi.

- Şi-acum, ai de gând să te dai la o parte, te rog? Aş dori să cobor de pe feribot înainte de a pleca spre insula următoare.

- A, e timp destul. Pe insule, nimeni nu se grăbeşte - un lucru pe care va trebui să-l înveți şi să-l accepți, dacă ai intenția să locuieşti aici. Poți foarte bine să-mi spui cine te aşteaptă, pentru că tot voi afla, când am să debarc şi eu, adăugă el, calm.

Tory avu strania senzație că era captivă în acel moment din timp, ca şi cum ar fi stat acolo o veşnicie, simțind cum soarele fierbinte îi pârjolea pielea, auzind cadența uşor melodioasă a dialectelor din Indiile de Vest si cântecele marinarilor care descărcau provizii de pe feribot pe chei, în timp ce stia că Magnus o astepta si totusi nu putea ajunge la el pentru că era ținută prizonieră de un mitocan care se dădea mare.

Negricios cum era, cu licărirea aceea răutăcioasă în ochi, cu umerii mari adusi peste cârje, părea unul dintre nemilosii pirați care dominaseră odinioară mările din jurul insulelor, hotărât s-o țină ostatică. îl vedea ca pe o stâncă de neclintit, un obstacol între ea si Magnus, împiedicând-o să-l întâlnească pe omul pentru care îsi părăsise țara, familia si prietenii, plus o slujbă sigură.

- Dacă nu mă lasi imediat să trec, am să strig după ajutor, îl preveni ea, împinsă de panică la disperare.

Amuzamentul se sterse de pe chipul lui. Ochii îi rămaseră limpezi si duri ca ai unui vultur. Involuntar, Tory făcu un pas înapoi, văzând cum gura i se răsfrângea cu cinism.

- Nu e nevoie să te feresti. N-am să te ating, desi ai merita să-ți dau o mamă de bătaie pentru ceea ce ai insinuat adineaori, mârâi el.

- N-am... N-am vrut să insinuez nimic, se apără Tory. Nu vreau decât să trec, te rog.

- Iar eu nu făceam decât să-mi manifest interesul prietenos față de o persoană nou-sosită pe insulă, replică necunoscutul. Bine, poți să treci. Scuză-mă că te-am deranjat.

Şi se dădu la o parte din calea ei. Eliberată, Tory trecu

grăbită pe lângă el, fără nici un cuvânt de scuză. Scurta ciocnire a personalităţilor o făcea să tremure de indignare. Va să zică, îsi prezenta scuzele că o deranjase?
Simţea că se îneca de furia care o cuprinsese ca o stare de greaţă, dându-şi seama cât de abil r'sturnase necunoscutul situaţia, făcând să se înţeleagă că ea ar fi fost nepoliticoasă, pentru că îi respinsese avansurile bine intenţionate.

Acum, când feribotul staţiona şi prin gurile de ventilaţie nu mai circula aerul, în salon domnea o zăpuşeală apăsătoare. Simţind cum i se îmbrobona pielea de sudoare, în timp ce se mişca grăbită, Tory îşi găsi valizele, le ridică şi le cără pe punte, spre pasarelă. Când coborî de pe schelă, pe dalele încălzite de soare ale cheului, rochia de bumbac cu flori albastre îi era leoarcă de năduşeală la subsuori şi-şi dorea să fi sacrificat câteva clipe pentru a-şi pune pălăria de paie pe care o avea în geantă.

Dar Magnus o aştepta, cu mâinile întinse în semn de bun venit şi ochii albaştri zâmbindu-i de sub borul pleoştit al pălăriei. Lumea ei revenise la normal, aşa că-şi lăsă valizele jos, îl luă de mâini şi se întinse să-l sărute pe obraz.

- Tory, draga mea, ce bine-mi pare că te văd! exclamă el, în timp ce-i răspundea la sărut. Glasul îi era întocmai aşa cum şi-l amintea, scăzut şi blând, cu un uşor accent gutural, Magnus fiind danez din naştere.

- E minunat că am ajuns în sfârşit aici, răspunse ea cu sinceritate.

Aruncă o privire în jur, la scena multicoloră: ape albastre strălucitoare, pereţi albi scânteietori, acoperişuri roşii luminoase - toate, sub strălucirea vie a soarelui tropical, părând mai intense, mai vitale.

- Nici nu-mi vine să cred că am ajuns aici, spuse ea. O, Magnus, n-ai idee cât m-am bucurat când ți-am primit scrisoarea. începeam să cred...

- Că uitasem de tine, interveni el cu blândețe. Ştiu, si regret amânarea, dar n-a fost din vina mea. Fiind o numire guvernamentală, am avut de îndeplinit anumite formalități. Dar acum esti aici si as dori s-o cunosti pe fiica mea, Carla. Sper să vă împrieteniți. Carla, ea e Tory Latham.

Fiica lui! Tory speră să nu se observe cât o zguduia acest anunț. Privi cu ochi mari spre fata scundă si brunetă pe care Magnus o trăgea înainte. Cu tenul măsliniu si ochii negri, Carla purta o rochie de vară simplă, croită din bumbac alb cu pete colorate, care-i lăsa spatele gol până la talie si avea un decolteu larg, prin care se întrezăreau sânii rotunjiți, cu pielea oachesă.

Cu un zâmbet pe care si-l simțea crispat si fals, Tory întinse o mână în semn de salut, dar Carla nu păru să i-o observe si, după ce înclină scurt din cap, privi pe lângă ea, spre cineva sau ceva care se afla în spate. în aceeasi clipă, ochii migdalați si negri ai fetei se luminară de încântare.

- Denzil! strigă ea. O, ia uite, e în cârje! Tăicule, să nu plecăm încă, vreau să-l întreb pe Denzil ce-a făcut, de ce e rănit.

- Carla, nu contează...

Magnus se întrerupse, ridicând neputincios din umerii săi îngusti, când fiica sa îi trecu protestul cu vederea, repezindu-se în direcția pasarelei pe unde cobora bărbatul cel brunet, legănându-se în cârje.

Se întoarse din nou spre Tory, zâmbind cam abătut.

- E foarte impulsivă si, drept să-ți spun, îmi fac griji

pentru ea. Are saptesprezece ani si tocmai a descoperit bărbații.

Oftă adânc, cu fruntea încrețindu-i-se a nelinişte; lui Tory îi veni să întindă mâna ca să i-o însenineze.

- Omul pe care-l vezi acolo, cu cârjele, e singurul bărbat pe care mi-aş dori să nu-l fi descoperit niciodată, adăugă el, pe un ton descurajat.

- Cine e? întrebă Tory, întorcându-se cu spatele spre Carla care se apropia însoțindu-l pe bărbatul în cârje.

- Denzil Hallam - cel puțin, aşa e cunoscut aici, în Airouna, răspunse Magnus.

- Pari cam sceptic, observă ea.

- Sunt sceptic. Cred că e un compatriot de-al tău, dar mai mult nu ştiu despre el, deşi se află aici de vreo şapte ani.

- Ce l-a adus încoace?

- Se spune că a venit la bordul unui sloop mic cu pânze, susținând că traversase de unul singur Atlanticul. Era în zdrențe, aproape mort de foame şi fără un ban în buzunar, dar până la sfârşitul anului preluase administrația micii firme de operațiuni portuare şi închirieri de iahturi din golf. In schimbul unui loc la ancoră pentru sloopul lui, s-a angajat acolo imediat după sosire, pilotând iahturile, inclusiv al său, pe care le închiriau turiştii pentru croaziere printre insule. Sub conducerea lui, afacerile au prosperat, iar flota iahturilor de închiriat este acum una dintre cele mai numeroase din insule; atrage turişti de peste tot. In consecință, Hallam are multă trecere la departamentul de turism al guvernului, dar eu n-aş avea încredere în el nici să-mi plăteşti.

- Aşa... Şi de ce nu?

- Are un fel neînduplecat de a face totul, lucrează în stil dur. Şi pe urmă, nici reputaţia cu femeile nu-i e prea grozavă. De când e aici, s-a încurcat cu una sau două tinere, apoi le-a părăsit fără pic de inimă, din câte am auzit.

Aruncă o privire peste umărul ei, părând cam jenat, apoi se aplecă înainte să-i soptească:

- Am să-ţi povestesc eu si altele despre el, mai încolo.

Tory se întoarse. Carla si bărbatul cel negricios ajunseseră foarte aproape.

- Salut, Hallam, îl întâmpină Magnus, cu un efort vizibil de a fi cordial. Pari să fi văzut moartea cu ochii, ca de obicei. Ce ţi s-a întâmplat?

Sprâncenele stufoase ale lui Denzil Hallam se arcuiră sarcastic si, de sub borul tare al pălăriei albe de navigator care-i acoperea acum părul brunet, ochii îi licăriră cu un umor lipsit de bunăvoinţă, când se opri să arunce o privire spre Tory, rezemat în cârje. Apoi, privirea i se abătu dinspre ea către Magnus, iar un colţ al gurii sale aspre se ridică dispreţuitor.

- Săptămâna trecută lucram în echipaj, pe iahtul unui prieten. Participam la o cursă si ne-a prins din pupa uraganul Enid. Vântul a înclinat iahtul pe-o parte, iar reducerea velelor a devenit foarte problematică. Am scăpat usor, doar cu câteva vânătăi si o gleznă scrântită, explică el calm.

- Şi cu norocul de a fi viu ca să povestesti, presupun. Am auzit că Enid a făcut mari pagube pe coasta de est a Statelor, spuse Magnus.

Ochii duri si căprui, spuziţi cu verde, îl priviră gânditori un moment, după care se îndreptară spre Tory.

- Nu stiam că ai două fiice, doctore Jarrold, comentă Denzil Hallam cu o politețe suavă pe care o contrazicea luminița răutăcioasă din ochi. Tory strânse buzele si se uită în altă parte, numai pentru a vedea fața Carlei strâmbându-se de râs la auzul ideii că ea si Tory ar fi putut fi surori.

- Nici nu am, răspunse Magnus, cu un zâmbet. Tânăra domnisoară este Tory Latham. E botanistă si a venit să lucreze la Grădină, sub conducerea mea.

- Frumoasă botanistă.

Acum, diavolul nici nu încerca să-si ascundă amuzamentul pe socoteala ei, iar Tory simți că tremura, făcând eforturi să pară nepăsătoare.

- Nu eram constient că există o asemenea specie, doctore, si te felicit pentru gusturile dumitale rafinate, adăugă obraznic Hallam. Dar Tory pare un nume cam ciudat pentru o femeie. Eu am crezut întotdeauna că e denumirea unui partid politic.

- E prescurtarea de la Victoria, se răsti Tory, nemaiputând rezista batjocurii lui, după care îsi dori să-si fi ținut gura, când Hallam râse pe față.

- A, acum înțeleg de ce nu te distrai pe feribot, pufni el. Ai avut o reacție extrem de victoriană.

- Cum adică? V-ați cunoscut deja?

Magnus vorbea pe un ton tăios, aparent nelinisit, dar înainte ca lui Tory să-i vină în minte un răspuns pentru a-l linisti, Denzil Hallam spuse alene:

- Oho, nu numai că ne-am cunoscut. Ne-am ciocnit frontal, cu rezultate extrem de interesante, n-ai zice, domnisoară Latham?

O provoca intenționat, răzbunându-se pentru compor-

tamentul ei necuviincios de pe punte, iar Tory începea să se simtă cam rău, stând acolo, sub soarele arzător. Observă că era singura care nu purta pălărie, căci Carla avea o tichiuță drăgălaşă cu boruri largi, cocoțată pe creştetul ei cu păr des şi înfoiat. In loc de a muşca momeala pe care i-o aruncase Denzil Hallam, dând încă un răspuns tăios, începu să-şi caute pălăria în geantă şi fu uşurată să-l audă pe Magnus spunând, cam încurcat:

- Te putem lua cu maşina, Hallam? După cum ştii, în drum spre Grădină trecem pe la debarcader.

- Nu, mulțumesc.

Răspunsul era repezit şi o uşură pe Tory, întrucât n-ar fi suportat să stea cu el în aceeaşi maşină.

- Il aştept pe Josh şi, de fapt, cred că-i şi aud jeep-ul apropiindu-se. Incântat de cunoştință, Victoria Latham.

Tăcu o clipă, dar când Tory nu ridică privirea, nici nu răspunse în vreun alt fel, adăugă scurt:

- Sper să te mai văd, doctore. Şi pe tine, Carla.

Se răsuci pe cârje, tocmai când Tory îşi potrivea pălăria pe cap.

- Denzil, stai! se repezi după el Carla, ajungându-l din urmă în timp ce lângă el frâna zgomotos un jeep albastru.

- Carla, vino imediat aici! Plecăm! îi ordonă Magnus - fără nici cel mai mic rezultat. La naiba, adăugă el încet, în timp ce-şi privea fiica vorbindu-i omului cu cârje şi aspect de pirat feroce.

Se^ întoarse spre Tory, cu un zâmbet de scuză:

- Ințelegi ce vreau să spun? Acum vezi cu cine am de-a face? Cu o forță magnetică, pe care cred că majoritatea femeilor o găsesc irezistibilă, ca să nu mai vorbesc de o adolescentă cum e Carla. La ce s-a referit, când a spus că

v-ați ciocnit pe feribot?

- Am intrat în el, atâta tot, răspunse calmă Tory. încearcă să obțină capital de pe urma incidentului.

- Hmmm. Pare tipic pentru el. Dar nu trebuie să te mai țin aici în soare. Esti puțin cam palidă si cred că te simți obosită, după lunga călătorie.

Mai mult decât obosită, îsi spuse Tory; absolut epuizată, fiindcă, din cine stie ce motiv, emoția care o însuflețise după primirea scrisorii lui Magnus se risipise, lăsând-o decepționată si cu un gust sălciu.

Magnus îi luă valizele si o conduse spre o masină de culoare crem. Deschizând portbagajul, băgă geamantanele înăuntru. în timp ce-l închidea, aruncă o privire spre jeep.

- Ha! Asa cum mă asteptam, Hallam n-are timp de Carla azi, uite-o că se întoarce.

Se părea, însă, că Denzil avea totusi timp pentru Carla, căci fata când sosi, cu părul lung până la umeri săltând pe pielea dezgolită si oachesă, anunță cu ochii ei negri strălucind de emoție:

- Merg cu Denzil, în jeep-ul lui.

- Nu, se opuse Magnus, categoric. îți interzic.

- Hai, tăticule, nu mai fi asa de rău, se smiorcăi Carla. Zice că pot face o baie în piscina de la debarcader, si-o să mă aducă el cu masina acasă, mai târziu.

- Nici nu mă gândesc!

Magnus părea hărțuit de-a binelea, iar Tory îsi stoarse creierul obosit în căutarea unei soluții pentru a-l ajuta.

- De ce să nu mă duc? se bosumflară drăgălas buzele pline si rosii ale Carlei.

- Fiindcă nu vreau să ai nimic de-a face cu omul ăsta.

- Dar de ce? scânci fata.

-Ţi-am spus de mai multe ori. Şi-acum, urcă-n maşină şi ţine minte că avem o musafiră care vine de departe şi e obosită.

Carla aruncă o privire spre Tory. Avea o expresie cu adevărat feminină, serioasă şi critică; privirea unei femei care ia măsurile altei reprezentante a sexului ei şi evaluează concurenţa, iar asta o înfuria pe Tory şi mai mult decât admiraţia neobrăzată cu care o dezbrăcase din ochi Denzil Hallam.

- Şi tatăl *tău* e la fel de încuiat când e vorba de relaţiile tale cu alţi bărbaţi? o întrebă Carla.

Intrebarea o deconcertă pe Tory. Fata apela la ea ca la o persoană de aceeaşi vârstă, probabil sperând s-o înroleze ca aliată împotriva unui membru al generaţiei mai vârstnice, şi anume Magnus, pe care fiica lui îl considera un tată ursuz şi mărginit, dar Tory îl privea ca pe un prieten foarte admirat şi respectat.

- Nu cred că l-am auzit vreodată pe tatăl meu exprimându-şi opinia asupra acestui subiect, dădu ea un răspuns evaziv.

Ochii negri ai Carlei o măsurară din nou, apoi nu-i mai dădură atenţie.

- Bine, văd că n-ai să-mi fii de nici un ajutor. Eşti de partea lui, smuci ea din cap spre Magnus, chiar înainte ca zgomotul jeep-ului cu motorul ambalat s-o facă să se răsucească într-acolo. In timp ce autovehiculul pornea în direcţia scuarului, Carla scoase un vaiet de frustrare, bătând din picior.

- Uite ce s-a-ntâmplat! Şi numai din vina ta, strigă ea, întorcându-se acuzatoare spre tatăl ei, care părea foarte surprins de acest atac. Dacă nu veneam să-ţi cer voie,

acum aş fi fost pe drum. A plecat fără mine.

- Şi m-a scutit de o droaie de necazuri, replică sec Magnus. Desi as prefera să nu-i rămân îndatorat niciodată individului ăsta dubios. Treci pe bancheta din spate, Carla, iar tu, Tory, stai cu mine în față, să mergem si noi.

Atmosfera din masină era sufocantă, căci aceasta stătuse parcată în plin soare. Scaunele tapițate cu vinilin se înfierbântaseră atât de tare încât Tory, când se aseză, aproape că sări în sus, de parcă i-ar fi ars coapsele chiar si prin materialul rochiei. Iar când apucă mânerul cromat pentru a închide portiera, scoase un țipăt usor, având senzația că atinsese un fier înrosit în foc.

- în partea asta a orasului vei găsi multe lucruri care să-ți amintească de Anglia, spuse pe un ton de conversație Magnus, în timp ce pornea prin scuarul umbrit, înscriind masina pe strada principală. Majoritatea magazinelor vechi sunt clădite din cărămizi aduse ca balast de schoonerele care veneau să încarce zahăr, în secolul al optsprezecelea.

Privind afară, Tory văzu arcade cu bolți rotunjite care aruncau o umbră răcoroasă pe trotuarele cu borduri înalte si rigole foarte adânci. în locurile neumbrite, razele soarelui aureau zugrăveala albă si se reflectau din ferestrele simple, cu jaluzele albastre sau rosii. Bougainvilee violete si geranii agățătoare stacojii se revărsau în cascade peste marginile lădițelor de pe pervazuri, punând pete vii de culoare pe lemnul alb sau feroneriile negre.

Magnus frână brusc, iar Tory se uită prin parbriz si văzu trei femei oachese, în rochii de bumbac imprimat, ducând cosuri cu marfă în echilibru pe capetele cu tur-

bane, în timp ce traversau strada cu miscări grațioase.

- Pe insulă nu circulă prea multe autovehicule, asa că localnicii umblă peste tot, cum au chef, îi explică Magnus, cu un zâmbet. Cred că astea trei au fost la piață. Se ține într-o mică hală de pe o stradă paralelă cu asta si trebuie să ajungi acolo devreme, dacă vrei să cumperi o capră sau o găină, fructe proaspete ori eventual un cupon de bumbac cu imprimeuri. Uită-te la stânga - încă ceva foarte englezesc. Catedrala anglicană.

Era o biserică frumoasă, cu turnuri ca un castel, construită într-o grădină plină de verdeață. Tory întrezări o alee lată, umbrită de migdali grațiosi, care ducea spre un portic georgian. De fiecare parte a intrării se afla câte un sir de ferestre prelungi, cu ornamente în formă de evantai deasupra, practicate în pereții de cărămidă a căror zugrăveală albă se stersese pe ici pe colo, astfel încât se vedea culoarea rosie, într-un efect de mozaic neregulat.

- Nu mi-am dat seama că poinsettia poate creste atât de înaltă! exclamă Tory, recunoscând forma neregulată a frunzelor pe arbustii care se înghesuiau într-un colț al grădinii împrejmuite cu ziduri. Iar copacii aceia înalți de acolo sunt Poinciana Regali, nu-i asa?

- *Delonix regia,* preciză Magnus, cu un zâmbet piezis în direcția ei. Ai perfectă dreptate. Cred că pentru tine poinsettia înseamnă o plantă mică în ghiveci, cultivată pentru Crăciun, un un arbut ornamental enorm ca aici. Grădina asta a fost înființată de primul director al Grădinilor Botanice, tocmai în 1760.

- Sir Jeffrey Downs, interveni Tory.

- Din nou ai dreptate. Poate observa oricine, domnisoară Latham, că te-ai specializat în stiința horticul-

turii, o tachină el, făcând-o să simtă o văpaie caldă care se răspândea printr-însa, spre a risipi cenuşiul dezamăgirii. Era din nou cu Magnus şi vorbeau în limba lor, limba botaniştilor adânciţi în propriul lor domeniu ştiinţific. Din capul locului se cunoscuseră datorită unui interes comun, care îi reunise şi acum şi avea să-i menţină împreună şi pe viitor, după cum spera Tory.

Lăsară oraşul în urmă, pornind pe o şosea rudimentară, aproape un drumeag şerpuitor printre desişurile de bananieri. Ici şi colo, colibe de lemn cu acoperişuri de stuf în pantă abruptă stăteau chircite între copaci. Rufe puse la uscat, pe sârme întinse între trunchiurile bananierilor, fluturau în briza constantă, indicând că bordeiele erau locuite. Intr-un luminiş cu pământ bătătorit, ars de soare, câţiva băieţi negri, desculţi, jucau cricket.

Drumul coborî în josul unei coline, apoi coti pe lângă o plajă cu nisip argintiu ce se arcuia alături de apa turcoaz scânteietoare, la umbra unor cocotieri aplecaţi. Dincolo de plajă, Tory întrezări catargele înalte ale ambarcaţiunilor cu vele şi suprastructurile albe, strălucitoare, de pe punţile vapoarelor de croazieră ancorate în port. Pe marginea drumului apăru o pancartă mare. Anunţa că, după câteva zeci de metri, aveau să ajungă la intrarea în Blue Horizons Marina, unde se puteau închiria cu ora, cu ziua sau cu săptămâna iahturi şi ambarcaţiuni de toate felurile şi mărimile.

- Tăticule, te rog, lasă-mă la poarta debarcaderului, ca să mă duc la piscină. Mor să înot şi eu puţin, risipi Carla tăcerea posomorâtă în care se cufundase încă din port.

- Poţi înota si lângă plaja de-acasă, replică Magnus.

- Dar e atât de departe de casă. Durează sapte ceasuri

până ajung acolo pe jos, si nu-i acelasi lucru. Acolo nu e nimeni. Nu am nici o distracție, se plânse fata. Te rog, tăticule!

- Nu. în nici un caz n-am să-mi calc cuvântul, lăsându-te să te-nvârtesti pe lângă un om cu o reputație ca a lui Hallam, refuză Magnus, iritat.

- Nu mă-nvârtesc pe lângă el, protestă cu aprindere Carla.

- Ba te învârtesti! Şi acum, te rog să taci.

Fata se prăvăli pe spătarul banchetei, bombănind în sinea ei, iar Tory îi aruncă lui Magnus o privire oblică, prudentă. Profesorul care-i predase cursuri la universitate nu fusese nicicând nervos, nici nu vorbise vreodată aspru. Acum, însă, era încruntat si avea o expresie crispată, care anihila impresia de farmec adolescentin si voie bună pe care o inspira de obicei.

îsi luă grăbită privirea dinspre el, tocmai la timp pentru a vedea intrarea debarcaderului: o alee largă, de nisip si pietris, sclipind în lumina puternică a soarelui. Un jeep albastru era parcat în fața unei clădiri administrative moderne, cu etaj, iar dincolo de aceasta se vedeau mai multe ambarcațiuni atrăgătoare, amarate în siruri ordonate, între pontoanele plutitoare cenusii ce se întindeau dincolo de cotul golfului.

- Nu mai e mult, spuse Magnus, cu glasul mai îmblânzit. Din păcate, în ceea ce mă priveste pe mine, căci Hallam e vecinul nostru cel mai apropiat. De la poarta debarcaderului până la poarta Grădinii Botanice sunt cinci mile, dar dacă traversezi colina de-acolo, prin pădurea tropicală, faci numai o milă si jumătate.

Drumul urca pe serpentine. Trecu de culmea unui

deal, iar jos apăru o vale verde, prinsă între două lanțuri de coline joase. O altă serie de serpentine îi coborî în vale, unde drumul redeveni drept, pe lângă un zid solid de piatră cenuşie în fața căruia creşteau mănunchiuri de hibiscus cu flori roşii. Zidul se sfârşea printr-o poartă mărginită cu stâlpi paralelipipedici, având în vârf globuri din piatră.

Magnus coti, intrând pe poartă într-un parc amenajat care o făcu pe Tory să scoată o exclamație de încântare. In timp ce străbăteau aleea nivelată, rămase în tăcere, minunându-se de planificarea atentă a răsădirilor realizate în trecut, pentru a obține contraste atât de atrăgătoare între frunzişuri şi flori.

Ocoliră un eleşteu pe ale cărui ape scânteietoare, în care se reflecta albastrul cerului, pluteau maiestuos două lebede albe. Flori albe şi delicate de poinsettia, numite Perne de Zăpadă, datorită asemănării cu o fulguială pufoasă, se aplecau peste apa iazului. O mulțime de flori multicolore creşteau în cel mai natural mediu, cu culorile contrastând şi uneori distonând.

Lăsând în urmă eleşteul, aleea traversa nişte peluze verzi, îndreptându-se spre o elegantă casă în stil georgian.

Magnus abia apucase să frâneze, când Carla ieşi din maşină. Trântind portiera, fata urcă în fugă treptele şi dispăru în casă.

- Ei, am ajuns, spuse Magnus. Asta-i casa. Locuința directorului, construită pentru sir Jeffrey, pe care l-ai menționat mai devreme. După cum vezi, e mult prea mare pentru Carla şi mine, aşa că mă bucur că vei ocupa şi tu una din camere. Nu ți-am putut găsi nici o altă locuință. Toate vilele pentru botanisti si grădinari sunt pline, iar

orice alte camere nu se găsesc decât în Port Anne, la opt mile de-aici. Cred că te vei bucura să intri, să te speli si să-ți schimbi hainele.

- într-adevăr. Nu cred că am mai fost vreodată asa de transpirată ca acum.

- Mai târziu, te voi conduce într-o plimbare ca să te aclimatizezi, dar acum cred că e mai bine să te odihnesti. Putem sta de vorbă mai încolo, după ce apune soarele. Am atât de multe să-ți spun, Tory, despre planurile mele pentru carte.

Urcară treptele largi, intrând pe usă într-un antreu cu plafon înalt, unde îi astepta o negresă scundă, cu păr cărunt si creț, strâns într-un coc pe crestetul capului. Magnus o prezentă ca fiind doamna Dunnet, menajera. Apăru un băiat zâmbitor, oaches, îmbrăcat în cămasă si pantaloni scurți de un alb imaculat, si, la comanda doamnei Dunnet, luă valizele lui Tory, pornind în sus pe scara centrală.

împreună cu doamna Dunnet, Tory îl urmă pe băiat până pe un palier care străbătea de jur împrejur toată partea superioară a holului. Trecură prin dreptul mai multor usi, până la una care-i astepta deschisă, si intrară într-o cameră spațioasă si fermecătoare, cu pereții zugrăviți într-un verde deschis marin, lemnărie albă si draperii turcoaz la cele două ferestre înalte ce se deschideau spre niste balconase.

Doamna Dunnet si băiatul se retraseră închizând usa, iar Tory, rămasă singură în sfârsit, îsi scoase pantofii albi si dresul de nylon pe care nici n-ar fi trebuit să si-l pună într-o zi atât de călduroasă, si se culcă pe patul cu cuvertură de mătase turcoaz.

Cu mâinile împreunate sub cap, rămase privind în tavan. Ornamentele din ipsos erau complicate, cu frunze şi flori, ca în casele de acelaşi gen din Anglia.

Dar şi casa şi Tory se aflau pe această insulă, cunoscută
şi ca *Isle of the Blest*. Anglia era departe, la fel ca familia ei, părinţii, fratele său George şi sora ei, Robina. Mama şi fratele se împotriviseră acestei aventuri, iar Tory ştia de ce. Amândoi erau de părere că se făcea de râs, ţinându-se după un bărbat destul de vârstnic ca să-i fie tată.

- Cum e acest Magnus Jarrold? se interesase George, când Tory îi spusese despre slujba pe care i-o oferise profesorul.

- Păi, are vreo patruzeci şi cinci de ani, arată mai tânăr, înalt, zvelt, cu păr roşcat, ochi albaştri...

- Poartă ochelari şi are genunchi noduroşi, o întrerupsese George, ironic. Nu te-am întrebat cum arată, vreau să ştiu ce te atrage la el. Te-ai cam aprins după el, este?

- Serios? încercase Tory să i-o întoarcă în glumă.

- Pe mine nu mă duci de nas, replicase tânărul care, timp de aproape douăzeci de ani câţi avea, îi fusese prieten, critic şi confident. Să fi văzut cum te-ai luminat la faţă când ai citit scrisoarea. Cred că nu te-am mai văzut aşa de emoţionată de când ai aflat că primiseşi o bursă la universitate.

- Bine, dar tu n-ai fi emoţionat dacă ţi s-ar oferi o şansă de a pleca să lucrezi pe o insulă tropicală, cu un om pe care-l admiri şi care, întâmplător, e un specialist excelent în domeniu? se apărase ea.

- Sigur că m-aş bucura, dar mă îndoiesc că m-aş înroşi

până-n vârful urechilor, pufnise George. Nu datorită slujbei pleci. Te duci fiindcă ai o slăbiciune pentru Magnus Jarrold.

- N-am nici o slăbiciune. Sunt prea matură pentru asa ceva, negase ea cu aprindere. Cinstit, George, aveam altă părere despre tine. Te repezi să tragi concluzii, înainte de a cunoaste toate faptele!

- Pare-mi-se că am nimerit foarte aproape de țintă, replicase el, cu un zâmbet. Şi nu cumva în ultima vreme a apărut moda ca femeile tinere să se amorezeze de bărbați destul de bătrâni ca să le fie tați?

- Magnus nu e... începuse ea, oprindu-se să-l privească lung, în timp ce făcea un calcul rapid. Magnus are exact cu douăzeci si doi de ani mai mult decât mine, recunoscuse, fără tragere de inimă.

- Păi vezi? o tachinase fudul George.

Atitudinea mamei sale fusese mai serioasă si mai practică.

- Caraibele sunt foarte departe de aici, îi amintise ea. Dacă, în timp ce esti acolo, te îmbolnăvesti?

- Am mai fost plecată departe de casă, la universitate, si m-am descurcat destul de bine, iar aici lucrez de un an. Cinstit, mamă, după cum vorbesti, s-ar crede că încă mai sunt un copil care nu-si poate rezolva singur treburile, răspunsese Tory.

Pamela Latham îi aruncase o privire sireată, spunând încet:

- Tocmai asta-i problema. în unele privințe, nu cred că-ți poți rezolva treburile de un anumit gen.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun, iubito, că esti o femeie fermecătoare si

încăpățânată, dar de o naivitate stranie pentru epoca noastră, probabil rezultatul faptului că plantele te interesează mai mult decât oamenii. Nu stii aproape nimic despre acest om, si totusi te duci încântată să locuiesti în casa lui.

- Ba ştiu şi eu câte ceva despre el! Ştiu că e inteligent şi bun, un profesor extraordinar care m-a învățat deja foarte multă botanică...

- Este căsătorit?

Intrebarea calmă şi răspicată a Pamelei îi întrerupsese lui Tory elogiile la adresa celor mai nobile calități ale lui Magnus.

- Păi... nu ştiu, mormăise ea. Nu pare să fie căsăorit.

- Poftim, replicase Pamela, înțeleaptă într-ale lumii cum era, de vreme ce lucra ca secretară a directorului unui mare liceu din apropiere. Nu ştii nimic despre el.

- Ştiu tot ce are importanță, insistase Tory cu îndărătnicie. Oricum, nici nu mă prea interesează dacă e căsătorit sau nu. Mă duc pe Airouna ca să lucrez pentru el. E o şansă pe care nu-mi pot permite s-o pierd şi nu mă puteți opri să mă duc.

- Ştiu că nu pot, oftase Pamela. Şi n-aş avea nimic împotrivă, dacă nu te-aş cunoaşte, cu încrederea asta a ta încăpățânată şi orbească în orice persoană care te cucereşte. Nu pot decât să sper că nu vei păți nimic, iar cavalerul tău în armură lucitoare nu se va dovedi a avea picioare de lut.

Tory clipi din ochi. Modelele ornamentale ale tavanului de ipsos se încețoşaseră dintr-o dată. Işi atinse ochii şi, spre surprinderea ei, constată că-i erau plini de lacrimi. Câtă dreptate avuese mama sa! Magnus era, sau fusese, căsătorit. Dovada acestui lucru era Carla.

Şi totuşi, nu-i spusese niciodată. Nu s-ar fi putut zice că nu avusese destule ocazii. Petrecuseră ceasuri nenumărate împreună, în laboratorul universităţii, pe vremea când el era profesor asistent cu normă întreagă; stătuseră cu ochii lipiţi de microscoape, studiind specimene si comparându-si observaţiile, efectuând experimente de genetică a plantelor. Ba chiar o invitase la ceai de mai multe ori, într-o ceainărie cu tavanul jos, susţinut de grinzi cafenii, de lângă universitate, unde se serveau prăjituri si pateuri de casă.

Şi, pe baza acestor ore petrecute discutând despre stiinţa care-i interesa pe amândoi, se formase atasamentul lui Tory faţă de Magnus. Când el plecase să-si ia în primire postul de director al Grădinii Botanice din Airouna, fusese cum nu se poate mai nefericită, iar în timpul ultimului semestru, când Magnus se întorsese să le ţină viitorilor absolvenţi niste prelegeri despre activitatea pe care o începuse, fusese încântată. Când o trăsese deoparte, pentru a o întreba dacă s-ar fi gândit să vină în Airouna ca să luceze pentru el si să-l ajute la cartea despre plantele din Caraibe, lui Tory i se păruse că nu putea astepta altceva mai minunat de la viaţă.

Asa că venise. Iar acum, stătea culcată pe pat, gândindu-se cât de adevărată era zicala care spunea că speranţa din timpul călătoriei e mai plăcută decât sosirea, căci desi insula si ambianţa ei erau de departe mai frumoase decât visase ea vreodată, si cu toate că Magnus rămăsese neschimbat, bucuria sosirii fusese compromisă de socul întâlnirii cu Carla si revelaţia că, undeva în casa aceea, putea exista o femeie pe care ea încă n-o cunoscuse - doamna Magnus Jarrold.

Capitolul 2

Iritată de aceste gânduri, Tory se ridică brusc în şezut. Fiind o fiinţă practică în esenţă, cu o perspectivă destul de optimistă asupra vieţii, nu pierdea prea mult timp cu introspecţiile; prefera acţiunea, în locul meditaţiilor melancolice. Faptul că-şi îngăduise câteva lacrimi nu fusese decât un rezultat al oboselii. Epuizarea provocată de drumul lung străbătut într-un timp atât de scurt îi coborâse moralul şi, temporar, o lăsase fără rezistenţa ei obişnuită.

Dar îşi revenea. Ce-i păsa ei dacă Magnus era însurat? Incă mai putea să lucreze pentru el şi să-l adore de la distanţă, să se bucure de o relaţie strict platonică şi spirituală cu el. La urma urmei, Magnus nu dăduse niciodată vreun semn că şi-ar fi dorit o altfel de relaţie cu ea. Şi, dacă exista o doamnă Jarrold, ar fi fost mai bine să se pregătească pentru a o cunoaşte, despachetându-şi hainele şi agăţându-le în debaraua spaţioasă, iar apoi să găsească baia.

Sărind de pe pat, Tory începu să-şi deschidă valizele. Trecu aproape o jumătate de oră până îşi despachetă şi aranjă satisfăcător îmbrăcămintea. Când termină, porni în căutarea unei băi şi constată, spre plăcerea ei, că avea una privată, cu acces direct din cameră. Era foarte modernă, cu faianţă verde şi cadă îngropată. Totuşi, nu-şi onora promisiunile, căci presiunea apei era cu toane. Uneori şiroia nebuneşte din robinet, alteori nu mai curgea deloc. Şi temperatura părea necontrolabilă, căci fie o opărea, fie o îngheţa, aşa că, după câteva încercări zadarnice de a face un duş, trase concluzia că pe viitor era mai sigur dacă

făcea baie în cadă.

In sfârşit, spălată şi înviorată, cu părul blond neted şi strălucitor, într-o rochie de seară simplă, albastră, avantajându-i silueta longilină şi armonioasă, Tory coborî la parter, să se confrunte cu realitatea soţiei lui Magnus.

Dar, când îl găsi pe terasa din spatele casei, unde o îndrumase doamna Dunnet, Magnus era singur, aşezat într-un fotoliu împletit din trestie albă, privind cerul stacojiu de la apus, unde soarele dispăruse dintr-o dată după crestele unor coline albastre. Când o văzu, se ridică şi-i arătă ceremonios un alt fotoliu asemănător cu al lui.

- Ia loc, Tory. Carla e bosumflată şi cred că nu va coborî la cină. Dă-mi voie să te servesc cu un punci de fructe de-al doamnei Dunnet. E excelent, la apusul soarelui.

Ii puse într-un pahar înalt un polonic de lichid auriu dintr-un enorm bol de sticlă şlefuită în faţete, care stătea pe
o măsuţă din fier forjat, adăugă cuburi de gheaţă dintr-o frapieră de argint şi decoră buza paharului cu o felie de portocală.

Apoi îi înmână paharul, se aseză si îl ridică pe al său, într-un toast.

- Pentru o nouă si splendidă asociere - adică, noi doi, închină el bine dispus. Sunt convins că, în următoarele câteva luni, colaborarea noastră va fi valoroasă si productivă. Cum ţi se pare camera?

- Pare foarte confortabilă si elegantă, dar am avut unele probleme cu apa din baie, răspunse Tory, luând o înghiţitură de punci. Era delicios, o combinaţie de ananas

cu citrice si încă o aromă, pe care n-o putea recunoaste.

- E suc de cocos, spuse încet Magnus; o privise bând si-i observase expresia nedumerită. Cea mai bună băutură din insule ca să-ți astâmperi setea. în legătură cu apa - mă tem că e o problemă cu care trebuie să ne resemnăm. Am trecut prin momente când presiunea cobora la zero, cu toate că afară siroiau cu găleata ploi tropicale. Si curentul electric face nazuri, iar alimentarea se poate întrerupe de mai multe ori pe săptămână. Dar cred că vei considera avantajele de a locui aici mai însemnate decât dezavantajele. E o insulă frumoasă, cu oameni cumsecade. O să-ți placă si mâncarea, doamna Dunnet e o bucătăreasă excelentă. Sufleurile ei de fructe parc-ar fi de pe altă lume, asa de usoare si gustoase sunt.

Până acum, nici o vorbă despre soția lui. Se părea că trebuia să-l întrebe de-a dreptul.

- Magnus, a... a fost un soc s-o cunosc pe Carla. Nu stiam că ai fost... că esti... că poți fi căsătorit, se bâlbâi ea, dar cel puțin reusi s-o spună până la capăt.

- Mmm, îsi studie Magnus conținutul paharului, încruntat; pe cer lumina scădea rapid, dar Tory putu să observe că era preocupat. Da, mă rog... ăă... nu e un subiect normal de discuție cu studenții la seminar, spuse el încet.

Săgeata nimerise drept la țină. Tory simți un junghi de durere, când îsi dădu seama că numai atâta însemnase pentru el - una dintre studentele de la seminarii.

- E si ea... soția ta... aici? reusi ea să-l întrebe.

- Nu, a...

Se întrerupse, pentru a sorbi prelung din băutură,

golindu-si paharul, după care îl puse pe masă. Studiindu-i ferit chipul, Tory înțelese că îl durea să vorbească despre soția lui fiindcă nu mai era în viață si, imediat, simți cum i se usura suferința.

- Te rog, nu mai continua, spuse ea încet, aplecându-se înainte. Cred că înțeleg.

Magnus se întoarse s-o privească. îi înconjura crepusculul serii tropicale, dar în lumina gălbuie a lămpilor care fuseseră aprinse în camera din spatele lor, îl văzu zâmbindu-i.

- Mi-e mai usor asa, murmură el, aplecându-se de asemenea, să-i ia mâna liberă într-ale lui. Dar, în fond, dintotdeauna te-am considerat o ființă dintre cele mai înțelegătoare, mai matură decât e firesc pentru vârsta ta, motiv pentru care te voi ruga să mă ajuți cu Carla. în ultimii cinci ani, a învățat la o scoală cu internat în Anglia, dar a absolvit-o în iunie trecut si a venit aici, iar eu nu stiu ce să mă fac cu ea. De când a sosit, intră numai în belele. Oftă adânc, iar inima lui Tory se strânse de compasiune. Cât mai jinduia să-i risipească nelinistile, să-i fie de ajutor!

- Cu toată sinceritatea, Tory, continuă el timid, nu sunt un părinte prea grozav. Mă las prea mult absorbit de munca mea. Când e vorba să mă descurc cu o fată adolescentă, habar n-am ce să fac. Zău că are nevoie de mai multe îndrumări decât îi pot oferi eu.

- Ce crezi că aş putea face ca să te ajut? întrebă Tory pe negândite, angajându-se din nou, cu tot sufletul, față de acel om care părea să aibă atâta nevoie de puterea şi talentele ei.

- Nici eu nu sunt prea sigur, răspunse Magnus, cu un

zâmbet auto-ironic. Speram să ştii tu ce e de făcut. Eventual, ai putea să-i dai unele sfaturi, ca între surori, să-i spui cât de uşor e ca o fată, la vârsta ei atât de vulnerabilă, să se lase atrasă pe căi greşite de un bărbat mai vârstnic şi mai experimentat, ca Hallam.

Tory rămase absolut nemişcată, cu mâna prinsă între ale lui. Nu-i scăpase ironia situaţiei. Magnus apela la ea ca să-i călăuzească fiica pe o altă cale decât cea pe care o străbătea ea însăşi, nepărând deloc conştient de faptul că era atrasă de el, un bărbat mult mai în vârstă decât ea, în acelaşi fel în care Carla era atrasă de Denzil Hallam.

In ultima vreme a apărut moda ca femeile tinere să se amorezeze de bărbaţi destul de bătrâni ca să le fie taţi. In minte îi reveni declaraţia batjocoritoare a fratelui ei, George, iar Tory îşi retrase mâna din strânsoarea lui Magnus, rezemându-se de spătar pentru a mai lua o sorbitură din punci.

- Eşti foarte tăcută, remarcă Magnus. Ţi-am cerut cumva prea mult? Imi dau seama că e un abuz din partea mea să-ţi cer să stai cu ochii pe Carla, când tu ai venit aici ca să-ţi faci meseria pe care ai învăţat-o, dar ţi-aş fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta. Poate ai reuşi să-i sugerezi vreo formă de învăţământ pe care ar putea-o urma? Pare să nu fie deloc hotărâtă ce are de făcut cu viaţa ei. Din câte-mi dau eu seama, n-o interesează decât să se *distreze* si nu pare capabilă s-o facă altundeva pe insulă decât la debarcaderul lui Hallam. Iar partea cea mai proastă din toate e că nici el nu ezită s-o încurajeze.

- Nu, nu-mi ceri deloc prea mult. Voi face tot ce pot, se grăbi Tory să-i răspundă, observând nota abătută si

descurajată care i se strecurase în glas. Dar n-ai discutat personal cu Hallam despre vizitele Carlei acolo? Poate că, dacă l-ai aborda si i-ai spune ce părere ai, ar înceta cu încurajările.

- M-am gândit s-o fac, dar de fiecare dată am alungat ideea.

- De ce?

Lui Tory abia dacă-i venea să-si creadă urechilor. După părerea ei, era cel mai firesc lucru ca un tată să meargă si să-i spună ce avea pe suflet unui om despre care considera că avea o influență proastă asupra copilului său.

- L-ai cunoscut - pe fugă, stiu, răspunse Magnus, dar ți-ai cam format o idee cum e, deci îți poți închipui cum ar reacționa dacă m-as duce la el să-i spun: „Te rog să n-o mai încurajezi pe fiica mea să vină la debarcaderul dumitale". Păi, mi-ar râde în față.

îl privi uimită. O rază de lumină aurie din cameră îi dezvăluia limpede chipul si, pentru prima oară, Tory distinse acolo nu sensibilitate, ci slăbiciune. Apoi, nasul puțin cam cârn al lui Magnus, ochii săi albastri bulbucați si bărbia rotundă, rasă cu grijă, dispărură, înlocuite brusc de imaginea unui chip slab si oaches, într-ai cărui ochi juca un umor răutăcios, în timp ce gura îi stătea răsfrântă cu dispreț. Da, o singură rafală a batjocurii lui Denzil Hallam l-ar fi spulberat pe Magnus.

Ea, însă, n-avea de gând să se lase spulberată! Era croită dintr-un aluat mai tare decât omul acesta atât de inteligent şi îşi putea folosi forța pentru a-i da şi lui putere. Ba chiar, ideea de a încrucişa spadele cu piratul care conducea debarcaderul o atrăgea. O învinsese la

prima întâlnire, făcând-o să simtă că reacționase exagerat față de ceea ce el insista că nu fusese decât o încercare de a se împrieteni. O făcuse să pară îngustă la minte şi lipsită de generozitate, iar astfel îi stârnise ostilitatea, aşa încât acum abia aştepta ocazia de a se revanşa.

- Cred că aş putea trece eu pe la el, pentru a-i cere să nu mai încurajeze vizitele Carlei, murmură ea.

- Doamne fereşte, în nici un caz! exclamă Magnus. Nu te-aş putea lăsa să te pui într-o asemenea situație.

- Dar s-ar putea să meargă. E posibil să nu-şi dea seama cât de neliniştit eşti în legătură cu Carla, susținu Tory.

- Şi crezi că, dacă şi-ar da seama, chiar i-ar păsa? ripostă el. A, nu, draga mea, Hallam nu e genul de om care să țină seama de sentimentele celorlalți. E dur şi nu trebuie să fie abordat decât în ultimă instanță, dacă descoperim că nimic din ceea ce faci sau spui nu are vreun efect asupra comportamentului Carlei. Iar acum, hai să mergem la cină şi să uităm de problemele astea. Vreau să-ți spun ce anume va implica angajarea ta ca botanist' asistentă însărcinată cu horticultura.

Tory avu nevoie de aproape o lună ca să se adapteze la rutina muncii. In timpul acestor patru săptămâni, călători cu masina de la un capăt al insulei la celălalt. Mai întâi, merse pe soseaua din direcția vântului, unde falezele scunde coborau drept spre plajele nisipoase, trecând pe lângă terase cultivate cu trestie de zahăr si pajisti unde păsteau vitele, până la povârnisurile amenințătorului munte vulcanic care se înălța printre norii albi. Altă dată, o luă pe soseaua din partea opusă,

care cotea si serpuia printre steiuri împădurite si plantații de bananieri, de-a lungul unei coaste crestate de golfuri ferite, prin sate somnoroase de pescari ale căror năvoade erau întinse la uscat, si din nou ajunse la poala muntelui.

Călătorea împreună cu Magnus, în cadrul planului său de a-i face cunostință cu comunitățile rurale, în calitatea ei de persoană care, când era necesar, putea să prezinte comunicări, însoțite de filme color, despre modul cum îsi puteau face micile grădini să devină mai productive si atrăgătoare.

La Grădina Botanică propriu-zisă era ocupată cu redactarea unor brosuri simple conținând informații despre plantele care puteau fi cultivate în grădinile de casă, precum si cu pregătirea experimentelor de altoire pentru a elabora noi specii de plante alimentare, rezistente la dăunători, cum ar fi porumbul. în timpul liber, îl ajuta pe Magnus la carte.

Având atâtea activități, lui Tory nu-i prea rămânea timp ca să-si manifeste interesul față de Carla, dar încerca totusi, numai pentru ca tentativele ei să fie întâmpinate cu priviri obtuze, tăceri mohorâte sau replici nepoliticoase. Nu-i spunea lui Magnus nimic despre atitudinea necooperantă a fiicei lui, temându-se că acesta ar fi putut-o lua la rost, drept pentru care Carla ar fi considerat-o o pârâcioasă şi orice şansă de a-i câştiga încrederea s-ar fi pierdut definitiv.

Incepea să-şi spună că, poate, fata renunțase să se mai ducă la debarcader, când o întâlnire întâmplătoare cu Carla, în zorii unei zile, îi risipi iluziile. Din cine ştie ce motiv, se trezise devreme şi nu mai putuse adormi la loc.

Trăgând concluzia că, dacă citea un timp, avea şanse să se destindă din nou, coborâse în cabinetul lui Magnus de la parter pentru a-şi alege un roman din bibliotecă. Tocmai stinsese lumina din cameră şi se pregătea să traverseze holul, când zgomotul uşii din faţă deschizându-se o făcu să se oprească în loc. Uşa se deschise mai larg şi o siluetă intră pe furiş, întorcându-se s-o închidă încet în urma ei.

Recunoscând statura scundă a Carlei, Tory se apropie de comutator şi aprinse lumina.

- Şi unde-ai fost până acum, mă rog? o întrebă ea.

Carla se răsuci pe călcâie. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni albaştri şi un tricou simplu, de bumbac. După un prim moment de surprindere, ochii ei negri deveniră opaci şi posomorâţi. Buzele pline şi roşii i se strâmbară a bosumfare.

- Cine mă obligă să-ţi spun? o sfidă ea. N-ai nici o autoritate asupra mea.

- N-oi fi având, dar totuşi mă poate interesa ce faci, şi de ce o faci, replică Tory, calmă. Nu ţi se pare puţin cam ciudat că te găsesc întorcându-te acasă la ora asta, când ar trebui să fii în pat?

- Şi-acuma cred c-ai să mă spui lui tata? întrebă ostilă Carla.

- Nu neapărat. Carla, de câte ori ai făcut asta, i-ai spus că te duceai la culcare şi pe urmă te strecurai afară din casă, pentru a te întoarce atât de târziu?

- Nu de prea multe ori. Numai când e câte o petrecere.

- Ce fel de petrecere? Unde?

- La debarcader. Uneori, oamenii care închiriază iahturi dau petreceri, când se întorc din câte o croazieră,

înainte de a pleca înapoi în State.

- Si esti si tu invitată?

- Nu tocmai... dar dacă mă duc si mă-nvârtesc pe-acolo destul de mult, Denzil zice că de ce n-as rămâne, asa că rămân.

Tory îsi muscă buza de jos, căutând o cale de a-i spune fetei că nu se cădea să facă tot ce-i propunea administratorul debarcaderului.

- Ascultă, Carla, ceea ce faci nu se cuvine, nu-ți dai seama? începu ea.

- Da' ce nu-i în regulă?

- în primul rând, îți minți tatăl.

- Si ce dacă? ridică fata din umeri. Stii foarte bine că, dacă i-as cere voie, ar zice că nu, asa că mă duc fără să-i spun.

Tory înghiți în sec. Greu mai era să trateze cu fata asta! Părea dificilă până-n măduva oaselor.

- Ar trebui să ai mai multă grijă, îi spuse ea, să nu faci tot ce-ți propune un om ca Denzil Hallam. Ar putea să profite de tine.

Dintr-o dată, Carla zâmbi, cu un rânjet complice:

- Ce n-as da!

- Nu vorbesti serios! se răsti Tory, cam socată de franchețea fetei.

- Ba vorbesc foarte serios.

- Dar e mult mai bătrân decât tine, protestă ea.

- Are treispatru de ani! Asta înseamnă de două ori cât vârsta mea. Tatăl meu cu cât e mai bătrân decât tine? Cam la fel, aş zice, aşa că frumos îți şade să-mi dai sfaturi dinastea, nu crezi?

Tory avu impresia că mica lume sigură în care trăia de-o lună încoace, lumea microscoapelor, a grădinilor şi a termenilor botanici, i se dărâma în cap, lăsând-o expusă criticilor şi batjocurei.

- Ce vrei să spui? îngăimă ea, fără vlagă.

- Crezi că-i fac ochi dulci lui Denzil, replică aspru Carla. Ei bine, îi fac, fiindcă e mare, puternic şi înţelegător, şi are o companie distractivă.

Vocea ei aspră ezită puţin, aproape frângându-se. Fata îşi muşcă buzele, pentru a-şi stăpâni emoţiile care ieşiseră la suprafaţă, apoi continuă mai încet, dar şi mai aprig:

- Dar eu nu mă dau la el nici pe jumate din cât o faci tu cu tatăl meu. Cred că e timpul să-ţi urmezi singură sfatul, Madam Mare Sculă pe Basculă Latham, până nu profită de *tine* cineva!

Cu izbucnirea emoţională consumată, Carla se răsuci în loc şi urcă în fugă scara, fără să-i pese de zgomotul pe care-l făcea tropăind pe treptele de lemn neacoperite. Se repezi pe un culoar, uşa camerei sale se deschise sonor, apoi se trânti la loc, şi se lăsă tăcerea.

Mai mult decât tulburată de ieşirea fetei, Tory se întoarse în camera ei şi se culcă pe pat. Incercă să citească, dar nu se putea concentra. In urechi îi răsunau cuvintele Carlei. Işi dădu seama că fata i le aruncase în faţă fiindcă o nemulţumea sfatul pe care i-l dăduse şi profitase de cea mai la îndemână armă, folosind-o neîndemânatic dar eficient. Căci, deşi ştia că nu exista nici cea mai vagă posibilitate ca Magnus să profite de ea în felul pe care-l sugerase fata, şi cu toate că Denzil Hallam putea profita de Carla sau de oricare altă femeie îşi manifesta interesul

față de el, pe Tory o tulbura cel mai mult spiritul de observație al fetei. Iar dacă ea observase, însemna că remarcaseră şi alții.

Tory oftă, puse cartea pe noptieră şi stinse lumina. Cuibărindu-se din nou sub singurul cearşaf de care constatase că avea nevoie ca să se acopere în timpul nopților calde, recunoscu cu amărăciune că, încercând să-l ajute pe Magnus să se descurce cu fiica lui, nu reuşea decât să încurce şi mai rău lucrurile. Nu părea să aibă nici o cale de a intra în comunicare cu fata, care moştenise foarte puțin din sensibilitatea tatălui ei.

Probabil Carla semăna cu mama sa, nu numai la înfățişare, ci şi în alte privințe - şi se putea ca absența acesteia şi faptul că petrecuse atâția ani într-un internat de fete, unde învățase să înfrunte singură viața, s-o fi făcut să devină dură şi rebelă.

A doua zi Magnus anunță că se ducea pentru câteva zile pe insula Martinica, la invitația directorului Grădinii Botanice de acolo.

- I-am spus Carlei şi mi-a promis că va fi cuminte, spuse el. Cum vă mai înțelegeți?

Era clar că nu obsevrase relațiile încordate dintre Tory şi Carla, la masă, iar o revelație fulgerătoare o înştiință că Magnus nu observa nimic din ceea ce nu-i plăcea, întrucât avea o mentalitate de struț, îngropându-şi capul în nisip pentru a fugi de aspectele neplăcute ale vieții.

In clipa următoare, respinse această observație surprinzătoare în legătură cu un om pe care-l considerase întotdeauna admirabil, găsind că era meschină.

- Nu atât de bine pe cât aş dori, răspunse. Te superi

dacă-ți pun o întrebare personală despre soția ta?

- Despre Rita? întrebă Magnus, surprins. Nu, nu mă supăr. Ascult.

- Carla seamănă cu ea?

- Are, desigur, colorația Ritei, dar nu e la fel de frumoasă, răspunse el încet.

- Și ca temperament?

Nu-i răspunse imediat, iar în tăcerea care se lăsă între ei Tory auzi prin ferestrele deschise, din grădină, orăcăitul de seară al broaştelor şi foşnetul frunzelor ce fremătau în vânt.

Magnus vorbi foarte rar, ca şi cum l-ar fi durut nespus să-şi amintească de soția lui.

- Da, şi ca temperament. De-asta sunt îngrijorat de slăbiciunea pe care a făcut-o pentru Hallam. Mă tem atât de tare că ar putea s-o facă să sufere şi apoi s-o abandoneze. Și Rita a pățit asta, o dată. Ințelegi, Tory, când am cunoscut-o era căsătorită cu cel mai îngrozitor om, care s-a purtat crud cu ea, apoi a părăsit-o.

- Aha, înțeleg, şopti Tory. Iți mulțumesc că mi-ai spus.

Când se duse la culcare, înainte de a adormi, medită la cele aflate. Ii confirmau opinia despre Magnus ca fiind genul de om la care ar fi putut apela o femeie nefericită şi de care aceeaşi femeie ar fi putut să profite, folosindu-se de mila lui ca să-l atragă în capcana căsătoriei.

A doua zi Magnus plecă, dar abia după trei zile de absență Tory îşi dădu seama că abia o mai văzuse pe Carla şi fu nevoită s-o întrebe pe doamna Dunnet dacă nu ştia pe unde umbla fata.

- Deloc nu-i cuminte, fătuca asta, declară femeia cea

micuță, dându-si peste cap ochii mari si căprui. De ieri n-a mai dat p-acas'.

- Ai idee unde s-o fi dus?

- Socot c-a înnoptat la debarcaderu-acela, don'soară.

- Atunci, am să mă duc imediat acolo, ca s-o aduc înapoi, spuse Tory cu hotărâre.

Sosise momentul să folosească soluția de ultimă instanță, să meargă si să-l încolțească pe Denzil Hallam în bârlogul lui, pentru a-i spune să nu mai încurajeze vizitele Carlei.

Luă masina crem, cu care Magnus îi permitea să circule. Când intră pe aleea debarcaderului, găsi câteva masini parcate într-o curte de lângă clădirea administrativă. Printre ele era si jeep-ul albastru.

Dar, de cum văzu catargele velierelor, pe Tory o cuprinse nostalgia. Trebuia să se ducă să le arunce o privire. Trecuseră aproape două luni de când nu mai navigase cu George, în barca lor de curse, dar abia acum îsi dădea seama cât de mult îi lipsea iahtingul si activitățile de la bord.

Hoinări în lungul si-n latul pontoanelor, oprindu-se din când în când să se uite cu uimire la greementul puternic al unui nou iaht din fibre de sticlă sau să admire arcul grațios al provei unui vechi schooner de lemn. Soarele arzător îi înfierbânta capul blond, făcând-o să-si pună pălăria. Purta o bluză de bumbac cu dungi albe si rosii si pantaloni marinăresti albi, apretați, dar îsi dorea să se fi schimbat într-o rochie subțire, care ar fi fost mai răcoroasă.

Când ajunse la ultimul ponton, găsi amarate câteva

bărcuțe din fibre de sticlă. Aveau catarge subțiri, lucitoare, şi păreau rapide, pline de viață. Dintr-o dată, simți nevoia să coboare într-una din ele, pentru a porni peste apele albastre, scânteietoare, ale golfului, să-şi simtă părul fluturat în vânt şi stropii sărați să-i înțepe pielea...

- Deci, nu m-am înşelat, frumoasa botanistă a binevoit a ne învrednici cu o vizită, spuse un glas în spatele ei, iar Tory se întoarse, pentru a da cu ochii de Denzil Hallam.

Fără cârje, cu picioarele musculoase şi bronzate vizibile sub pantalonii scurți cafenii, bine croiți, cu o cămaşă crem întinsă peste umeri şi descheiată aproape până la mijloc pentru a-i fi mai răcoare, arăta curat şi eficient. De sub cozorocul înclinat într-o parte al şepcii de iahting cu calotă albă, ochii lui duri o priveau fără bunăvoință. Ostilitatea lui părea palpabilă, avertizând-o să procedeze cu prudență.

- De ce ai venit? întrebă Hallam rece.

- Admiram bărcile, răspunse ea, evaziv.

Nu era momentul să abordeze subiectul Carlei. Trebuia să lege un soi de comunicare cu el, înainte de a îndrăzni să-l întrebe unde era fata.

- Le închiriezi?

- Da, la patru dolari *beewee* ora, răspunse calm Hallam; Tory aflase între timp că *beewee* era un termen insular pentru moneda britanică din Indiile de Vest. Dar nu le închiriez decât persoanelor care au idee cum să navigheze, adăugă el.

- Am navigat şi am făcut parte din echipaje aproape de când mă ştiu, replică Tory.

- Probabil erau bărci cu două vele. Astea sunt indivi-

duale. Pe-o briză ca asta, ai răsturna nava cu fundul în sus încă înainte de a ieşi din port.

- Ba n-aş răsturna-o, ripostă ea, iar dacă nu mă crezi, de ce nu mi-ai închiria una, ca să-ţi arăt că mă pricep la iahting?

Hallam o privi un moment, cu ochi îngustaţi, apoi ridică din umeri.

- In regulă. Voi pune pe cineva să aducă vela şi s-o instaleze, spuse el şi se întoarse să plece.

- Şi cred c-ai să mă priveşti de pe uscat, se auzi vocea lui Tory, sfidătoare. A, nu, nu-mi convine. Te provoc la o cursă până la geamandura aia portocalie şi înapoi şi pariez că mă vei găsi la fel de pricepută ca tine.

Răsucindu-se încet cu faţa spre ea, Hallam o măsură din nou, cu aceeaşi privire printre pleoapele strânse.

- Deci, îţi place să te joci cu focul, aşa-i, Victoria? o dojeni el încet. De acord, accept să-ţi închiriez barca. Dar te previn c-ai să te uzi. Pantalonii ăştia eleganţi ai tăi rezistă la apă, sau ai prefera un şort?

Emoţionată pe neaşteptate, fiindcă îi primise provocarea, Tory îşi privi pantalonii albi. Ar fi fost păcat să şi-i strice.

- Ai vreo pereche pe măsura mea? îl întrebă.

- Sigur. Prietenele mele îşi lasă mereu hainele pe-aici. Cred că li se pare o scuză valabilă ca să mai treacă pe la mine, comentă el cu glas tărăgănat, provocator. E un vestiar lângă birouri. Du-te acolo şi-ţi aduc eu o pereche.

Pantalonii scurţi erau de fapt nişte blugi tăiaţi, decoloraţi şi destrămaţi la margini, dar i se potriveau perfect. Denzil Hallam avea ochi bun şi îi luase măsurile destul de

bine, îşi spuse Tory, cu o strâmbătură de dezgust. Cât îi mai displăcuse referirea la iubitele care-si lăsau hainele în urmă după ce-l vizitau! Insinuase că rămâneau peste noapte la el. Dacă n-ar fi fost atât de dornică să navigheze, în veci n-ar fi acceptat să se îmbrace cu ceva ce aparținea unei femei care trecuse prin patul lui.

îl găsi asteptând-o pe pontonul unde erau acostate bărcile, de vorbă cu un negru mătăhălos pe care i-l prezentă sub numele de Josh si care o salută în obisnuitul stil prietenos din insule.

Denzil îsi schimbase si el hainele având acum niste blugi tăiați si tociți si un tricou subțire de bumbac, cu mâneci scurte. Atât sortul cât si blugii îi accentuau musculatura masivă. Nu era la fel de înalt ca negrul, dar Tory avu din nou impresia unei tării ca a pietrei, de neclintit.

Privirea lui coborî spre pantalonii scurți pe care si-i luase, apoi îi contemplă insolent picioarele lungi, care se bronzaseră atrăgător de când era pe insulă.

- Par să-ți vină bine, observă el alene, ridicând din nou privirea spre ochii ei furiosi. Cu încălțămintea cum stai?

- Voi naviga desculță.

- Perfect. Acum, în legătură cu startul cursei - vezi vasul ăla mare cu motor, de croazieră, ancorat acolo? Ei bine, e pe acceasi linie cu fanionul de la capătul pontonului ăstuia, asa că o vom alege pe asta ca linie de pornire. Josh va da startul trăgând cu un pistol, iar câstigătorul va fi cine trece primul linia la întoarcere. Ce barcă preferi?

Fuseseră pregătite două, iar velele lor sclipitoare de terilen fâlfâiau lenes în vânt. Tory o alese pe cea galbenă si

coborî la bord. Pânza avea latura de jos liberă, neprinsă de ghiu. Scota era deja coborâtă, iar Tory trase de ea, pentru a vedea dacă o putea mânui usor. Ridicând privirea spre Josh, îi făcu semn că era gata de plecare. Negrul dezlegă barca si o împinse de la chei.

Apucând echea si înfăsurându-si scota pe cealaltă mână, pentru a putea trage vela, Tory cârmi spre linia de start, stiind că barca lui Denzil, de culoare albastră, era încă legată la ponton. Vântul umflă pânza, bărcuța se înclină usor, iar Tory se lăsă instinctiv cu greutatea pe copastie, pentru a fi gata să se aplece în afară. Puterea vântului spori, iar barca se înclină si mai mult. Tory se întinse peste bord, continuând să cârmească din eche si să țină scota, cu picioarele proptite sub chingile împletite din nylon care erau prinse de fundul ambarcațiunii, ca să nu cadă în apă dacă se apleca prea mult.

Bum! bubui pistolul, iar Tory trecu prima linia de start. Privindu-si vela, văzu umbra alteia începând s-o traverseze; Denzil o ajungea din urmă. întoarse capul si văzu prova ascuțită a bărcii lui depăsind-o. încerca s-o întreacă, furându-i vântul din velă.

împinse repede cârma. Barca îsi schimbă direcția, apropiindu-se de a lui. Tocmai când pânza începea să i se înmoaie fiindcă ajunsese prea aproape, trase de eche spre ea, vela se umflă din nou si bărcuța făcu un salt înainte.

Denzil mai încercă de două ori s-o depăsească în acelasi fel si tot de atâtea ori Tory îl împiedică. După esecul celei de-a treia tentative, schimbă tactica, lăsându-se pe celălalt bord, pentru a se îndepărta de ea.

Tory stia că Denzil trebuia să schimbe iarăsi bordul,

pentru a ajunge la geamandura portocalie, cum avea să facă şi ea. Atunci, urmau să se înscrie pe traiectorii convergente, avantajul fiind de partea lui; dacă, însă, ea reuşea să plutească mai repede, avea şanse să treacă de geamandură înaintea lui.

Hotărâtă să facă acest lucru, îşi forţă vela şi se aplecă în afară cât putea de mult, ştiind că barca avea să înainteze mai repede dacă n-o lăsa să se încline prea tare. Etrava sălta pe valuri. Peste prova săreau stropi de apă, udând-o, dar puţin îi păsa, fiind prea însufleţită de duelul îndemânării şi al talentelor.

Geamandura rotundă şi portocalie sărea pe apă ca o minge. Tory aruncă o privire rapidă pe sub velă. Auzi o voce mugind: „Tribord!“ în timp ce ambarcaţiunea cealaltă venea direct spre ea şi ştiu, cu o tresărire de satisfacţie, că trecea prin faţa lui, cu câţiva metri avantaj.

Refdresă imediat, îndreptându-se direct spre geamandură, o ocoli şi porni înapoi spre linia de sosire, cu pânza umflată în vânt, numai pentru a descoperi că cealaltă barcă era chiar în spatele ei şi începea s-o întreacă.

In următoarele câteva minute, folosi toate trucurile care-i puteau trece prin minte pentru a mări viteza, trăgând vela în interior şi apoi dându-i drumul iarăşi, pentru ca barca să sară peste valuri, iar în cele din urmă i se păru că greutatea ei mai scăzută începea să-şi spună cuvântul, menţinându-se pe aceeaşi linie cu barca albastră.

Una lângă alta, cele două nave păreau să zboare peste apă, aruncând spumă de sub carene. Tory mai făcu un efort de a accelera, iar bărcuţa răspunse. Prova i se ridică

pe creasta unui val, peste linia de sosire.

Insufleţită de emoţia acestui finiş strâns, Tory slăbi şcota şi trase puţin vela spre interior, pentru a-şi schimba direcţia în apropierea pontonului. Vântul umflă pânza, iar barca se apleacă atât de tare, încât Tory fu nevoită să se lase mult pe spate peste bord ca s-o ţină dreaptă. Privi peste umăr să vadă unde era barca albastră, uitând că în curând avea să iasă din bătaia vântului. Vela se înmuie dintr-o dată, iar barca, dezechilibrată de trupul ei aplecat cu toată greutatea în direcţia vântului, se înclină invers, răsturnând-o în apa caldă şi mătăsoasă.

In timp ce vela cobora spre ea, ameninţând s-o acopere, Tory dădu viguros din picioare şi înotă în jurul pupei. Văzând chila care ieşea în afară din fundul ridicat al bărcii, ca înotătoarea dorsală a unui peşte, o apucă şi trase de ea, după care reuşi să se salte cu picioarele deasupra. Din această poziţie, prinse copastia şi întoarse barca.

Incet, catargul şi vela se ridicară. Cu o opintire scurtă, Tory izbuti să sară peste bord. Apucând şcota şi echea, cu picioarele în apa care clefăia pe fundul bărcii, cârmi spre marginea pontonului.

Josh, care o aştepta, prinse barca şi o ţinu nemişcată, dar cel care se aplecă s-o ajute la debarcare fu Hallam.

- Bravo, o felicită el.

- Cine a câştigat? întrebă Tory, întorcându-se spre Josh, cu o mişcare care-i aruncă părul ud pe umeri.

- Cred că trecurăţi linia împreună, domnişoară, replică negrul, cu un rânjet. Măiculiţă, asta mai zic şi eu cursă! In viaţa mea nu mai văzui o femeie să manevreze aşa.

La naiba, îsi spuse Tory, *as fi preferat să-l înving.* Dar o satisfăcea faptul de a sti că nici ea nu fusese înfrântă. Terminase onorabil. Numai dacă nu s-ar fi răsturnat atât de nedemn, la sfârsit.

- Sper că nu te mai îndoiesti de talentele mele de navigatoare, îi aruncă ea lui Denzil.

- Nu mai încape nici o îndoială, consimți el. După o baie ca asta, ai nevoie de un dus si un rând nou de haine, mai adăugă.

- Nici o problemă, afirmă ea cu o izbucnire de independență, mi-ajunge dacă mă sterg în vestiar. Nu uita că pantalonii mi-s uscați.

Denzil n-o contrazise, dar când ajunseră la capătul pontonului îi luă brațul si o conduse pe o cărare umbrită de palmieri si arbusti înfloriți.

- Nu ăsta e drumul spre vestiar, obiectă ea. Atingerea mâinii lui pe piele era posesivă si destul de tulburătoare.

- Stiu că nu e. Te duc la cabana mea. Poți face dus acolo, în liniste si intimitate.

- Dar pantalonii mei...

- Ți-i aduc eu.

Tory se dădu bătută - pentru că, dintr-o dată, era curioasă să vadă unde locuia, nu din alt motiv, îsi spuse, refuzând să recunoască faptul că nu avea încotro si era silită să meargă într-acolo de mâna lui puternică, pe braț.

După vreo cinci minute de mers, poteca se sfârsi într-un luminis, deasupra unei plaje mici, în formă de semilună. La mică distanță de nisip se înălța o cabană de lemn, construită pe stâlpi, cu verandă în față.

Urcară câteva trepte de lemn si intrară printr-o usă cu

plasă de oțel, într-un living mare, mobilat confortabil cu câteva fotolii si o canapea.

- Baia e dincolo de arcada din dreapta, spuse Denzil. Vei găsi prosoape curate într-un dulap de alături. Eu merg să-ți aduc pantalonii si un tricou uscat.

Baia nu era la fel de elegantă ca aceea din casa directorului, dar instalația de apă funcționa mult mai eficient, iar Tory se desfătă cu senzația apei fierbinți care-i dizolva sarea lipicioasă de pe piele si din păr.

Tocmai închisese dusul si se pregătea să tragă în lături perdeaua pentru a bâjbâi după un prosp, când usa băii, pe care uitase s-o încuie, se deschise, făcând-o să încremenească.

- Eu eram, anunță Denzil. Hainele uscate sunt pe scaun.

Usa se închise la loc. Tory îsi iesi din împietrirea statuară, cu o expirație prelungă, smucind în lături perdeaua. Pe scaun se aflau pantalonii ei albi, iar deasupra lor, o bluză înflorată si o pereche de chiloți bikini Sub scaun erau puse sandalele ei albe si geanta.

Se sterse, apoi deschise dulăpiorul de deasupra lavaboului, unde găsi o cutie cu pudră de talc. Avea un miros picant de lămâie si o folosi din belsug. Chiloții îi veneau ca turnați; îsi trase peste ei pantalonii, iar pe deasupra, bluza. Aceasta se încheia în față, cu nasturi, si nu-i venea la fel de bine ca pantalonii scurți si chiloții. Se părea că prietenele lui Denzil nu aveau bustul la fel de mare ca al ei, iar Tory îsi dori să fi luat la ea un sutien.
Insă, chiar şi aşa, acum ar fi fost ud, nerămânându-i deci decât să se resemneze cu faptul că, între nasturi, bluza se

căsca larg.

Işi şterse părul, şi-l pieptănă pe spate, apoi se fardă. După aceea, luă prosoapele ude, atârnându-le pe bara perdelei de la duş. Stoarse în chiuvetă hainele ude şi, lăsând şortul de împrumut pe scaun, îşi făcu sul tricoul de bumbac, cu chiloţii în el. Mai aruncă o privire în jur, pentru a se asigura că lăsa baia la fel de ordonată precum o găsise, şi ieşi în holişor.

Acolo se opri, curioasă să vadă ce se afla dincolo de celelalte două uşi, aşa că, păşind pe vârfuri, se apropie de prima. Era întredeschisă şi, uitându-se pe lângă ea, văzu o cameră încăpătoare şi luminoasă, mobilată cu un pat dublu şi două scrinuri.

Retrăgându-se, trecu la uşa următoare. Şi aceasta era parţial deschisă. Dincolo de ea se afla o cameră mică şi îngustă, plină cu cutii şi diverse piese mărunte de mobilier, folosită vizibil numai ca magazie. Se vedea clar că locuinţa lui Denzil Hallam era destinată numai unei singure persoane, dacă nu punea la socoteală mărimea patului dublu.

In timp ce revenea spre living, Tory îşi aminti unde mai văzuse bluza pe care o purta; şi Carla avea una la fel. Culorile şi modelele erau identice cu cele de pe bluza fetei: floricele multicolore, risipite pe un fond roşu închis.

Imediat, în minte i se ivi bănuiala că bluza îi aparţinea într-adevăr Carlei şi fusese lăsată acolo - probabil chiar în casă - cu ocazia uneia dintre numeroasele vizite ale fetei, provocându-i un freamăt straniu de nemulţumire, nu împotriva lui Denzil, pentru că o convinsese pe Carla să rămână, ci contra ei însăşi, fiindcă reuşise să ajungă într-o

situație care lui îi dăduse posibilitatea de a o convinge.

Conştientă că nu gândea rațional, Tory se răsuci şi intră rapid în living, hotărâtă să-l surprindă cu o întrebare directă.

Dar Denzil nu era acolo, aşa că, auzind un fluierat, se apropie de capătul opus al camerei, unde descoperi o arcadă care dădea în alcovul cu masa de sufragerie, despărțit de zona bucătăriei printr-o tejghea ca de bar, în fața căreia se înşirau câteva taburete înalte de lemn, având tăbliile tapițate cu vinilin roşu. Lângă bar era o altă arcadă, prin care se ajungea în bucătărie.

Denzil se afla înăuntru şi tocmai lua nişte pahare înalte pentru limonadă de pe un raft sau dintr-un dulap încastrat în perete, deasupra bufetului. Le puse pe tăblia acestuia, întoarse capul spre Tory şi se opri din fluierat.

- Văd că bluza ți se potriveşte numai unde te-atinge, remarcă el.

- Trebuia să mă aştept la un comentariu ca ăsta, i-o întoarse Tory, nemulțumită că, la urma urmei, nu putuse avea ea primul cuvânt. Cred că nu ai ceva în genul unui ac de siguranță?

- Nu, nu le folosesc niciodată, răspunse Denzil aplecându-se înainte, cu brațele rezemate de bufet, ca să vadă mai bine. Spațiile dintre nasturi inspiră o anumită atracție incitantă.

Zâmbetul i se lăți când Tory reacționă ridicându-şi mâna în dreptul deschizăturii din mijloc, cea mai largă.

- Vrei un pahar cu ceai de la gheață?

Oferta o surprinse. Ceaiul era ultima băutură pe care s-ar fi aşteptat să i-o ofere şi o făcu să-şi dea seama dintr-o

dată cât de sete îi era după eforturile cursei.

- Mi-ar face mare plăcere, răspunse, înfrânându-şi pentru câteva momente ostilitatea.

- Atunci, stai jos, murmură Denzil. Nu va dura mult până îl fac, e instant.

Tory se cocoţă pe unul dintre taburetele înalte, punându-şi geanta şi hainele umede pe celălalt. Cu coatele rezemate de tejghea şi bărbia în mâini, îl privi cum deschidea un borcan şi punea cu linguriţa ceai instant în pahare. Mişcările lui erau rapide şi eficiente, şi oricine se pricepea cât de cât la oamenii ce navigau cu ambarcaţiuni mici şi-ar fi dat deama pe loc că îşi petrecuse mult timp pe una dintre ele, căci în bucătărie domnea o ordine desăvârşită, iar Denzil punea toate lucrurile la loc de unde le luase, imediat ce termina cu ele.

- Carla unde e? întrebă Tory cât putea de firesc, urmărindu-i cu atenţie reacţia.

Aceasta, când se produse, păru absolut naturală. Denzil închise robinetul de unde lăsase să curgă apă rece în pahare şi o privi mirat.

- De unde naiba să ştiu eu? Săptămâna asta n-am văzut-o deloc.

Capitolul 3

Răspunsul la întrebare era atât de direct şi aparent sincer, încât un moment Tory fu cea care rămase dezorientată, în timp ce căuta în minte un alt mod de a continua discuţia.

Apoi, îşi aminti de bluză. Apucând un vârf al gulerului între degetul mare şi cel arătător, îl ridică, pentru a-i atrage atenţia asupra lui:

- Asta e bluza ei. O recunosc.

- Chiar aşa? răspunse prompt Denzil, după ce aruncă o scurtă privire spre bluză. N-am de unde să ştiu.

Invârti în pahare lichidul chihlimbariu, cu o baghetă de amestecat, apoi deschide uşa frigiderului să scoată o tăviţă de plastic cu cuburi de gheaţă. Puse câteva cuburi în fiecare pahar, amestecă din nou ceaiurile şi aduse cele două pahare pe tejghea.

- E o dovadă că a trecut pe-aici, insistă Tory.

- Serveşte-te, o pofti Denzil, împingând un pahar spre ea, şi spune-mi de ce te joci de-a detectivii.

- Carla nu s-a întors acasă azi-noapte, replică ea, în timp ce cuprindea paharul cu mâna, usurată de răceala acestuia în palma caldă si umedă.

Ochii lui Denzil se îngustară, iar un colţ al gurii i se arcui antipatic.

- Si ce te face să crezi că o poţi găsi aici, numai fiindcă a lipsit de-acasă toată noaptea? se interesă el cu o onctuozitate mătăsoasă care făcu nervii lui Tory să trepideze.

- Mereu vine aici si nu ascunde faptul că te adoră, replică ea rece.

Una dintre sprâncenele lui Denzil se înălţă cu amuzament sardonic si, rezemându-si coatele pe tejghea, ridică

paharul cu ambele mâini, pentru a lua o sorbitură de ceai. în timp ce cobora paharul la loc, ochii îi luceau batjocoritor.

- Interesant, comentă el tărăgănat. Mai spune-mi, te rog. De exemplu, tatăl ei e la curent cu vizibila fascinație pe care i-o inspir?

- Da, este, si e foarte supărat.

- Deci, e supărat, iar când fata dispare, bănuieste imediat că eu sunt de vină? Si totusi, nu vine s-o caute, ci te trimite pe tine în schimb. Cum te simți în rolul mamei, când nu ai decât cu maximum patru ani mai mult decât Carla?

Unda de dispreț din atitudinea lui o întărâta, făcând-o să spună mai mult decât intenționase.

- Cu sase ani, îl corectă ea repezit, si nu joc rolul de mamă. Magnus e plecat si mi-a cerut să stau cu ochii pe Carla în lipsa lui. Habar n-am avut că n-a venit acasă azinoapte, până mi-a spus servitoarea. Evident, sunt foarte îngrijorată, fiindcă n-as vrea ca Magnus să creadă că i-am nesocotit rugămintea.

- Evident, pufni el. Nici nu ştiai că are o fiică, până în ziua sosirii, când ți-a prezentat-o, aşa-i? A fost un mare şoc pentru organismul tău, s-o cunoşti.

- De unde ştii? ripostă fără vlagă Tory, simțind că i se înfierbântau obrajii.

- In ziua aia trebuia să mă mişc încet, dacă mai ții minte, aşa că am avut destul timp să-ți observ întâlnirea cu el. Mi s-a părut mai mult decât afectuoasă şi am fost ferm convins că erai vreo rudă apropiată de-a lui. Si când colo, a reieşit că fuseseşi angajată de Departamentul Parcurilor şi al Grădinilor din Airouna, un aranjament

plăcut şi comod, ticluit de voi doi ca să puteți colabora în timp ce trăiți împreună, încheie el sarcastic.

Tory fu cât pe ce să se înece cu ceaiul pe care-l înghițea, ca reacție la insinuările lui, şi avu mare noroc să nu-l împroaşte în față cu lichid şi cuburi de gheață. Cu obrajii aprinşi şi ochii scăpărători, puse paharul pe bar atât de tare, încât ceaiul sări în sus, revărsându-se peste margine.

- Păcătoase gânduri îți mai trec prin minte! îl acuză ea, furioasă.

- Nu sunt cu nimic mai prejos decât ale tale, replică scurt Denzil. Pe feribot, te-ai comportat de parcă ai fi crezut că voiam să te violez...

- Nu m-am gândit la aşa ceva... gâfâi Tory.

- Atunci, de ce-ai amenințat că țipi dacă nu te las să treci?

- Am... m-ai... mă zăpăciseşi, încercă ea să se apere, bâlbâindu-se.

- Nu zău? făcu Denzil, batjocoritor. Iar azi, insinuezi că sunt genul de om care ar încuraja o adolescentă să rămână peste noapte la el. întrucât ne cunoastem de atât de puțină vreme, as spune că asta e o prejudecată de neiertat din partea ta.

Tory îsi apucă din nou paharul. Prefăcându-se că-i studia conținutul, îl privi pe furis, pe sub gene. Ochii lui căprui scăpărau de enervare si mândrie, iar gura i se crispă.

- Mă rog, pe Carla o încurajezi totusi, mormăi ea, încă în defensivă. Mereu o inviți să vină aici, chiar ea mi-a spus, dar lui Magnus i-ar fi mult mai usor s-o țină sub control dacă n-ai face-o. Te consideră prea vârstnic pentru

ea.

- Si totusi, pe sine nu se consideră prea vârstnic pentru tine, replică Denzil.

- între Magnus si mine nu e nimic de soiul ăsta. A, recunosc că îl respect si îl admir enorm, si consider că am mare noroc să fi fost aleasă de el ca să-l ajut, dar asta-i *tot* ce facem împreună, lucrăm, si chiar dacă voi sta aici numai un an, experienţa de a fi lucrat cu un botanist atât de strălucit va fi nemăsurată.

- Un an?! exclamă el. Vei sta aici un an de zile?

- Da, poate chiar mai mult, răspunse Tory, destul de înfumurată. Contractul poate fi prelungit, dacă ambele părţi sunt de acord.

O privi lung, nici amuzat si nici nemulţumit, ci cu uimire, înainte de a mai lua o înghiţitură de ceai.

- Mă întreb dacă ai idee în ce te bagi, locuind în casa aia, murmură el.

- O, am idee. în primăvară, când a fost în Anglia, Magnus mi-a spus totul despre slujbă, despre insulă si climă, despre oameni...

- Dar nu ţi-a spus nimic despre Carla, o întrerupse el încet. Si îndrăznesc să presupun că nici despre soţia lui nu ţi-a vorbit.

- Intr-adevăr, nu mi-a vorbit, dar el însuşi a spus că un profesor - ceea ce era pentru mine, înainte de a venit aici - rareori îşi discută cu studenţii viaţa particulară, declară Tory, senină. Insă acum ştiu totul. Mi-a explicat.

- Ei, nu mă-nnebuni? Si eşti absolut mulţumită de explicaţiile lui? întrebă el, Tory având din nou impresia că era surprins.

- Sigur că sunt, şi mă bucur foarte mult că a considerat

că poate avea încredere în mine, îl privi ea atentă. Tot mai crezi că între noi doi e ceva, nu-i aşa? întrebă, pe un ton acuzator.

- Mi-o luase mintea în direcția asta, răspunse sincer Denzil. Ca şi ale altor câțiva oameni de pe insulă.

- Vai, ce prostie! exclamă enervată Tory. Doar e clar că Magnus nu mă consideră decât asistenta lui. Cinstit, aşa este, adăugă ea cu aprindere, când îi văzu sprâncenele înălțându-se cu scepticism. Nu-l prea simpatizezi, nu?

- Să zicem că nu am o părere prea bună despre un tată pe care-l interesează mai mult să stea cu ochiul în microscop decât la fata pe care şi-o declară fiică, replică el cu răceală. Probabil nu i-a trecut nici un moment prin minte că ea vine la debarcader fiindcă se simte neglijată, fiindcă s-a săturat să stea închisă în casa aia cât toate zilele, fiindcă moarte de plictiseală în compania unui dicționar ambulant de termeni botanici. Nu vine să mă vadă pe mine, ci ca să caute tineri de vârsta ei.

- Magnus nu e deloc plicticos, îl apără Tory cu convingere.

- N-o fi pentru tine, poate, fiindcă înțelegi despre ce vorbeşte. Si mai e şi altceva. De când ai venit aici, situația Carlei s-a înrăutățit. Ii răpeşti lui Magnus până şi puținul timp liber care-i mai rămăsese, aşa că se simte exclusă de-a binelea. îmi pare rău pentru ea, de-asta n-o refuz când vine la piscină, desi folosirea debarcaderului e rezervată numai pentru navigatori si familiile lor. Si cu ce mă aleg pentru eforturile mele? Cu suspiciuni de imoralitate, încheie el caustic.

- Poate că i-ai dat lui Magnus motive să te suspecteze, îl provocă Tory.

- I-oi fi dat, consimţi deschis Denzil. Dacă stau să mă gândesc, au existat vreo două motive, de când a venit pe insulă.

Gura lui se arcui într-un zâmbet, amintindu-si.

- Una dintre pricini era la fel de înaltă ca tine, dar avea păr brunet. Personal, prefer blondele, chiar si pe cele cu ochi cenusii.

Iritată de revenirea tonului ironic, Tory vru să plece de la bar, dar Denzil ridică o mână si-i prinse bărbia între degetul mare si cel arătător. Această atingere pe faţa ei făcu s-o străbată o senzaţie stranie prin toţi nervii, ca socul unui contact cu o flacără. Hotărâtă să nu-i dea de înţeles în ce fel o afecta, îi susţinu privirea curioasă.

- Ai dreptate, spuse el, privindu-i atent ochii, pe rând. Sunt cenusii, fără nici o undă de albastru sau de verde, iar în clipa asta au culoarea mării într-o zi furtunoasă.

îsi retrase mâna, bătând-o usurel pe obraz, înainte de a-si încrucisa din nou braţele pe piept, pentru a adăuga provocator:

- Tu nu zâmbesti niciodată, Victoria?

Tremura toată pe dinăuntru, nici ea nu stia de ce. Stia numai că trebuia să scape de omul acela, fiindcă o tulbura cum nimeni nu mai reusise vreodată. Luându-si geanta de pe celălalt scaun, o deschise si scoase niste bani.

- Din moment ce nu-mi poţi spune unde e Carla, ar fi mai bine s-o caut în Port Anne, spuse ea cu voce stăpânită. Ai aici patru dolari pentru chiria bărcii. Iţi mulţumesc pentru ceai. Ai fost foarte amabil.

Puse cele patru hârtii de un dolar pe tejghea, intenţionând să coboare de pe taburet, pentru a porni spre uşă, dar Denzil îşi trânti o mână peste a ei, nelăsând-o să

şi-o retragă.

- Am impresia că am spus sau am făcut ceva care te-a supărat, spuse el alene.

- Tot ce faci sau spui mă supără, replică Tory, încercând fără succes să-şi elibereze mâna. Găsesc că eşti unul dintre cei mai nesuferiţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată şi nu vreau să-mi mai pierd vremea stând de vorbă cu tine.

- Nesuferit! exclamă Denzil. Ei, haide, mă iei cam tare, nu crezi? Mai ales după ce te-am lăsat să mă ajungi din urmă pe ultimii metri ai cursei, ca să trecem linia se sosire împreună şi să nu pierzi pariul.

- M-ai lăsat? *Tu* m-ai lăsat?...

Tory era atât de furioasă, încât abia mai putea să bolborosească.

- N-ai făcut aşa ceva! se răsti, când îşi mai regăsi controlul. Te-am ajuns din urmă pentru că am putut naviga cu barca mea mai repede decât tine cu a ta. Sunt mai uşoară ca tine şi...

- De acord, eşti mai uşoară, şi mai zveltă, deşi mă bucur să observ că ai toate formele care-i stau bine unei femei, după cum are bunăvoinţa să arate bluza asta, o tachină el.

- Ooof!

îi venea să-i dea una, dar o mână încă îi mai era captivă într-a lui, iar în cealaltă îsi ţinea geanta.

- Te rog să-mi dai drumul la mână, îi ceru ea, băţoasă.

- Ca să mă pălmuiesti? se interesă Denzil, cu sprâncenele înălţate în stilul lui batjocoritor. îţi dau drumul doar dacă încetezi să te mai porţi ca o eroină de roman victorian care crede că i-a fost insultată virtutea. E

un rol interesant, dar nu se potriveste cu restul.

- Si cam care-ar fi *restul*, mă rog? întrebă Tory, intempestiv.

- Impresia pe care o dai, de a fi o femeie calmă si modernă, care stie ce vrea si cum să obțină, care poate să lanseze o provocare si s-o onoreze, replică încet Denzil. Nu ți-ai dat seama că ne uneste o dragoste comună, Victoria, dragostea pentru iahting? Ar putea fi baza unei prietenii între noi, asa că de ce nu vrei să-mi spui unde ai învățat să navighezi?

Un moment, schimbarea lui de tactică o reduse la tăcere.

- Am învățat să navighez pe un lac de acumulare, în apropierea casei mele din nordul Angliei, răspunse ea. Părinții mei erau de ani de zile membri ai clubului de iahting, iar pe mine si pe fratele meu George ne luau cu barca de când mă stiu. George si cu mine eram amândoi proprietarii unei bărci de curse, până când eu m-am hotărât să vin în Airouna.

Se opri câteva clipe, după care adăugă, cu o undă de sfidare:

- Să stii, chiar te-am ajuns din urmă pe ultimii metri.

- Fiindcă te-am lăsat eu, insistă Denzil, arogant. N-ai văzut cum am scos vântul din velă, ca să încetinesc barca?

- Ba nu l-ai scos deloc! se răsti ea. Mi-e foarte greu să cred un cuvânt din tot ce spui.

- Fiindcă te temi de mine. Iți închipui că, dacă mă crezi, rişti să mă placi, iar asta te-ar deranja, nu-i aşa, Victoria?

Tory se foi pe scaun, stânjenită, şi constatând că îşi luase mâna de pe a ei, şi-o retrase şi o strânse pe toarta

genţii, lângă cealaltă, continuând să-şi ferească privirea, căci Denzil se apropiase periculos de a-i ghici adevărata stare de spirit.

- Ţi-am spus unde am învăţat să navighez, acum e rândul tău să-mi spui unde ai învăţat, mormăi ea.

- Am furat de pe ici, pe colo, răspunse vag Denzil.

- Vai, ce răspuns inteligent, îl ironiză ea, ridicând capul. Cred că se potriveşte cu imaginea pe care o inspiri, de aventurier dur şi enigmatic. Am auzit despre felul cum ai sosit aici, după ce traversaseşi de unul singur oceanul. De ce-ai făcut-o?

- Din acelaşi motiv din care o fac şi alţii, pentru provocarea pe care o reprezintă, atâta tot, replică el rece, dându-i impresia că îi ascundea ceva.

- Dar de ce te-ai oprit tocmai la Airouna?

- De ce nu? E un paradis tropical, ca acelea unde visează cei mai mulţi dintre noi să trăiască. Am găsit aici o cale de a-mi câştiga existenţa, lucrând cu bărcile. Când Pete de Freitas s-a hotărât să renunţe la postul de administrator şi să se mute cu locuinţa pe Tequila, am preluat eu administraţia debarcaderului. Nu sunt patron. Firma aparţine unei antreprize care are mai multe debarcadere şi companii de charter pe insule. Ar mai fi şi altceva ce vrei să ştii?

Tonul lui tăios o prevenea că nu-i plăcea să i se pună întrebări personale, dar Tory aflase atât de mult din răspunsurile la cele câteva pe care i le pusese, încât era hotărâtă să mai încerce cu încă una.

- Din care parte a Angliei vii?

- Mă asteptam să fi ghicit până acum, iubire, replică el cu un zâmbet, în timp ce-si intensifica dinadins accentul.

Iubire. Era termenul de alint nevinovat folosit de locuitorii din West Country, iar Tory se gândi abia acum că numele lui de botez ar fi trebuit să-i dea un indiciu. Era un vechi prenume britanic, care încă se mai folosea în străvechea fortăreață a celților, Cornwall.

- Esti din Fowey, Falmouth, St Austell sau St Ives? se interesă ea.

- Deci, cunosti Duchy? ripostă prudent Denzil.

- Nu tocmai. Am stat odată la o prietenă a mea de-acolo. Părinții ei aveau o fermă lângă Helston River. Din care oras esti?

- Nu e oras, doar un sat de pescari. N-ai de unde să-l stii.

- Cu alte cuvinte, nu vrei să stiu, îl provocă Tory.

- Exact, si sunt foarte mulțumit de răspunsul tău vag cu „nordul Angliei".

- Deci, acum nu-mi rămâne decât să presupun că ai plecat din Anglia fiindcă ți s-a întâmplat ceva neplăcut, un lucru pe care ai prefera să-l uiți, murmură ea, continuând să fie provocatoare.

Denzil râse vesel, exprimându-si limpede opinia despre sugestia ei.

- Da' stiu că te-au influențat romanele alea victoriene, asa-i? glumi el. Cu mine, însă, n-are rost să-ți urzesti fantezii romantice. Păstrează-ți-le pentru admirabilul tău profesor. Am părăsit Anglia fiindcă am vrut să plec, fiindcă mă chema aventura. Iar acum mă aflu aici, fiindcă aici vreau să stau. Poate că, într-o zi, aventura mă va chema din nou, şi-atunci am să plec mai departe.

- Singur?

- Victoria! Fără întrebări cu dublu sens, i-o întoarse el,

cu acea licărire diavolească jucându-i în ochi. Depinde dacă găsesc pe cineva care aş vrea să vină cu mine.

S-ar fi putut îndepărta, dar n-o făcu. Rămase neclintită, ştiind că, dacă nu se mişca, îi lansa deliberat o invitaţie.

Gura lui o atinse pe a ei, uşurel la început, apoi mai insistent. Degetele lui îi mângâiară gâtul, lunecând în spate, spre ceafă. Din nou o fulgeră senzaţia că era atinsă de o flacără, într-o serie de şocuri ce se contopeau sub forma unei singure senzaţii de pulsaţie intensă. Cu ochii închişi, buzele despărţite sub apăsarea alor lui şi sentimentul că sânii aveau să-i smulgă nasturii bluzei prea strânse, Tory se pomeni dorindu-şi din toată inima ca barul să nu se fi aflat între ei, ca să se poată lipi de trupul lui tare şi solid, strecurându-şi mâinile pe sub tricou pentru a-i mângâia pielea caldă.

Instinctiv, braţele i se ridicară să-l ia prizonier, dar una dintre ele lovi muchea tejghelei, iar ciocnirea dureroasă între lemn, carne şi os îi provocă un şoc, făcând-o să redevină conştientă de ceea ce i se întâmpla - sau, mai degrabă, ce îngăduia să i se întâmple.

Reacţia se declanşă violent, ca o maree rapidă. Ce-o apucase, să îmbrăţişeze aşa un bărbat pe care abia dacă-l cunoştea? Nu era omul iubit de ea. Era un străin cu un caracter dubios. Aşa că, în loc de a-l strânge mai tare, îşi propti mâinile pe pieptul lui, pentru a-l respinge. Denzil se retrase imediat, iar Tory coborî de pe scaun, fără să-l privească.

- Trebuie să plec s-o caut pe Carla, mormăi ea, stergându-se la gură cu dosul mâinii, ca si cum astfel ar fi putut înlătura urmele celor întâmplate.

- Ce-ai pățit, Victoria? Te-ai ars? pufni Denzil, făcând-o să-i arunce o privire piezisă. Continua să stea rezemat de bar, cu o luminiță ironică în ochi.

- Nu m-am ars, m-am fript doar puțin, replică ea cât putea de nepăsătoare, încercând să nu-si ia în seamă tremurul membrelor. Mi se mai întâmplă uneori, când fac câte un experiment.

- Deci, asta făceai, comentă el cu glas sec. Sper că ai si învățat ceva, cu prilejul ăsta.

- A, am învățat, răspunse suav Tory, dar acum zău că trebuie să plec. îți mulțumesc încă o dată pentru cursă si ceai. La revedere.

Fără a-i lăsa timp să răspundă, traversă camera, ajungând în living. Aproape în fugă, iesi pe usa cu plasă si coborî treptele de lemn, pentru a porni pe cărarea umbrită. Când iesi în lumina soarelui, pe pietrisul albicios, bâjbâi instinctiv după ochelarii de soare si constată că încă mai tremura.

își propti ochelarii pe nas, imaginându-si că numai din cauza luminii i se umpluseră atât de brusc ochii de lacrimi, si nu se întoarse când auzi glasul lui Denzil în spatele ei, strigând-o pe nume si cerându-i să-l astepte. își continuă drumul spre parcare si siguranța relativă a masinii crem.

Muchiile cheii i se înfigeau ascuțite în carnea umedă a palmei, când o introduse în încuietoarea portierei. O răsuci, auzi broasca deblocându-se şi scoase cheia, dar înainte de a apuca să pună mâna pe clanță pentru a deschide portiera, o altă mână i-o luă înainte, mare şi bronzată, de culoarea lemnului de tec, o mână pe care o cunoştea mult prea bine.

Se opri, rămânând în aşteptare, fără să se întoarcă.

- Ai uitat ceva, spuse el încet, iar surprinderea o sili să-l privească. Pe sub cozorocul şepcii de iahting, în ochii lui strălucea aceeaşi sclipire intensă. In mâna cealaltă, întinsă, ţinea un sul de bancnote. Când Tory nu schiţă nici un gest de a lua banii, Denzil se aplecă înainte şi-i îndesă în buzunarul de la piept al bluzei mult prea strâmte. Când nodurile degetelor lui îi atinseră sânul, un nou fulger arzător păru s-o străbată.

- Câştigul, adăugă el. Ai pariat că te voi considera o navigatoare la fel de bună ca mine. Iar eu am acceptat pariul, contra chiriei pe barcă. Ai câştigat.

Tory se bucura de paravanul protector al ochelarilor de soare, căci din nou i se adunau în ochi lacrimile alea idioate. Ii vedea chipul ca prin ceaţă, însă îi zări sprâncenele îmbinându-se întrebător când ea ezită, şi ştiu că trebuia să facă eforturi pentru a părea calmă şi stăpână pe sine, dacă nu voia s-o întrebe din nou ce i se întâmplase. Aşa că afişă un zâmbet, cam tremurător.

- Mulţumesc.

- Ştiam eu că-mi va plăcea zâmbetul tău, murmură blând Denzil. Pa, Victoria.

O aşteptă până porni motorul maşinii şi ajunse la poartă. Când se opri acolo, pentru a se asigura, Tory privi în oglinda retrovizoare şi îl văzu îndepărtându-se spre pontoane.

Tory nu porni spre Port Anne ca s-o caute pe Carla, asa cum intenţionase la părăsirea debarcaderului, pentru că era prea tulburată de cele întâmplate între ea si Denzil, asa că o luă la stânga, pe drumul serpuitor care trecea peste colină, înapoi către casa directorului, laboratorul de

botanică si experimentele asupra cărora avea un control mai ferm.

* * *

Ţinu prima prelegere despre grădinărit în faţa unui grup de insulari entuziasti, într-o sală parohială din Port Anne. Nervoasă la început, se încălzi treptat când descoperi că auditoriul asculta în liniste si cu interes. După conferinţă, unii dintre ascultători veniră să-i facă invitaţii de a le vizita grădinile, ca să le dea sfaturi concrete cu privire la plantele pe care era mai bine să le cultive. Tory primi încântată invitaţiile, stiind ce însemnau: fusese acceptată de acei localnici prietenosi.

Da, munca mergea bine, iar relaţia ei cu Magnus părea de asemenea să facă progrese, desi până acum directorul nu arătase prin nici o vorbă sau faptă că îi nutrea mai multă afecţiune decât ca unei prietene vechi si de încredere.

Dar avea nevoie de timp pentru a-si da seama că ea putea fi mai mult decât atât, îsi spuse Tory în ziua de vineri a acelei săptămâni, în timp ce se îmbrăca în rochia albastră, pentru prima petrecere propriu-zisă de când sosise în Airouna: o recepţie organizată în casa guvernatorului, pentru toţi angajaţii de stat, unde Magnus insistase că trebuia să fie prezentă, în compania lui.

Recepţia avea loc într-o sală mare, zugrăvită în alb, sclipind de oglinzi si candelabre, aflată la parterul unei superbe clădiri din secolul al XVIII-lea situată pe o colină cu vedere spre Port Anne. Se serveau băuturi si aperitive savuroase, iar nivelul sonor creştea treptat, pe măsură ce sala se aglomera tot mai mult, până când orice conversaţie deveni imposibilă fără a striga sau a te apleca la urechea interlocutorului.

Temperatura se ridica şi ea, deşi ferestrele înalte cu jaluzele erau deschise, lăsând să intre briza mării. Chipurile, atât albe cât şi negre, începură să lucească de transpiraţie. Multe frunţi masculine erau tamponate cu batistele şi multe femei aveau motive să se privească pe furiş în oglinzi, pentru a căsca gura deznădăjduite la vederea coafurii pleoştite sau a rimelului scurs.

Pomenindu-se singură, fără Magnus, care fusese imobilizat lângă un perete de un grăsun între două vârste, cu păr cărunt ca oţelul şi chip smead, pe nume Harold Ribiera, preşedinte al Departamentului Parcuri şi Grădini, Tory se hotărî să iasă pe o uşă din apropiere, pentru a se răcori pe terasă.

Avu nevoie de câtva timp ca să se strecoare printre grupurile vorbăreţe şi vesele, dar aproape ajunsese la uşă, când o mână îi fu apucată şi ţinută strâns. O smucitură, şi se trezi răsucită în loc, cu faţa spre licărul răutăcios din ochii lui Denzil Hallam.

- Dacă ştiam că te voi găsi aici, nu stabileam să iau cina cu altcineva, spuse el. De ce n-ai mai venit la iahting?

Sacoul safari crem, din material uşor, bine croit pe trup, şi cămaşa verde asortată cu punctişoarele din ochi, îi mai atenuau cât de cât asprimea, dar tot arăta cam ca un pirat si, un moment, Tory simţi un junghi de dezamăgire la gândul că el lua masa cu altcineva.

- Am... am fost ocupată, murmură ea, încercând să-si elibereze mâna.

- Să faci experienţe cu scumpul tău profesor? o tachină el, provocator. Fii sigură că aţi făcut destule capete să se întoarcă si destule guri să aibă de lucru, de când aţi venit astă seară aici!

- Ce vrei să spui? Ale cui capete si guri? întrebă Tory.
- Ale unor persoane însemnate - neveste de oameni politici si slujbasi civili, elita socială din Airouna.
- Nu văd de ce le-as atrage atenția mai mult decât altcineva, ripostă Tory.
- Atunci, e clar că esti una dintre puținele femei prezente aici astă seară care nu s-au uitat în oglindă în ultima vreme, murmură Denzil, măsurând-o cu o privire scurtă, scăpărătoare. Păr auriu, bronz ca floarea de piersic si o rochie albastră simplă care atrage atenția asupra farmecelor tale deloc neînsemnate. Probabil nu lasă să se vadă la fel de mult ca bluza Carlei, dar îți stă bine si... da... cred că-ți face ochii să pară mai mult albastri decât cenusii.
- As prefera să-mi lasi mâna în pace, sopti Tory, încercând înnebunită să si-o elibereze din strânsoarea lui si, în acelasi timp, privind în jur ca să vadă dacă nu observase nimeni din preajmă cât de aproape de ea stătea Denzil.
- De ce nu-ți place să te țin de mână? întrebă el ironic, aplecându-se mai aproape, astfel încât Tory îi putu simți mirosurile de săpun si pudră de talc, precum si izul dulce-amărui al romului pe care-l băuse. Te excită când te-astepți mai puțin? adăugă, cu nerusinare.
- Esti... începu ea, furioasă.
- Nesuferit, stiu, o întrerupse Denzil zâmbind. Dar, serios, crezi că a fost înțelept din partea ta să vii la o sindrofie ca asta cu profesorul, intrând braț la braț cu el în mijlocul cuibului de bârfitoare?
- Am fost invitată să vin cu el, replică ea. Si as dori să stiu despre ce vorbesti.

Pe sub genele coborâte, îi văzu ochii îngustându-se, cu

genele dese si negre aproape acoperindu-le lucirea vie, în timp ce o privea lung.

- Uluitor aerul ăsta al tău de uimire inocentă! pufni Denzil. Mă întreb cum reusesti. Aproape as putea crede că efectiv nu stii, numai că ultima dată când ne-am întâlnit mi-ai spus că da.

Se aplecă si mai aproape, iar Tory simți o furnicătură pe obraz, când părul lui i-l atinse.

-Si dacă se-ntoarce nevastă-sa? sopti el. Atunci ce-ai să te faci?

Cu toată zăpuseala din sală, Tory simți un fior si se agăță de brațul lui, ca să nu cadă. Apoi, spiritul rațional i se afirmă din nou.

- Găsesc de foarte prost gust glumele ca asta, se răsti, aplecându-se înapoi, pentru a se îndepărta de el. Nu poate să se întoarcă, fiindcă nu mai e în viață.

- Ți-a spus-o el? întrebă tăios Denzil.

- Nu cu atât de multe cuvinte, dar când l-am întrebat despre ea, n-a putut vorbi, deci am presupus că a murit.

- Dar Carla? Ea n-a pomenit nimic de mama ei?

- Nu... sau, în fine, doar o dată, iar atunci, spunând că si-ar dori ca mama ei să fie aici.

Tory deveni constientă că Denzil o privea ciudat, aproape cu milă.

- Denzil, dacă ştii ceva ce eu nu ştiu, însă ar trebui să ştiu, te rog să-mi spui, îi ceru ea într-o şoaptă insistentă.

In timp ce gura i se arcuia batjocoritor, Denzil îi eliberă mâna.

- Ştiu multe lucruri pe care tu nu le ştii, dar nu sunt deloc sigur că e cazul să-ți vorbesc despre ele. Multe nu sunt potrivite pentru urechile unei trecătoare inocente,

cum te declari tu, o tachină el alene, lăsându-şi privirea să cutreiere sala.

- Ştii ceva în legătură cu Rita Jarrold, îl acuză Tory.

- Serios?

Ochii lui reveniră spre ea, plini de ironie.

- Te rog, spune-mi.

Denzil ridică mâna, pentru a-şi trage manşeta, ca să se uite la ceas.

- E timpul să plec, murmură. Mă bucur că te-am revăzut, Victoria, fie şi doar pentru atât de puțin timp. Ai vreun program în weekend?

- Probabil voi face unele cumpărături, puțină plajă, înot şi lectură, răspunse ea rece.

- Pare interesant, o sâcâi el. Mi-ar prinde bine un ajutor pe punte, dacă te interesează o croazieră până la Tequila şi înapoi. Le-am promis unor oameni care merg să stea acolo o săptămână că am să-i duc eu.

- Cu iahtul tău propriu? Deci, îl mai ai? întrebă Tory, cu interesul stârnit dintr-o dată.

- Da, face parte din flota pentru închirieri. Dacă te hotărăşti să vii, te aştept la debarcader dimineață la ora opt. Dacă nu apari la timp, n-am să mai stau, presupunând că ai alte treburi de făcut - ca de pildă, experiențele cu dragul de profesor.

Capitolul 4

Scânteierea razelor de soare pe albastrul apei o anunță că străbătuse tunelul verde de frunzis tropical, iar cărarea cobora spre drum, asa că reveni din lumea amintirilor în prezent si la necesitatea de a se grăbi, fiind convinsă că Denzil Hallam n-avea s-o astepte nici o clipă dacă întârzia.

Curând, intră în debarcader, unde-si dădu seama că nu avea idee la ce ponton era acostat iahtul lui Denzil, sau măcar cum se numea. Câteva persoane umblau pe chei, pregătindu-se să ridice ancora, iar în timp ce Tory se apropia de treptele care duceau la usa clădirii administrative, aceasta se deschise si apăru Denzil. O văzu imediat, coborî în fugă treptele, îsi ridică scurt sapca de iahting de pe cap, apoi si-o puse la loc, înclinată.

- Ce te-a adus încoace? se interesă el ironic, oprindu-se în fața ei cu mâinile în solduri si cu ochii pătrunzători măsurând-o din cap până-n picioare. Curiozitatea în legătură cu Rita Jarrold, sau dorul de mine?

- Nici una nici alta, răspunse ea printre dinți. Am venit fiindcă vreau să navighez. Şi nu te mai uita aşa la mine, de parcă aş fi un articol pe care te gândeşti dacă să-l cumperi sau nu. Nu sunt de vânzare.

- Nu mai spune, mă iei tare de dimineață? ripostă Denzil. Ce s-a-ntâmplat? Nu s-a prezentat profesorul la apel, azi-noapte?

- Of, fir-ai... Mai bine nu veneam! replică ea cu furie şi se întoarse să plece, simțind cum ochii i se umpleau de lacrimile pe care Denzil părea atât de priceput să i le provoace. Imediat, însă, el o apucă de braț.

- Gata, iartă-mă, ultima remarcă a fost deplasată. N-am altă scuză decât că azi dimineață m-am trezit cu fața la

cearşaf, după o noapte agitată, murmură el. Şi mă uitam la tine ca să mă asigur că te-ai îmbrăcat cum trebuie. Sper că ți-ai adus ceva subțire şi cu mâneci lungi, ca să-ți acopere brațele.

- Nu mi-am adus... recunoscu Tory.

- Atunci, mă tem că s-ar putea să ți se ardă, ai pielea foarte albă. Te deranjează să îmbraci o bluză de pijama bărbătească, dacă ți-o aduc? O vei găsi foarte eficientă, nici prea călduroasă nici incomodă.

Schimbarea lui de atitudine, de la nepăsare la grijă, avea un efect electrizant, astfel încât Tory dădu din cap a încuviințare, aproape fără să-şi dea seama.

- Bun, atunci du-te la iaht... ai să-l găseşti în capătul pontonului numărul patru. N-are cum să-ți scape, pentru că i-am protejat timoneria cu nişte prelate pe care e scris numele - *Ariel*. Pasagerii sunt deja la bord şi se instalează. Poți începe să scoți husa de pe vela mare.

Plecă în direcția cărării care ducea spre cabana lui, iar Tory găsi pontonul şi porni în lungul lui. Iahtul era un vas cu aspect solid, construit din lemn. Avea catargul scurt si cu greement complex, pentru navigația pe ocean. Tory urcă la bord, unde se prezentă celor două femei si doi bărbați care stăteau asezați în jurul cârmei. Toți aveau între douăzeci si treizeci de ani si se vedea clar că erau emoționați de croaziera care urma.

Trecând pe lângă ei, Tory intră prin tambuchi si coborî o scară scurtă până în cabina principală, ca să-si pună înăuntru geanta de pânză groasă în care îsi adusese un schimb de îmbrăcăminte, ceva pentru noapte si o pereche de bikini. Imediat, fu impresionată de aspectul spațios si aerisit al cabinei. Conținea două canapele late, cu o masă

pliantă între ele si alături o bucătărie cu cuptor si chiuvetă. Sub canapele si lângă ele se aflau dulapuri cu usi glisante si o masă a hărților, cu accesoriile de navigație puse deasupra pe rafturi, inclusiv o stație radio navă-uscat.

Lemnăria era vopsită cu grijă, iar printr-o vizetă din usa aflată lângă catarg, spre prova, Tory văzu un spălător si o toaletă. De fapt, existau toate cele necesare unui marinar de cursă lungă, îsi spuse ea, stând încă un minut să se uite în jur, si toate erau de cea mai bună calitate. O fi fost Denzil zdrențuit, lihnit de foame si fără un ban în buzunar când sosise în Airouna, dar construcția si echiparea navei îl costaseră scump.

Un strigăt dinspre tambuchi o făcu să se întoarcă tocmai la timp pentru a vedea o bluză de pijama simplă, verde, căzând prin deschizătură pe podeaua cabinei. Isi scoase repede maioul de poliester si trase pe ea bluza. Era foarte largă si puțin cam lungă la mâneci, dar îsi dădu seama că asta si subțirimea bumbacului aveau să-i asigure atât protecția, cât si aerisirea trupului.

După ce se întoarse pe punte, în curând fu ocupată să execute ordinele repezite ale lui Denzil. Se părea că cei doi pasageri bărbați erau dornici să ajute şi nu trecu mult până când iahtul se desprinse de la ponton, cu velele ridicate, începând să străbată golful spre mare.

Traseul de la Airouna spre Tequila era orientat pe direcția sud-est şi, întrucât vântul sufla de la nord-est, le era relativ uşor să-l prindă în pânze. Cu vela mare şi trinca umflate, nava sălta pe crestele cu spumă argintie ale valurilor. Stând pe covertă, cu picioarele depărtate ca să compenseze tangajul punții, simțindu-şi părul fluturat în vânt şi înțepăturile stropilor mărunți de apă pe piele, Tory

simțea o libertate a spiritului cum nicicând nu mai cunoscuse. In față, soarele aşternea o cărare de aur pe marea albastră, un drum ce părea să cheme ispititor, invitând marinarul să-l urmeze spre infinit.

După două ore şi jumătate, din mare se înălță o cocoaşă mică albastră şi, peste încă o oră, insula dobândise formă şi culoare. Era încununată cu un desiş de copaci verzi şi mărginită de nisipuri palide şi brizanți albi scânteietori, părând pustie. Pe măsură ce^ iahtul se apropia, pământul părea să-şi schimbe forma. In capătul unei limbi de nisip apăru o deschizătură. Nava îşi devie cursul, iar velele fură potrivite după vânt, în timp ce se îndrepta direct spre deschidere. Nu peste mult, intrară într-o lagună cu apă turcoaz blândă, ce-şi schimba treptat culoarea într-un verde deschis şi limpede, în apropierea plajei arcuite, înconjurată de palmieri grațioşi.

Abia când iahtul fu ancorat, Tory observă micul dig de piatră ce se repezea înainte din mal. Dintr-o parte a digului se desprinse o şalupă. Motorul ei se însufleți zgomotos si, curând, ajunse lângă iaht. Pasagerii coborâră peste bord, li se înmânară bagajele si, după câteva strigăte de rămas bun si semne vesele, plecară.

Ridicând privirea dinspre vela mare înfăsurată pe ghiu, în timp ce o lega cu o fâsie de terilen, Tory văzu că dincolo de dig, pe jumătate ascunsă sub frunzele lăsate în jos ale palmierilor, se afla o clădire de piatră cenusie, paralelă cu plaja. Părea să constea dintr-un zid solid, pe care fusese adăugată o construcție de lemn cu ferestre mari.

- Habar n-am avut că aici e si o clădire! exclamă ea spre Denzil, când acesta veni s-o ajute la legatul velei. De

pe apă nu se observă.

- Tocmai asta e ideea, răspunse el. Clădirea aia e sala de mese a hotelului, care face mândria si bucuria lui Pete de Freitas. Dormitoarele sunt în cabane individuale, douăzeci la număr, risipite pe insulă, în stil tradițional din Indiile de Vest, solide si confortabile, dar în acelasi timp nebătătoare la ochi. După ce punem totul la punct, vom debarca să-i facem o vizită lui Pete. Are o vilă pe promontoriul de-acolo. Ți-a plăcut croaziera?

- Da, a fost extraordinară. Si iahtul tău îmi place, nu e nici prea mare nici prea mic - tocmai potrivit pentru o singură persoană, cred.

- Dar, de fapt, echipat pentru două, sau n-ai observat? remarcă el sec. Esti o bună membră de echipaj, Victoria. Rapidă, ordonată si nu discuți ordinele.

- Despre nediscutatul ordinelor n-as băga mâna-n foc, să fiu în locul tău, i-o întoarse ea. M-am comportat civilizat în fața pasagerilor, asa că ai grijă să nu întinzi coarda prea mult cu ordinele, comandante. Dacă mă înjuri, te înjur si eu cât ai clipi!

- Țț, țț, o dojeni el, zâmbindu-i. Ce-ar spune profesorul, să te-audă?

Croaziera pe marea albastră, sub soarele arzător, părea s-o fi eliberat. Cu o izbucnire ştrengărească, Tory îşi repezi o mână pe deasupra, îi smulse șapca din cap şi o aruncă prin aer ca pe un disc, făcând-o să cadă în apă cu un mic plescăit.

- Drăcoaico, murmură el amenințător şi, strecurându-se pe sub ghiu, o apucă de subsuori, ridicând-o în brațe. După ea şi salveaz-o, până nu se îneacă!

Dând din picioare şi lovindu-l cu pumnii în umeri,

Tory încerca să se elibereze, perfect conştientă că era hotărât s-o arunce în apă.

- Nu, Denzil, te rog! Nu mă arunca! Iţi promit că ţi-o aduc înapoi, dacă mă laşi să sar singură. N-aş suporta să mă arunci. Pot fi rechini.

- Nici o şansă, replică el, opintindu-se s-o ridice şi mai sus.

- Nu... nu...! crescu vocea lui Tory într-un ţipăt care fu retezat când, în loc s-o arunce în apă, Denzil îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut apăsat. Işi simţi picioarele coborâte, astfel încât se putea sprijini pe punte, în timp ce braţul lui o cuprindea, strângând-o la piept.

Redusă de-a binelea la tăcere, Tory constată că nici nu-i mai ardea să se zbată. Prin materialul subţire al bluzei de pijama, simţi cum pieptul lui dur îi strivea sânii gingaşi, expediindu-i junghiuri ascuţite prin tot trupul, astfel încât ameţea de o nouă dorinţă de a se lipi de el, de a-şi destinde controlul minţii asupra fizicului, de a se lăsa să plutească pe marea pasiunii trezite de atingerea lui.

- Domnu' 'Allam, asta-i şapca 'mnevoastră?

Glasul era băieţesc, marcat de un chicotit cald, gutural. Prin ceaţa senzualităţii care o învăluia, făcând-o să nu-i mai pese de ceea ce se întâmpla în continuare, Tory îl simţi pe Denzil devenind rigid. Işi desprinse gura de a ei, iar mâna cu care îi cuprinsese ceafa o îndesă cu faţa în umărul lui cald, pe când i se adresa cuiva aflat în spatele ei:

- Da, Billy. Arunc-o în cabină, vrei? Te caut eu mai târziu, să-ţi dau ceva pentru că mi-ai adus-o. Acum sunt ocupat.

- Ba bine că nu, domnu' 'Allam, văz şi eu. Ba bine că

nu.

Chicotitul fu urmat de scrâşnetul unor vâsle în furcheți şi plescăitul lopeților prin apă.

- Debarcați? mai întrebă Billy, de la o oarecare distanță.

- Mai încolo. Iți dau eu un strigăt când vreau să vii după noi, răspunse Denzil.

- Gata, şefu'.

Scârțâielile şi plescăiturile se îndepărtară. Tory se mişcă, lăsându-şi capul pe spate, în mâna lui, pentru a ridica privirea spre ochii îngustați şi lucitori, cu gene negre.

- Ei, Victoria, acum ce facem? o întrebă el. Mergem jos să continuăm ce-am început, în condiții mai intime şi mai confortabile?

- Eu n-am început nimic. Tu, cu sâcâielile tale despre Magnus, protestă ea, încercând să se elibereze, numai spre a constata că brațele lui o țineau captivă ca într-un cerc de fier.

- Nu era nevoie să-mi arunci sapca în apă, murmură Denzil.

- Si nici tu nu era nevoie să mă săruți, replică ea.

- Altfel, cum as putea opri o femeie să urle ca o apucată? Nu trebuia să mă săruți si tu. Sunt si eu om, la urma urmei, un mascul foarte susceptibil, iar când o femeie dezirabilă ca tine mă sărută asa cum ai făcut tu adineaori, o văd ca pe o invitație deschisă de a face dragoste cu ea.

Glasul i se îmblânzi, iar mâinile îi coborâră spre talia ei. Tory le simți asprimea pe pielea netedă de sub bluza largă de pijama, alunecând în sus pe când Denzil îsi înclina capul, cu privirea spre gura ei si buzele usor între-

deschise.

- N-a fost o invitație, mormăi ea disperată, aplecându-se înapoi, cât mai departe de el, cu membrele tremurând si venindu-i poftă să se culce pe spate. Nu vreau să fac dragoste cu tine, fiindcă nu te iubesc, cum nici tu nu mă iubesti, asa că esti bun să-ți iei mâinile de pe mine?

- Atunci, pe cine iubesti? Pe profesor? pufni el, cu mâinile din nou pe talia ei, ținând-o usurel, în timp ce o privea piezis. Sărăcuța Victoria, îndrăgostită până peste urechi de un bărbat care-i congelat de la gât în jos...

- Ba nu e!

- Te-a sărutat vreodată?

- Da... dar...

Se întrerupse, dându-si seama că fusese pe punctul de a se da de gol.

- E timid, stângaci.

- Deci, nu s-a întâmplat nimic, râse sarcastic Denzil. Nici nu mă mir că reacționezi asa când esti sărutată cu adevărat. Te arde dorul să dăruiesti, iar el nu te doreste.

- Faptul că prima oară când te săruți cu cineva nu se întâmplă nimic nu e nici o dovadă, cum nu e nici atunci când se întâmplă, ripostă ea, cu furie. Iubirea nu e numai dragoste fizică.

- Dar un mare procentaj din ea este, cum e şi cazul, replică Denzil. Pentru o savantă, nu te pricepi deloc să faci deducții din rezultatele experiențelor tale, nu crezi? Si cum îşi poate pierde timpul o femeie ca tine cu un bărbat pe care nu-l interesezi, nu înțeleg. Eşti o proastă, Victoria, şi te îndrepți spre o mare dezamăgire.

- Mă rog, asta-i treaba mea, nu? i-o întoarse ea, tulburată. Nici eu nu înțeleg cu ce te priveşte.

- Da, nici nu cred că ai înțelege, oftă Denzil, retrăgându-şi în sfârşit mâinile de pe talia ei, pentru a se întoarce. Ia-ți pălăria, ochelarii de soare şi costumul de baie, dacă ți l-ai adus. Il chem pe Billy.

In cabină, Tory îşi scoase bluza de pijama şi luă pe ea maioul în dungi. Işi strânse costumul bikini într-un prosop, încercând să nu ia în seamă faptul că degetele îi tremurau de pe urma tumultului prin care-i treceau sentimentele. Incă o dată, confruntarea cu Denzil dusese la o explozie de pasiune, exprimată prin contactul fizic, şi o tulbura faptul că, pe sub suprafața tuturor întâlnirilor dintre ei, se ascundea o atracție sexuală reciprocă, asemenea unui câmp minat sub un peisaj atrăgător, aşteptând doar cea mai mică atingere pentru a erupe, făcând prăpăd.

Trebuie să fie din cauza căldurii, conchise ea, într-o încercare de a-şi regăsi autocontrolul. Nu citise undeva că soarele tropical, la amiază, avea un efect relaxant asupra inhibițiilor, făcându-i pe bărbați şi pe femei să abandoneze stăpânirea obişnuită, pentru a-şi exprima prin cuvinte şi fapte sentimentele cele mai violente?

In timp ce păsea peste parapetul iahtului, în bărcuța cu vâsle, ocupându-si locul pe bancheta de la prova, îl auzi pe Denzil prezentându-i-o adolescentului care stătea pe banca din mijloc, cu vâslele în mâini.

- Ea e Victoria, Billy, anunță el cu o nepăsare tărăgănată, asezându-se la pupa bărcii.

Băiatul aruncă o privire scurtă si sfioasă peste umăr si dădu din cap. Intorcându-se din nou spre Denzil, care se asezase, îl întrebă:

- Nevasta lu' domnu'?

- Incă nu.

- O să fie?

- Poate.

Peste capul ras al băiatului, Victoria îl fulgeră pe Denzil cu privirea, dar acesta nu se uita la ea si-si aminti, cu întârziere, că ochelarii de soare anulau orice efect, ceea ce o înfurie si mai mult. Privi lung spinarea lui Billy, observând cât de slab era; prin pielea dezgolită, de culoarea ciocolatei, i se distingeau oasele, în timp ce trăgea de vâsle, cu miscări înainte si înapoi într-un ritm grațios, propulsând barca de lemn peste apa netedă si scânteietoare, spre malul verde cu margini albe, care forma latura de nord a lagunei.

Când barca se ciocni usor de un mic dig din piatră, un bărbat masiv, cu cămasă înflorată si pantaloni albi de bumbac, care-i asteptase să sosească, se aplecă pentru a o ajuta pe Tory la debarcare.

- Hai săru-mâna, mugi el. Mistocuț spectacol ați dat, tu si Denzil, pentru localnici. Mai tare ca la cinema, zice Mandy. Ne-am uitat cu binoclul. Eu-s Pete de Freitas.

- O cheamă Victoria, anunță calm Denzil, în timp ce se oprea lângă ei. Si ai grijă ce-i spui, fiindcă are tendința de a reacționa ca eroinele din romanele victoriene. Lucrează pentru Magnus Jarrold, la Grădină. Mandy e în casă?

- Da, îți pregăteste băutura favorită.

- Perfect, am o vorbă cu ea.

Denzil porni pe dig, în timp ce Tory si Pete îl urmau, mai încet.

- Bine ai venit la Tequila, Victoria, îi ură Pete, a cărui mostenire insulară mixtă se observa în trăsăturile acviline, pielea măslinie si ochii de culoare deschisă, ca două flăcări albastre învăpăiate în întunecimea chipului.

- Mulțumesc, dar prefer să mi se spună Tory, răspunse ea. Denzil îmi foloseste numele complet ca să mă chinuiască.

- Chiar asa? chicoti uriasul. Ei, dar mă întreb de ce-o fi vrând el să chinuiască o fată drăguță ca tine. Ți-a spus ceva despre insula asta si cât de mult timp mi-a luat până să fac din ea o stațiune de agrement?

- Nu. Nu ne-am întâlnit prea des, iar azi am venit numai fiindcă mi-a spus că avea nevoie de cineva în echipajul iahtului.

Hohotul lui de râs fu plin de dispreț.

- Si ai înghițit-o? Denzil n-are nevoie de nimeni în echipaj. Se descurcă singur cu iahtul ăsta. Din alt motiv te-a chemat el să vii, si parcă-parcă mă bate gândul că fiindcă-si dorea o companie de sex feminin, cu cât mai drăguță, cu atât mai bine, nu încape nici o îndoială. Iar Mandy - asta-i nevastă-mea - o să se bucure mult că te-a adus. Nimic nu-i place mai mult decât să primească în vizită câte o tânără ca tine. O să te piseze cu întrebări despre Anglia, despre familia ta, despre muncă - mai ales despre asta, când o auzi că lucrezi cu Doc Jarrold.

- Si ea e din Airouna? întrebă Tory.

- Da, de-acolo e, o amestecătură ca noi toți, cu un pic de sânge caraibian veritabil, amestecat cu ăla african, englez şi portughez. Ne-am cununat acum trei ani, când s-a întors din State, unde lucrase douăzeci de ani ca soră medicală.

Trupul masiv al lui Pete se scutură de râs.

- Nici unul din noi nu s-aştepta vreodată să-şi găsească jumătatea la o vârstă aşa de târzie, da' de cum ne-am cunoscut - pac, asta a fost!

Mandy era înaltă, cu pielea cafenie. Umbla cu mişcări încete şi ritmice, fredonând o melodie, în timp ce punea pahare înalte pline cu punci de fructe pe o masă rotundă, între patru şezlonguri, pe veranda colibei cu acoperiş de frunze pe care ea şi Pete o numeau casă.

Purta o rochie cu flori roşii, ce-i avantaja silueta maiestuoasă, cu sâni mari, şi avea un aer sofisticat pe care probabil îl dobândise în anii trăiţi prin marile oraşe americane. Era cu vreo zece ani mai tânără decât Pete, la cei cincizeci ai lui, presupuse Tory, şi vorbea rar, tărăgănat, cu frazele pline de expresii americane şi remarci de un umor sec.

Aşa cum prezisese Pete, Mandy nu mai contenea cu întrebările şi asculta răspunsurile lui Tory cu un interes măgulitor, dar abia când se aşezară la masă, în camera mare şi aerisită de lângă verandă, servindu-se din boluri de lemn cu fructe de mare marinate, sufle de fructe şi salată de roşii şi ardei, aduse vorba despre Magnus Jarrold.

- Pete şi cu mine am vrut dintotdeauna să vină aici să vadă Tequila, spuse ea, conducând-o pe Tory spre un colţ al camerei unde erau aranjate câteva fotolii de răchită. Când Pete a luat insula în primire, acu' vreo zece ani, nu era decât o mlaştină plină de ţânţari, cu plaje frumoase în jur. El i-a intuit posibilităţile şi, plantând-o cu cocotieri şi arbori de grapefruit, le-a smuls-o pas cu pas ţânţarilor. Era literalmente o insulă pustie. Toate a trebuit să fie aduse din afară - curentul electric, apa, drumurile, un port, comunicaţiile, locuinţele. Acum, e un vis adeverit - visul de staţiune turistică al lui Pete, unde oamenii de treabă care muncesc pe brânci ca să-şi câştige existenţa pot veni

să se relaxeze.

- E uimitor, comentă Tory. Si nu mă îndoiesc că pe Magnus l-ar interesa să vadă ce se poate realiza cu ajutorul plantelor, dar mă mir că nu mi-a vorbit niciodată despre ea.

- Poate că nu prea are ochi pentru altceva în afara muncii lui, răspunse Mandy, cu intuiție. Mie mi-a făcut întotdeauna impresia unui gen de profesor distrat din-ăla pe care nu-l interesează decât ce are el în ogradă.

Tory îşi stăpâni dorința de a-i lua apărarea lui Magnus şi privi în partea cealaltă a camerei, unde Denzil şi Pete stăteau la masă, mâncând şi discutând cu seriozitate.

- L-ai cunoscut pe doctorul Jarrold? o întrebă ea pe Mandy.

- Nu. Am auzit doar despre el, de la Pete şi de la nişte prieteni de-ai mei din Port Anne. Am fost colegă de şcoală cu soția lui, Rita Ribiera. Am convingerea că Magnus Jarrold a primit postul de director al Grădinii Botanice fiindcă tatăl ei e cineva pe insulă. Apropo, ce se mai aude despre Rita, în ultima vreme?

Intrebarea aruncată în treacăt făcu sângele lui Tory să înghețe în vene, la fel cum o înfiorase întrebarea soptită a lui Denzil despre soția lui Magnus, în seara trecută. Se uită din nou spre el, dar Denzil vorbea cu Pete, fără să le dea nici o atenție ei si lui Mandy. Totusi, nu-si putu înfrâna bănuiala că „vorba" pe care dorise atât de mult s-o schimbe cu Mandy se referea la Rita Jarrold si determinase întrebarea de acum.

- La ce fel de vesti te referi? întrebă ea, cât putea de firesc, luând din farfurie încă o furculiță cu bucățele delicioase de creveți si languste.

- In legătură cu sănătatea. Stii că e într-o clinică pretențioasă din State, unde urmează un tratament, fiind suspectă de cancer la gât? Ultima oară am auzit că făcea mari progrese si era de asteptat să se întoarcă în curând acasă. Ințeleg că încă n-a venit.

- Nu, nu s-a întors, repetă Tory cu voce slabă, rezemându-se de spătarul scaunului. Dintr-o dată, mâncarea din farfurie părea grețoasă, si-si dădu seama că pălise la față.

- A început pe vremea când locuiau în Anglia, continuă Mandy, cu vocea ei profundă si molcomă. Boala, vreau să zic. De-asta s-au întors în Airouna. Se credea că Rita se simțea rău din cauza climei din Anglia, pentru că nu-i mai treceau durerile de gât si răguseala, dar după câteva luni de la întoarcerea în Caraibe, când starea nu i s-a ameliorat, s-a constatat că problema era mai gravă. Mare păcat, pentru că avea o voce de cântăreață fermecătoare.

- O, n-am stiut, răspunse Tory, descoperind că si ei i se uscase gâtul, iar vocea îi răsuna ca un croncănit. Mandy ridică ochii, cu o privire atentă, apoi se sculă în picioare.

- Iți mai aduc un pahar, scumpo, spuse ea, în stilul ei blajin.

Rămasă singură, Tory ciuguli din resturile de mâncare în timp ce auzea din apropiere chicotitul gros al lui Pete, pe fondul muzicii care răsuna încet dintr-o combină. Rita Jarrold trăia; nu prea bine, într-adevăr, dar era în viață si, curând, avea să se întoarcă acasă, la soțul ei, în Airouna.

Prima reacție fu aceea de a crede că Magnus o mințise intenționant, ascunzându-i toate aceste informații despre soția lui. Apoi, inteligența avu câstig de cauză. Nu, Magnus nu avea nici o vină. Ea singură se amăgise, de

bunăvoie, din cauza pasiunii pe care o nutrea pentru el.

Mandy reveni cu un punci de fructe, iar de astă dată lui Tory i se păru că băutura conținea o cantitate mai mare de rom, dar aceasta îi destinse gâtul si-si putu termina mâncarea, ducându-se personal la masă ca să-si aleagă un mango suculent ca desert. Nu se mai făcu nici o referire la Rita Jarrold si, când reveniră cu toții pe verandă ca să se tolănească la umbră, în briza răcoroasă a mării, conversațiile se răzlețiră, pe când ațipeau sau păreau să doarmă, în perioada cea mai călduroasă din zi.

După ce siesta nepretențioasă, dar atât de necesară, trecu, Tory se duse cu Mandy să facă baie în lagună. Se asteptase să vină si Denzil, dar acesta plecă împreună cu Pete spre hotel, pentru a cunoaste niste clienți pe care-i interesa să închirieze un iaht.

- Iți place Denzil? se interesă Mandy, în timp ce se întorceau de la plajă, spre casă.

- Abia dacă-l cunosc, răspunse Tory,evaziv.

- Hm-hmm, râse cealaltă, cu balansul unduitor al trupului ei elegant, când intră în casă, părând să-i exprime disprețul la adresa răspunsului primit. Abia dacă-l cunosti, şi totuşi vă sărutați ca doi îndrăgostiți. Stiu, pentru că v-am văzut prin binoclu. Am fost surprinsă. Nu ştiam că englezii pot fi atât de demonstrativi sau de pătimaşi.

- Ei, avem şi noi momentele noastre, replică Tory cu nepăsare.

- Iar ăsta a fost unul dintre ele? întoarse Mandy spre ea o privire curioasă.

- Nu, a fost o greşeală.

Se înfuriase dintr-o dată, pentru că Denzil o pusese

într-o asemenea situaţie.

- Denzil e un diavol care mă chinuieşte! De fiecare dată când ne întâlnim, nu ştie cum să mă mai tachineze.

- In legătură cu doctorul Jarrold? se interesă Mandy, făcând-o să-i arunce o privire prudentă.

- Ţi-a spus ce simt pentru Magnus, aşa-i? întrebă ea, pe un ton acuzator şi furios. De-asta a venit înainte să-ţi vorbească, înainte de a ne face cunoştinţă. Ei bine, nu e treaba lui şi nu avea nici un drept să-ţi spună. Nici... nici nu ştii cât mă revoltă că se amestecă!

Stia că reacţiona nepotrivit, dar totuşi nu se putea stăpâni, întrucât şocul de a fi aflat că Rita Jarrold trăia, amânat de siestă şi de partida de înot, îşi făcea efectul abia acum, trezindu-i dorinţa de a-şi descărca durerea şi frustrarea asupa singurei persoane care găsise că era necesar să privească realitatea în faţă - Denzil.

- A făcut-o fiindcă ţine la tine, spuse încet Mandy.

- La mine? repetă Tory cu dispreţ. Mai scuteşte-mă. Nu ţine la nimeni, numai la el însuşi. E meschin şi lipsit de consideraţie.

- Ascultă, scumpo, ştiu că eşti lezată şi revoltată, dar tot trebuia să afli despre Rita la un moment dat, răspunse Mandy, cuprinzând umerii lui Tory cu un gest consolator, de soră medicală, şi conducând-o spre un divan, ca să se aşeze. Cum ai reuşit să locuieşti două luni pe Airouna fără să afli nimic despre ea, mă depăşeşte, dar poate că, la fel ca doctorul Jarrold, nici tu nu vezi mai departe de lungul nasului. Rita e una dintre puţinele celebrităţi pe care le-a produs vreodată insula asta, iar locuitorii sunt foarte mândri de ea. Desigur, întotdeauna a cântat sub numele ei de fată, Ribiera.

- Ce-a cântat? întrebă Tory, nefericită.

- Cântece populare, în majoritate portugheze şi braziliene. Nu i-ai auzit imprimările cu Pedro Lobos, chitaristul brazilian?

- Nu, nu le-am auzit.

- Atunci, ai pierdut ceva cu totul deosebit şi aparte. Când se întoarce Pete, îi voi cere să-ţi pună un disc. Dar să ne întoarcem la faptul că nu ştii despre ea - doctorul Jarrold nu ţi-a povestit niciodată nimic?

- Puţin, dar înţelegi... of, ştiu c-o să ţi se pară o prostie, însă părea să-l doară să vorbească despre ea, aşa că eu am presupus că murise şi, când l-am văzut ezitând, i-am spus că înţeleg. A părut uşurat, aşa că...

- Aşa că te-ai amăgit, pentru că nu voiai să auzi că are o soţie pe care o putea iubi, de vreme ce tu însăţi îl iubeai, încheie Mandy, cu blândeţe. Nu, nu mi se pare deloc o prostie. Cu toţii ne facem vinovaţi de auto-amăgiri într-un moment sau altul din viaţa noastră, mai ales când suntem tineri. Desigur, pe doctorul Jarrold îl durea să vorbească despre Rita, fiindcă i-a fost întotdeauna devotat. A cunoscut-o când trecea printr-o perioadă foarte proastă, după ce o părăsise primul ei soţ. Cunoscându-i devotamentul, nu e deloc surprinzător că prietenii si rudele Ritei s-au cam tulburat când ai apărut pe insulă si te-ai instalat în casa lui, dar când ai intrat în sala de recepţie, la braţul lui, cu faţa radioasă, după cum am auzit, ai turnat si mai mult gaz peste foc. Abia atunci s-a hotărât Denzil să ia măsuri.

Tory rămase tăcută, prăbusită pe canapea, recapitulând tot ceea ce-i spusese Denzil în noaptea trecută; tachinările despre nedumerirea ei, aluzia că era o trecătoare inocentă. Câtă dreptate avusese!

- De ce nu mi-a vorbit el despre Rita? întrebă, cu voce surdă.

- In parte, fiindcă bănuia că nu l-ai fi crezut, iar în parte, pentru că la petrecere nu era momentul cel mai potrivit; vă pândeau prea mulți ochi atenți, înțelegi; în sfârsit, si pentru că nici el nu stie prea multe despre Rita. Eu, însă, stiu, asa că te-a invitat azi aici.

Mandy se ridică în picioare si merse la fereastră, pentru a privi marea.

- Acum, când stii totul, ce vei face? întrebă ea.

- Nu stiu. Trebuie să mă gândesc. Poate n-am să fac nimic. Poate voi astepta până se întoarce doamna Jarrold, si nimic mai mult.

- Mmm. Mă întreb dacă ar fi înțelept, murmură Mandy. Rita are un temperament de artistă. Nu poate suporta concurența si obisnuieste s-o elimine rapid si eficient. Nu va fi deloc încântată să te găsească locuind în aceeasi casă.

- Dar Magnus mi-a aranjat să stau acolo fiindcă nu mi-a găsit nici o altă locuință, protestă Tory. Si nu pot pleca, pentru că am încheiat contractul de colaborare pe un an si nu vreau să-l încalc. Nu-mi rămâne decât să astept si să văd ce se întâmplă.

Zâmbi, cam tremurător.

- Nu mă tem foarte tare de doamna Jarrold, să ştii, fiindcă n-am făcut nimic ce nu se cade. L-am adorat pe Magnus de la distanță, atâta tot. Si aş dori să ştii că-ți sunt recunoscătoare pentru tot ce mi-ai spus azi, Mandy.

Cealaltă femeie îi surâse.

- Si nu-i vei reproşa lui Denzil că s-a amestecat?

- Of, Denzil... murmură Tory. El e cu totul altceva. Nu

cred că-i voi putea face față vreodată. E un stat în stat.

- Aşa ți se pare ție? Arogant, dominator? N-ar fi mai potrivit spus că înțelege ce e de făcut şi trece imediat la fapte? Că acționează, în loc de a ezita sau a se preface că nu vede? Nu-l cunosc foarte bine, dar ştiu un lucru, că Pete are o părere extraordinară despre el, iar mie atâta mi-e de ajuns, declară Mandy cu convingere. Iar acum, trebuie să-mi scot costumul ăsta de baie. Cred că bărbații se vor întoarce curând şi vom bea ceva pe verandă, la apusul soarelui. Ia spune, nu-ți place la nebunie modul de viață din insule, Tory? Ziua vine, ziua trece, săptămâna se petrece, cum spunea tatăl meu.

Dar nu băură pe verandă, pentru că se duseră în sala de mese a hotelului să ia cina împreună cu clienții pe care-i interesa închirierea unui iaht. Mandy îi împrumută lui Tory o rochie care nu-i venea tocmai rău, fiind încinsă cu un cordon pe mijloc, astfel încât diferența de talie se putea ascunde. Tory se bucură de diversiunea micii serate mondene, întrucât aceasta o împiedica să se gândească la propriile ei probleme.

Mai târziu, când stelele licăreau ca nişte uriaşi ciorchini de diamante pe catifeaua neagră a cerului, iar broaştele îşi orăcăiau cântarea monotonă, reveniră la casa de Freitas.

Zgomotul produs de funga principală a lui *Ariel*lovindu-se de catarg, fosnetul frunzelor si clipoticul valurilor pe nisip si pietre anunțau un vânt puternic.

- Unde ați prefera să înnoptați? întrebă Mandy, în stilul ei firesc, când ajunseră la cărarea care ducea spre casă. Sunteți bineveniți să dormiți aici.

- Eu mă culc la bord, răspunse scurt Denzil. Vreau să mă asigur că iahtul e ancorat bine. Tory poate sta unde

pofteste.

Tory se gândi la cele două canapele din cabină, îsi aminti de efectele apropierii de Denzil si bătu în retragere.

- Eu as dori să dorm în casă, dacă se poate, spuse ea cam înțepată - si, spre nemulțumirea ei, Denzil râse:

- Astă seară n-ai chef de experimente, Victoria? Bine, am înțeles aluzia. Ne vedem dimineața.

Porni spre dig, iar Pete îl urmă greoi, spunând că voia să-l ajute cu barca. Tory ezită, privind prin penumbră, pe jumătate tentată să se răzgândească. Apoi, auzi din nou râsul lui Denzil si, iritată de ironia lui, se întoarse repede, însoțind-o pe Mandy în casă.

Dormi prost, desi patul era confortabil, si de câteva ori în timpul nopții îsi dori să fi plecat cu Denzil. Oricât de enervant si chinuitor ar fi fost, măcar i-ar fi ținut de urât. Nu s-ar fi simțit atât de singură ca în cameră, pe când îsi revedea în minte la nesfârsit propriile fapte si sentimente.

Capitolul 5

Văzduhul dimineții era limpede, lăsând să se distingă clar totul, formele arcuite ale cocotierilor aplecați peste plajă, unghiurile digului de piatră, forma de găoace a micii bărci pneumatice pe apă. Ajunsă la capătul digului, Tory privi în apa translucidă si văzu mii de pestisori săgetând printr-o lume de lumină verde, străpunsă de razele soarelui.

Ridicând vâslele la bord, în timp ce barca plutea puțin în derivă, Denzil îsi lăsă capul pe spate, pentru a o privi pe sub cozorocul sepcii.

- Te-ai sculat devreme, remarcă el, iar răceala din glasul lui avu efectul unui dus rece, înstiințând-o că în dimineața aceea nu era prea bine dispus.

- N-am avut somn, recunoscu Tory.

- Nici nu mă mir. Mandy ți-a povestit despre Rita Jarrold, nu-i asa? Sunt convins că asta te-a frământat toată noaptea.

- De unde puteai să ştii? replică ea, cu voce slabă.

- Crezi că eşti singura care a trecut prin asemenea situații? ripostă el, enigmatic. Ți-ar fi fost mai bine la bordul iahtului, cu mine, decât să te zvârcoleşti acolo de una singură.

Tăcu, privind-o cu o licărire de aşteptare în ochi, pregătit vizibil pentru o ripostă, dar Tory era prea obosită ca să se mai certe cu el.

- Stiu. Imi doream să fi venit cu tine, spuse ea încet şi-i văzu sprâncenele înălțându-se cu surprindere ironică. Denzil, crezi că am putea pleca acum, ca să trecem prin altă parte, înainte de a ne întoarce în Airouna?

In loc de răspuns, Denzil coborî vâslele în apă şi

începu să lopăteze spre dig. Când barca se ciocni de pietre, sări pe uscat, legă funia de un inel metalic, apoi se întoarse spre ea. Ridicând o mână, o apucă de bărbie pentru a-i ridica fața în lumina soarelui.

- Cearcăne vinete sub ochi, gura căzută - eşti într-un hal fără de hal, Victoria, o ironiză el. Si crezi că o zi întreagă de navigație îți va fi de folos cu ceva?

- Ieri, când veneam încoace, m-am simțit liberă, fără nici o grijă, răspunse ea. Aş dori să mă simt şi azi la fel.

- Laşo! o mustră Denzil. Fuga de probleme n-o să te ajute. Si tu şi Jarrold ați încercat-o deja, numai că n-ați fugit. V-ați ascuns capetele în nisip. Rita Jarrold se întoarce, chiar în clipa asta e pe drum.

- De unde ştii?! exclamă ea.

- Am aflat vineri seară, de la una dintre persoanele cu care am luat cina, Ella Carson, care ştie ce spune, fiind secretara lui Harold Ribiera, tatăl Ritei. Scumpul tău profesor s-a dus la St Thomas ca să-si astepte soția si s-o însoțească în ultima parte a drumului spre casă.

- A! Mi-a spus că se ducea la St Thomas pentru niste probleme de familie, îsi aminti Tory.

- Nu te-a mințit. Rita *este* familia lui, sublinie el sec.

- Da, asa se pare, murmură ea cu voce surdă si, din nou, simți cum o rodea sentimentul păcătos de a fi fost înselată; Magnus ar fi putut să fie mai cinstit, mai deschis în discuțiile cu ea. Putem să mai navigăm azi, Denzil? îl întrebă.

- Nu e nevoie să mi-o propui de două ori, replică el, cu o undă de ironie. Ridic ancora la prima aluzie. Merg numai până în casă, să-i spun lui Pete că plecăm. Ai vreun

mesaj pentru Mandy?

- Mulțumeste-i numai pentru toate, din partea mea.

Intr-o jumătate de oră, *Ariel* era în drum spre sud, cu velele întinse, săltând peste valurile cu creste albe. De astă dată, Denzil o lăsă pe Tory la timonă, în timp ce el coborî sub punte să pregătească micul dejun. Tory nu se asteptase să aibă poftă de mâncare, dar înfulecă până la ultima fărâmiță sunca si ouăle pe care i le adusese el si bău câteva cesti de ceai. Denzil nu intră în timonerie, să mănânce împreună, ci rămase în cabină, iar mai târziu Tory îl auzi vorbind cu uscatul prin radio. Insă n-o deranja să stea singură, atâta vreme cât stia că Denzil era acolo, căci cârmitul iahtului îi aducea uitarea de sine si de problemele care o frământaseră toată noaptea.

Când trecură de capătul sudic al Tequilei, apăru altă insulă, iar Denzil, de pe acoperisul cabinei, unde măsura înălțimea soarelui cu sextantul, strigă:

- Asa-i insula Berenique. Hai într-acolo. La vest de capul nordic e un golf ferit. Putem să înotăm, eventual să ne facem şi siesta.

Mişcarea bărcii, plus căldura amiezii şi efectele nopții nedormite o toropiseră, iar Tory se pomeni de câteva ori că-i cădea capul în piept şi i se închideau ochii.

La câțiva metri de plajă, Denzil aruncă ancora în nisipul tare de pe fundul apei limpezi. Pe lângă clipocitul valurilor, domnea tăcerea. In timp ce îl ajuta pe Denzil să strângă vela mare, cu mişcări letargice, Tory simți din nou că o răpunea somnul. Murmurând o scuză, coborî în cabină. La câteva momente după ce se întinse pe o canapea, adormi adânc.

O trezi zgomotul lanţului ancorei târât pe fundul apei şi deschise ochii. Pe tavanul alb tremurau raze de lumină galbenă, anunţând că soarele cobora spre apus. Il văzu pe Denzil aşezat pe cealaltă canapea, privind-o cu ochi reci.

- Ai dormit bine? o întrebă.

- A, da, se chinui ea să se ridice. Ce oră e?

- Vreo patru.

- Aşa de mult am dormit?

- Te tentează o baie? îi propuse el, iar Tory încuviinţă din cap.

Denzil scoase un echipament de scafandru şi se scufundă, în timp ce Tory stătea la plajă, urmărind din priviri tubul ieşit deasupra apei. Somnul o înviorase, dar avea mintea încă amorţită şi se bucura de atitudinea rezervată a lui Denzil. Era şi nu era, tăcut dar prezent.

Sosi si momentul asfinţitului, lăsând în urmă dâre portocalii pe cerul de culoare roz pal. Pânza mare fu ridicată, ancora trasă si, în timp ce primele stele apăreau pe cerul întunecat dinspre răsărit, iahtul iesi din micul golf.

In timp ce navigau prin întuneric, privind licărirea strălucitoare a stelelor, Tory avu surpriza de a simţi că era fericită.

- As putea pluti asa la nesfârsit, spuse ea si îl auzi pe Denzil, care stătea ca o umbră neagră în colţul timoneriei, zâmbind cam sceptic.

- Nu e întotdeauna ca acum, remarcă el.

- Imi dau seama, dar cu siguranţă, asemenea momente compensează toate dificultăţile, când cerul si marea sunt cenusii, vântul mugeste si te întrebi dacă vei mai scăpa viu.

- Cum se întâmplă si în viață, nu crezi? ripostă el. Sunt momente care ți-ai dori să dureze o vesnicie, momente când te simți complet mulțumit de locul unde te afli si persoana care întâmplător e lângă tine.

Tory tăcu câteva secunde, dându-si seama, cu o mică tresărire de surprindere, că o parte din mulțumirea ei de acum se datora faptului că era cu el.

- Tatăl meu spune că, dacă poți suporta să stai o săptămână pe mare, într-o abarcațiune mică, împreună cu o anumită persoană, îți poți petrece cu ea tot restul vieții. A făcut încercarea, pornind într-o croazieră cu mama mea, înainte de a o cere în căsătorie.

Denzil chicoti aprobator.

- Pane un om de bun simț. Fii atentă la busolă, te abați de la curs.

- Vai de mine!

Tory privi cu vinovăție busola luminată din interior, care se legăna în habitaclul de lemn. De unde stii?

- Aud vela fâlfâind, iar vântul nu s-a schimbat, mai spuse Denzil şi coborî în cabină, lăsând-o sub licărirea stelelor de pe cerul senin, cu gândurile ei, care dintr-o dată se însufle țiseră, întrebându-se de ce îl interesau problemele ei. De ce se amestecase?

A făcut-o fiindcă ține la tine, spusese Mandy, *ține la oameni şi încearcă să-i ajute când vede că au nevoie de ajutor.* Mă rog, îşi dăduse multă osteneală ca să se asigure că ea afla totul despre Rita Jarrold înainte de sosirea aces-teia acasă.

Dar de ce nu-i spusese Magnus nimic, vineri seară? Cifrele busolei se încețoşară uşor, în timp ce i se trezea din

nou sentimentul că o înşelase.

- Hei, fii atentă! se auzi glasul tăios al lui Denzil. Iarăşi o iei razna.

Tory îşi înghiţi lacrimile şi trase de timonă cu ambele mâini.

Denzil reveni, aducând două căni cu cafea şi o cutie cu biscuiţi. Puse în funcţiune pilotul automat şi se aşeză lângă ea.

- Iar te-a apucat, nu? murmură. Imi dau seama, fiindcă nu te mai concentrezi. Vrei să vorbim despre asta?

- Nu... pur şi simplu nu înţeleg de ce nu mi-a spus Magnus că o aduce acasă, mormăi ea.

- Poate a considerat că nu te priveşte. In fond, mi-ai spus că totul era numai din partea ta, iar el te vede doar ca pe o asistentă, îi aminti sec Denzil.

- A, am spus asta fiindcă eram supărată pe tine.

- Deci, s-au înregistrat progrese?

- Numai unele mici, dar vineri Magnus mi-a spus că mă consideră o prietenă.

- Apoi te-a sărutat si, cu toate că nu s-a mai întâmplat nimic altceva, te-ai dus la culcare cuprinsă de euforie, spuse el sarcastic.

- Nu-i adevărat, de fapt eram chiar puţin dezamăgită, fiindcă...

Se întrerupse, consternată, dându-si seama că fusese pe punctul să spună: Fiindcă nu mă simţisem la fel ca atunci când mă săruţi tu.

- Fiindcă ce? insistă Denzil si, când Tory nu răspunse, continuă. Mi se pare că am nimerit destul de bine ieri dimineaţă, când am insinuat că nu se prezentase la apel.

Deci, acum ce-ai de gând?

- Să-mi reiau munca la Grădina Botanică. Altceva, ce pot face? Am un contract, nu uita.

- Si chiar crezi că ți se va permite să rămâi în casă după întoarcerea Ritei Jarrold?! exclamă tăios Denzil, întorcând capul spre ea. Doamne sfinte, Tory, nu-ți mai cunosti propriul sex? Când va auzi ce se spune despre tine si soțul ei, când va vedea cât de atrăgătoare esti, chiar îți închipui că te va crede nevinovată? Sau o să te dea pe usă afară, sau îți va face viața un infern, până vei dori să pleci tu singură. Ai intrat la apă în ultimul hal, dar cred că nici o clipă nu vei recunoaste că vina e a scumpului tău profesor - pe care se pare că-l doare-n cot de oameni, atâta vreme cât nu se amestecă între florile si plantele pe care le studiază.

Furia lui Denzil părea să trosnească asemenea unei furtuni cu descărcări electrice. Tory nu găsea nimic de spus în apărarea lui Magnus si, în timp ce tăcea derutată, Denzil se ridică în picioare si urcă pe dunetă.

Rămasă din nou singură, se ghemui în hanoracul pe care si-l luase ca s-o apere de vântul nopții. Fermecătoarea zi se terminase, cu liniştea sfâşiată în bucăți de cuvintele tăioase ale lui Denzil şi, când se gândi la ceea ce-i spusese, nu găsi decât un singur cuvânt care-i făcea plăcere. Pentru prima oară de când se cunoşteau, îi spusese Tory, nu Victoria.

Nu peste mult, la prova apărută luminile din Port Anne. Curând, intrară în golf, trecând prin dreptul geamandurii roşii al cărei far se aprindea din şase în şase secunde.

- Poți sta în noaptea asta la mine, dacă vrei.

Ajunseseră în curtea din fața clădirii administrative; pietrişul palid lucea în lumina celor două lămpi puternice care ieşeau în afara clădirii. Tory ridică ochii spre chipul lui întunecat, dorindu-şi să-i fi putut descifra expresia.

Ii oferea o soluție, pentru a nu înnopta într-o casă unde nu mai era binevenită. Apoi, îşi aminti că în cabana lui exista doar un singur pat.

- Nu... nu, mulțumesc, dar... dar trebuie să mă întorc. Ințelegi, doamna Dunnet mă aşteaptă şi...

- Bine, nu e nevoie să vii cu scuze, o întrerupse el scurt.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre jeep, iar când ea îl ajunse din urmă, motorul duduia deja. De cum se aşeză lângă el, Denzil porni spre intrarea debarcaderului.

Când opri în fața casei mari, văzură câteva maşini parcate sclipind în razele farurilor.

- A, înseamnă că s-a întors Magnus! exclamă Tory, recunoscând maşina crem.

- Si cred că stii ce înseamnă asta, spuse tărăgănat Denzil. S-a întors si Rita. Vrei să te răzgândesti si să vii cu mine înapoi la cabană?

- Denzil, te rog să nu crezi că nu-ți sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut în weekendul ăsta, răspunse ea încet, dar o noapte petrecută la tine n-o să rezolve nimic, nu-i asa?

- După părerea mea, noaptea petrecută cu mine ți-ar rezolva majoritatea problemelor, răspunse el sec. Dar înțeleg cum gândesti. Ai prefera să nu dormim în acelasi pat. In regulă, atunci, jos cu tine. Nu-mi plac despărțirile

prelungite. Noapte bună, Victoria.

Răceala cu care o expedia îi provocă o durere neasteptată. Parcă ar fi fost înfăsurată într-o mantie caldă, care acum îi era smulsă, lăsând-o goală în plin vânt de iarnă. Ezită, nedumerită de propria ei reacție, si îl privi piezis, căutând în minte un răspuns împăciuitor. Dar nu-i văzu decât profilul, conturat în lumina casei, închis în sine si rece.

Denzil ambală motorul, indicând că era nerăbdător să plece, iar Tory coborî, bombănind o formulă de salut. Incă nu ajunsese la usa casei, când masina plecă, lăsând în urmă un nor de gaze arse.

In hol, Tory se opri. Din salon se auzeau glasuri numeroase, râsete si muzică. Avea loc o petrecere! In clipa următoare, din bucătărie apăru doamna Dunnet, împingând un cărucior cu cesti si farfurii, o cafetieră si câteva platouri de aperitive.

- Ce se întâmplă, doamnă Dunnet? întrebă Tory. Pare să fie o petrecere.

- Tocmai asta şi e, don'şoară, răspunse negresa. S-a-ntors acasă doamna Jarrold, Domnul fie lăudat pentru milostenia Lui, e acasă şi-i bine şi zdravănă ca matale şi ca mine.

- Când a venit?

- Astă-seară. Domnu' Jarrold a adus-o.

- Doamnă Dunnet, când intri, îi spui te rog domnului Jarrold că m-am întors?

- Sigur că da, don'şoară, sigur că da.

Tory urcă în camera ei, gândindu-se că poate, aflând că se întorsese, Magnus avea să vină la o scurtă discuție,

eventual chiar s-o invite la petrecere. Aşa că nu făcu duş, ci se îmbrăcă doar cu o rochie şi se aşeză să înceapă o scrisoare către părinţii ei, descriind croaziera până la Tequila. După o oră, când nu veni nimeni, se culcă.

A doua zi dimineaţa se trezi devreme, se îmbrăcă repede şi coborî în sufragerie. Spre uşurarea ei, îl găsi acolo pe Magnus, singur. Când o văzu, se ridică în picioare, politicos ca întotdeauna, şi o salută în stilul său obişnuit, vag amabil.

- Bună dimineaţa, Tory. Ai petrecut bine în weekend?

- Da, mulţumesc.

Se hotărâse să fie veselă şi nepăsătoare, fără a-i arăta că ştia că se întâmplase ceva neobişnuit.

- Sâmbătă am mers până la Tequila şi am stat acolo toată ziua. E un miracol ce-a făcut Pete de Freitas dintr-o mlaştină cu ţânţari, folosind cocotieri şi arbori de grape fruit. Ar trebui să te duci să vezi.

Luă o porţie de salată de fructe din vasul de pe gheridon, îşi turnă cafea într-o ceaşcă si le aduse la locul ei, în faţa lui.

- Da, cred că ar trebui să mă duc, cândva, murmură Magnus; îşi luă ceaşca, bău grăbit puţină cafea, parcă pentru a-şi face curaj, şi se şterse cu şervetul. Tory... am ceva să-ţi spun. Sâmbătă, când am plecat la St Thomas, m-am dus să mă întâlnesc cu soţia mea şi s-o aduc acasă.

- Ştiu, spuse calmă Tory, privindu-l în ochi.

Expresia uşurată de pe chipul lui adolescentin fu aproape comică.

- Slavă Domnului, mormăi el zâmbind, cu acea strâmbătură răutăcios-timidă a buzelor, pe care^ Tory o

găsise cândva atât de atrăgătoare şi dezarmantă. înţelegi, nu eram sigur dacă ştiai despre Rita. Vineri seară, la recepţie, cineva a spus...

Se întrerupse, frecându-şi cu degetele fruntea ridată, tulburat vizibil de ceea ce urma să spună, dar pentru prima oară lui Tory nu i se înmuie inima, făcând-o să se repeadă în ajutorul lui. Descoperise cât de nesocotit era acest lucru.

- Da, Magnus, cineva a spus ce? îl încuraja ea.

- S-a sugerat că e posibil ca tu să nu ştii că Rita urma să se întoarcă definitiv aici, spuse el încet, jenat.

- Nici nu ştiam, replică Tory rece. Nu ştiam nici măcar că soţia ta trăieşte. Mi-ai fi putut-o spune vineri seară, când m-ai anunţat că plecai la St Thomas.

- Da, mă rog... ăă... înţelegi, Tory, am crezut că ştiai despre Rita, în prima seară de când ai venit aici, atunci când mi-ai spus că înţelegi. Iar vineri, totul s-a întâmplat prea repede. La recepţie, tatăl ei mi-a spus că primise o veste de la ea si mă chema să mă duc la St Thomas, întrucât spera să fie externată. N-am avut idee că urma să vină acasă.

- Inţeleg, răspunse sec Tory.

- Tory!

Magnus se aplecă peste masă, întinzând o mână peste a ei, dar Tory si-o retrase, luându-si ceasca de cafea.

- Faptul că Rita s-a întors nu va schimba nimic pentru noi. Vom continua la fel ca înainte...

Se întrerupse, făcând ochii mari, cu privirea undeva în spatele ei. Ridicându-se încet în picioare, ocoli masa, spre usă.

- Rita, draga mea! Nu era nevoie să te scoli atât de devreme. Doar poți sta în pat, odihnindu-te, oricât de mult vrei, spuse el cam încurcat.

Răsucindu-se în scaun, Tory îl văzu sărutând obrazul unei femei zvelte si brunete, de vreo patruzeci de ani.

- Dar voiam să iau micul dejun cu tine, iubitule, răspunse ea, cu voce joasă si răgusită; privi spre Tory. Si mai doream s-o cunosc pe asistenta ta, înainte de a pleca amândoi la lucru.

Intră încet în cameră. Purta un taior de in maro si o esarfă rosie la gât. Pantofii aveau exact aceeasi culoare. Părul negru si lucios, lung până la umeri, se arcuia în jurul feței măslinii într-un fel care-i accentua adânciturile din obraji. Deasupra pomeților înalți, ochii oblici, cu sprâncene arcuite fin, erau negri si opaci.

- Bună dimineața, domnisoară Latham. Sunt Rita Jarrold. Asteptam cu nerăbdare să te cunosc. Am auzit atât de multe despre dumneata si despre devotamentul dumi- tale față de soțul meu, de la fiica mea, Carla.

Vorbea pe un ton amabil. Nimeni, ascultând-o, n-ar fi observat nici o undă de răutate. Adevăratul mesaj era transmis prin cuvintele alese si licărirea neasteptată din ochii ei negri.

- Si eu asteptam cu nerăbdare să vă cunosc, doamnă Jarrold, răspunse Tory, recunoscătoare în sinea ei lui Denzil si Mandy fiindcă o pregătiseră pentru această întâlnire. Mai ales de când v-am ascultat un disc.

- Asa? se ivi o expresie de surpriză plăcută pe fața frumoasă a Ritei; la fel ca majoritatea celebrităților, nu era imună la complimente. Si unde l-ai auzit?

- In casa unei foste colege de scoală de-a dumneavoastră, Mandy de Freitas.

- Deci, ai fost la Tequila?

Rita se aseză la masă, în timp ce Magnus punea o cească de cafea în fața ei.

- Ce disc era?

- Unul din albumul pe care l-ați înregistrat cu Pedro Lobos.

- Si a fost primul pe care l-ai auzit vreodată? se interesă Rita. Magnus nu ți-a pus nimic din colecția lui?

- Nu.

Intrebarea o stânjenea. Nu putu să nu se uite la Magnus, în asteptarea unei îndrumări, dar el fie îi ignora deliberat privirea, fie nu asculta conversația, căci nu spuse nimic.

- Doctorul Jarrold si cu mine... încercă Tory să continue, dar se opri, sovăind.

- Vă întâlniți numai ca să lucrați, evident, interveni repede Rita. Mă bucur că ți-a plăcut discul. Din păcate, pentru mine vremea muzicii a trecut.

- Imi pare rău, murmură Tory.

- Dar în tot răul e şi un bine. Acum, voi avea tot timpul să-i fiu o soție devotată lui Magnus. Iubitule, nu mai bei o cafea? se întoarse ea spre Magnus, cu un zâmbet care-i dezvăluia toți dinții de formă migdalată.

- Nu, mulțumesc, trebuie să mă duc în laborator. Te aştept acolo, Tory. Mă întorc la masă, draga mea.

Se aplecă, sărutând-o pe obraz.

- Si-acum, ai grijă să nu te oboseşti, te rog.

- Iți promit.

Magnus ieşi grăbit, parcă bucuros să scape dintr-o situaţie penibilă. Tory îşi termină cafeaua, se şterse la gură cu şervetul şi, scuzându-se, se ridică.

- Un moment, domnişoară Latham.

In vocea răguşită se simţea o notă poruncitoare.

- Nu e nevoie să te repezi atât de precipitat după soţul meu. Aş admira puţin mai multă discreţie în comportamentul dumitale.

Tory se rezemă cu o mână de spătarul scaunului. Simţea că urma să aibă nevoie de sprijin.

- Mă tem că nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, susţinu ea privirea duşmănoasă a ochilor negri.

- Vreau să spun, domnişoară Latham, că ştiu ce s-a întâmplat aici fără ştirea mea, în ultimele câteva luni. Vreau să spun că vizibila dumitale afecţiune pentru Magnus mă ofensează. Vreau să spun că nu sunt de acord cu prezenţa dumitale în această casă şi vreau să pleci cât de curând posibil.

- Doamnă Jarrold, vă înşelaţi amarnic, se aprinse Tory, iritată de aroganţa celeilalte. Nu s-a întâmplat nimic necuviincios. Recunosc că ţin mult la Magnus, dar...

- Si chiar te-astepţi să te cred, când propria mea fiică, prezentă aici tot timpul, mi-a povestit despre orele pe care dumneata si Magnus le petreceaţi împreună seara, după programul de lucru - fie închisi în cabinetul lui, fie asezaţi pe terasă sau plimbându-vă prin grădină, când o neglija pe ea ca să stea cu dumneata?

Vocea răgusită fu întreruptă de o tuse spasmodică.

- Dar, doamnă Jarrold, lucram, discutam despre carte, îi planificam capitolele si structura. Vă rog, nu mai vorbiţi,

vă forțați gâtul! exclamă Tory. Iarăsi vi se va face rău.

- Si te deranjează? Pe Magnus l-ar deranja? întrebă Rita, într-o soaptă aspră. A, nu, nu-mi poți pretinde să cred una ca asta, sau altceva din ce spui. Am auzit cum ați intrat la recepție, vineri seară. Mi-a spus tatăl meu, iar azi dimineață l-am auzit cu urechile mele pe Magnus spunându-ți că întoarcerea mea nu va schimba nimic pentru voi, că veți continua la fel ca înainte.

- Dar n-a spus-o în sensul la care vă gândiți. Se referea la carte. Vă jur că asa e, protestă Tory.

- Ba nu e deloc asa. Ințelegi, domnisoară Latham, îl cunosc pe Magnus mult mai bine decât dumneata. Ii stiu această stranie atracție față de tinere femei care caută un bărbat de care să se ataseze. Le cucereste stilul lui timid si neajutorat. Să nu crezi nici o clipă că acum s-a întâmplat pentru prima oară. Când lucra în State, era acolo o mică laborantă care nu mai stia ce să facă pentru el. Eu eram plecată tot timpul în turnee. Când m-am întors, am găsit-o gătindu-i, spălându-i rufele - te las să ghicesti ce ar fi urmat. Ceva asemănător s-a întâmplat si când a fost trimis la Copenhaga. Bănuiam si în Anglia că avea pe cineva cu care-şi petrecea timpul, şi-ai să te miri auzind că odată v-am văzut pe amândoi ieşind dintr-o ceainărie de pe High Street. Dar eu eram bolnavă şi s-a considerat că era necesar să schimb clima, aşa că nu mi-a fost greu să-l conving să accepte postul de director aici, pe insula mea natală. Insă n-am putut rămâne cu el. Trebuia să urmez un tratament. Plecasem de şase luni, când am aflat că îşi luase o asistentă nouă... de care nu avea cu adevărat nevoie.

- Doamnă Jarrold, îmi pare foarte rău, n-am avut idee,

spuse cu sinceritate Tory. Cinstit.

Ochii negrii o măsurară îngustaţi, cu insolenţă.

- Stii, aproape că-mi vine să te cred. Trebuie să fie din cauza părului blond, a ochilor mari şi deschişi la culoare, a pielii fine, care te face să pari atât de inocentă. Dar nu te cred. Am vorbit pe faţă cu dumneata, domnişoară Latham, ţi-am spus clar ce părere am şi aştept ca în schimb să fii la fel de corectă cu mine. Iţi las timp până miercuri seară ca să părăseşti această casă, să-ţi găseşti altă locuinţă. Dacă până atunci nu pleci, voi lua măsuri ca guvernul să-ţi rezilieze contractul şi să nu poţi găsi de lucru conform cu calificarea şi aptitudinile dumitale, asigurându-mă că vei avea referinţe negative. E clar?

- Da, foarte clar, doamnă Jarrold.

Tory se răsuci în loc şi aproape se ciocni de Carla care stătea în spatele ei, ascultând tot ceea ce se discuta. Fata îi zâmbi cu răutate, dându-i impresia că ar fi vrut să se strâmbe, împiedicată numai de prezenţa mamei sale.

In timp ce urca în fugă scara, Tory se gândi că era posibil ca fata să fi fost responsabilă de întoarcerea mamei sale. Probabil umblase cu vorbe pe la Lise Campos, chiar si la bunicul ei, ca să se răzbune pe Tory pentru că făcuse să nu mai fie primită la debarcader.

O, cât de oarbă fusese, cât de necugetată, mult mai mult decât Carla, care măcar stiuse că Denzil nu era căsătorit. Iar Carla mai avusese si avantajul ca Denzil să fie un om căruia îi păsa de ceilalţi, care avea curajul de a fi crud pentru a putea fi generos, astfel încât, când îsi dăduse seama ce se întâmpla, o trimisese acasă cu arme si bagaje. Pe când ea fusese dusă de nas de Magnus; nu

deliberat ci, întrucât din cauza ineficienței, neputinței si incapacității sale de a fi brutal, era de fapt mult mai crud.

Seara, când Tory coborî la cină, fu informată de doamna Dunnet că soții Jarrold aveau musafiri si urma să mănânce în cămăruța de lângă bucătărie. Mai târziu, când se hotărî să meargă la Port Anne în căutarea unei noi locuințe, fu nevoită să dea telefon după un taxi. In cele din urmă, găsi o cameră într-o casă plăcută si curată, cu vedere spre golf, numai pentru ca, miercuri după-amiază, să primească un telefon de la proprietăreasă, care-i spunea că se răzgândise. In disperare de cauză, pentru că mai avea doar câteva ore pentru a-si găsi o locuință, Tory se duse să discute cu Magnus.

- Vorbesc eu cu Rita, draga mea, îi promise el, părând foarte îngrijorat. Sunt sigur că va înțelege, când am să-i spun cât de important e pentru activitatea mea ca tu să rămâi aici. Cum îmi voi termina cartea la timp, fără ajutorul tău? Uneori, poate fi foarte dificilă si-i vin cele mai ciudate idei. De exemplu, crede că între noi doi e o legătură amoroasă. Oricum, lasă totul în seama mea. Sunt convins că vei mai putea sta o noapte, când am să-i explic.

Aşa că lăsase totul în seama lui, iar acum stătea în cameră, încercând să termine scrisoarea către părinții ei pe care o începuse duminică seară, după ce mâncase din nou de una singură, în oficiul de lângă bucătărie. Domnea o atmosferă apăsătoare. Nici o frunză nu se clintea, nici o broască nu orăcăia în întunericul din afara ferestrei, iar Tory ştia, din experiență, că se apropia o furtună.

Auzi o bătaie în uşă şi deschise, având surpriza de a o vedea pe Rita, într-o rochie de seară elegantă, roşu-închis,

mulată pe trupul ei zvelt. Părul negru şi drept îi era strâns în creştet, iar în urechi avea cercei lungi de aur.

- Mă mir că te mai găsesc aici, spuse ea intrând în cameră, cu o privire în jur, ca şi cum s-ar fi uitat după stricăciuni ale pereților şi mobilei. Era vorba că pleci până astă seară. Vrei cumva să ți se rupă contractul?

Coborî privirea din tavan, dură şi tenebroasă, spre Tory.

- In nici un caz. Magnus nu v-a spus? Găsisem altă locuință, dar azi dimineață am fost anunțată că proprietăreasa s-a răzgândit.

Buzele pline ale Ritei se arcuiră într-un vag zâmbet malițios.

- Da, am auzit, murmură ea. Femeia a dat telefon aici, să ceară referințe. I-am spus că te consider nedemnă de încredere. Magnus a bălmăjit ceva cum că e important pentru munca lui ca să ai voie să rămâi, şi i-am spus că n-am nimic împotriva dumitale ca botanistă - îndrăznesc să spun că eşti foarte pricepută - dar nu vreau să locuieşti în casa noastră. Acum, hai, împachetează-ți lucrurile. Noi mergem la Port Anne, în vizită la tatăl meu. Te-am putea lăsa la un hotel.

Tory constată că tremura, într-un efort de a-si controla furia crescândă.

- Nu, mulțumesc, refuză ea rece. Prefer să merg singură.

- Mă rog, ai numai grijă să nu mai fii aici când ne întoarcem noi, pe la zece.

Rita mai măsură o dată camera cu privirea.

- Camera asta e într-adevăr foarte plăcută. Cred că o

vom redecora pentru Carla. A ei nu are baie proprie. Bună seara, domnisoară Latham.

Iesi din cameră si, câteva minute, Tory stătu cu fața îngropată în mâini, încercând să-si stăpânească tremurul. In viața ei nu se mai simțise atât de umilită. Niciodată nu se asteptase să aibă de-a face cu atâta răutate si ură, si-si dădea seama, din ultimele remarci ale Ritei, că aceasta voia s-o alunge nu numai din casă, ci si de pe insulă, zădărnicindu-i orice încercare de a-si găsi o locuință.

Luă pe ea o bluză de bumbac si niste pantaloni, trase pe deasupra hanoracul si-si cără la parter valizele grele. In timp ce căuta în cartea de telefon numărul unei linii de taxiuri, luminile se stinseră în toată casa. Repetând în sinea ei numărul pe care-l găsise, ca să nu-l uite, căută pe dibuite aparatul si ridică receptorul. Un bâzâit neplăcut o anunță că telefonul era deranjat si, când îl închise, nu-si putu stăpâni un zâmbet amar. Până si eforturile de a părăsi casa prin forțe proprii îi erau zădărnicite din cauze naturale.

Singura cale rămasă pentru a ajunge în Port Anne era pe jos, şi nu putea merge treisprezece kilometri cu două geamantane grele, aşa că trebuia să le lase în casă, pentru a le lua mai târziu. Hotărâtă, îşi luă sacoşa şi poşeta, deschise uşa din față şi ieşi din casă.

Domnea o beznă totală, ca un vid negru în care copacii şi tufişurile se agitau gemând. Ploua cu stropi mari, izbind frunzele late şi apa din eleşteu cu un şuierat sinistru. Tory îşi ridică repede gluga hanoracului şi alergă să se adăpostească sub un copac. Nu peste mult, părăsi adăpostul, în direcția cărării care traversa colina până la debarcader, scurtând drumul cu cel puțin opt kilometri.

Curând, întunericul începu s-o sperie. Cuprinsă de panică, Tory o luă la fugă. Lovi cu piciorul o piatră sau o rădăcină, nu avea de unde şti ce anume, şi simţi o durere ascuţită care o făcu să ţipe. Reuşi să-şi continue drumul şchiopătând şi simţi un val de uşurare când văzu în faţă luminile de la debarcader.

Cât de tipic pentru Denzil era, să aibă un generator electric de urgenţă, îşi spuse ea, coborând şontâc-şontâc cărarea spre drum. Ajunsă jos, se opri şi privi în direcţia oraşului Port Anne.

Ar fi fost o nebunie să mai încerce drumul pe jos până acolo. Nu-i mai rămânea decât să se ducă la Denzil pentru a-i cere voie să dea un telefon sau, dacă acesta era deranjat, să-l roage s-o ducă el cu maşina la Port Anne.

Capitolul 6

Golită de orice energie, cu nervii întinsi la limită de durerea gleznei sucite, Tory urcă treptele cabanei lui Denzil, ținându-se de balustradă. Deschise usa exterioară cu plasă si ciocăni în usa de lemn, închisă. Ascultă un timp, în asteptare. Slab, pe sub sunetul ploii si al vântului, se auzea un acompaniament muzical la contrabas. La usă nu veni nimeni, asa că bătu din nou, mai tare.

Peste câteva secunde usa se deschise si apăru Denzil. Avea pe el doar o pereche de pantaloni albi de bumbac; picioarele îi erau desculțe, părul ciufulit, iar pleoapele grele indicau că fie dormise, fie fusese complet relaxat.

- Ia te uită ce-au scos valurile la mal, comentă el sarcastic, iar ostilitatea lui o izbi pe Tory ca o lovitură fizică. Denzil nu schița nici un gest de a o invita înăuntru, asa că se întrebă dacă nu cumva era cu cineva.

- Sper că nu te deranjez, spuse ea, acră, dar încercarea de a părea calmă si controlată îi fu compromisă de clănțănitul dinților.

- Nu tocmai. Beam un păhărel înainte de culcare şi îi scriam bunicii.

Probabil că pe chipul ei se citea scepticismul, căci Denzil adăugă, cu o undă de batjocură:

- Am o bunică, într-adevăr. E foarte bogată şi trebuie să păstrez legătura cu ea, pentru ca într-o zi să-mi lase averea prin testament.

- Aş prefera să nu spui asemenea lucruri despre tine însuți! izbucni Tory, necontrolată, spre propria ei surprindere, ca şi a lui.

- De ce să nu le spun?

- I-ar putea face pe oameni să creadă că nu eşti altceva

decât un pirat, că nu te interesează decât profitul tău propriu, şi nu eşti aşa, nu eşti deloc aşa...

Vocea i se ridică isteric, aşa că îşi acoperi gura cu mâinile, pentru a opri cuvintele ce păreau gata să se repeadă afară.

Ochii lui se îngustară, măsurând-o cu privirea din cap până-n picioarele pline de noroi.

- Dumnezeule, spuse el încet. Cred că te-au adus într-adevăr valurile.

- Nu m-a adus nici un val, am trecut dealul. O, a fost îngrozitor! Niciodată n-am s-o mai fac, pe întuneric.

Işi pierdu controlul şi începu să tremure, îngropându-şi fața în mâini. Venise la el din instinct, ca să-i ceară ajutorul, iar atitudinea lui disprețuitoare şi ostilă îi nimicise complet stăpânirea de sine.

Fu vag conştientă că Denzil o trăgea în casă şi închidea uşa. Un junghi de durere îi străpunse glezna. Se strâmbă, cu un țipăt.

- Acum ce s-a mai întâmplat? întrebă el.

- Mi-am sucit glena. Mi-a alunecat piciorul pe o piatră, mormăi ea, coborându-si mâinile de pe față pentru a se uita prin cameră. Nu mai era nimeni.

- Meritai mai mult decât o gleznă scrântită, pentru că ai intrat în pădure pe timp de furtună. N-ai nici un pic de minte? se răsti el, zgâlțâind-o scurt.

- Drumul e mai scurt, îi explică Tory. Port Anne e departe, si...

- Te-ai hotărât să mergi până la Port Anne pe furtuna asta? o întrerupse Denzil, nevenindu-i să creadă. Acum chiar cred că esti nebună, ți-au sărit toate doagele, adăugă

el pe un ton usor glumeț, care o asigură că atitudinea i se schimbase.

- Altfel nu puteam ajunge acolo. S-a-ntrerupt curentul, iar telefonul era deranjat.

- Nu puteai astepta până trecea furtuna? o întrebă, coborându-i gluga de pe capul ciufulit.

- Nu. înțelegi...

Incepu să tremure din nou si rămase mută, în timp ce Denzil îi scotea hanoracul, pentru a o cuprinde în brațe.

- Calmează-te, iubire, îi sopti el. Vei face o baie fierbinte ca să te speli de tot noroiul ăsta, până văd ce-ți găsesc de îmbrăcat - la fel ca prima dată când ai fost aici.

- Am... am niste haine la mine... în geantă...

- N-ai nici o geantă, decât poate pe trepte, afară, răspunse el încet.

- A, acum îmi amintesc! Am scăpat-o în pădure, când am căzut. O, Denzil, în viața mea nu mi-a mai fost asa de frică...

- Bine, bine. Acum s-a terminat. Eşti aici.

O puse să se aşeze pe un scaun în baie, puse dopul căzii şi deschise robinetele. Când cada se umplu pe jumătate, încercă apa, închise robinetul rece şi-l mai lăsă să curgă pe cel cu apă fierbinte. Apoi, închizându-l şi pe acela, se întoarse spre ea.

- Te descurci singură, sau preferi să stau cu tine, ca să nu cazi?

- Mă descurc, mulțumesc foarte mult.

- Iți aduc ceva să iei pe tine, mai murmură el. Nu încuia uşa.

Rămasă singură, Tory se dezbrăcă încet, devenind

conştientă de numeroasele zgârieturi de pe picioare, brațe şi față. Apa caldă era ca un balsam pe membrele ei tremurătoare şi se întinse sub ceața de aburi, fiind pe jumătate scufundată în cadă, când Denzil reveni. Aruncă pe scaun un articol de îmbrăcăminte, cu ochii lucind spre ea prin aburi.

- Asa-i tot ce-am găsit, spuse, luându-i sub braț hainele ude. Când eşti gata, vino în living.

Ii adusese un halat de plajă bărbătesc, flauşat şi foarte larg, cu cordon. Cu degete tremurătoare, Tory îşi suflecă mânecile prea lungi, apoi începu să se pieptene.

Nişte degete bătură superficial în uşă, apoi aceasta se deschise şi Denzil aruncă o privire în jur.

- Voiam doar să mă asigur că te simți bine. Ți-am pregătit ceva de băut.

In living, lămpile cu abajururi răspândeau cercuri de lumină blândă, iar perdelele cu dungi albastre şi verzi erau trase peste întunecimea umedă a nopții.

Tory se aseză, sau fu asezată cu blândețe, pe canapea. Imediat, Denzil se lăsă pe vine în fața ei.

- Ascultă, iubita mea, spuse el cu blândețe, iar Tory stiu că folosea termenul de alint în acelasi fel cu „iubire". Ai suferit un soc nervos, iar băutura asta te va ajuta să te relaxezi. Haide, bea o înghițitură. E mai mult lapte fierbinte.

De mult nu mai primise lapte. Era un lucru pe care-l asocia întotdeauna cu bolile copilăriei.

- Nu cred că pot ține cana, îmi tremură prea tare mâinile, murmură ea.

- Atunci, ți-o țin eu.

Ii duse cana la buze, să ia o sorbitură. Laptele avea un gust ciudat, făcând-o să-l privească bănuitoare.

- Ce are înăuntru? întrebă ea.

- Rom, zâmbi Denzil.

Ii plăcea zâmbetul lui. Ii plăcea cum un colț al gurii i se ridica, în timp ce celălalt se arcuia în jos.

- Romul cu lapte fierbinte e leacul universal al bunicii mele. Spune că de-asta a trăit atât de mult. Il bea în fiecare seară înainte de culcare.

Tory mai luă o înghițitură. Lichidul gustos si fierbinte se prelingea usor prin gâtlej si-i simțea căldura răspândindu-i-se prin trup.

- Ai vrea să-mi spui si mie ce te-a apucat s-o iei pe jos spre Port Anne într-o noapte ca asta? o întrebă el chipurile nepăsător, asezându-se alături.

- N-am mai putut sta în casa aia.

- Fiindcă nu voiai, sau fiindcă te-a dat cineva afară?

- Si una si alta. Ai avut dreptate. Rita Jarrold mi-a spus să plec încă din prima zi. Mi-a dat timp până astă-seară să-mi găsesc altă locuință. Altfel, a spus că avea să ia măsuri să mi se rezilieze contractul şi să nu-mi pot găsi uşor altă slujbă, din cauza referințelor nefavorabile.

- Si ți-ai găsit altă locuință?

- Credeam că da, însă azi după-amiază femeia care-mi oferise o cameră a spus că se răzgândise. L-am întrebat pe Magnus dacă-şi putea convinge soția să-mi mai acorde câtva timp. Nu ştiu dacă a încercat sau nu, dar astă seară Rita a intrat în camera mea şi mi-a ordonat să-mi strâng catrafusele. Plecau într-o vizită şi a zis că, dacă la întoarcerea lor n-am plecat, ia măsuri... Of, a fost îngrozi-

toare. Răspândeşte minciuni despre mine, le spune oamenilor că nu sunt demnă de încredere... Mă umileşte!

Izbucni în suspine, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Denzil o cuprinse cu ambele braţe, strângând-o la piept. Treptat, suspinele scăzură. Se simţea bine în braţele lui. I-ar fi plăcut să stea aşa toată noaptea, să adoarmă astfel, consolată şi ocrotită, dar trebuia să ajungă la Port Anne.

- Denzil, pot da un telefon de la tine? întrebă ea vorbind cu dificultate pentru că dintr-o dată limba i se îngreunase; mai încercă o dată, vorbind rar: Denzil, pot da un telefon?

- E deranjat, ca ăla de la care ai încercat să vorbeşti înainte, răspunse el alene.

- Vai de mine! Trebuie să ajung la Port Anne, să-mi iau o cameră la un hotel, dar pe jos nu pot merge. Mă duci tu, te rog, cu jeep-ul?

- Nu.

Deci, la urma urmei, nu voia s-o ajute, îşi spuse ea, nefericită. Si crezuse că era de partea ei. Inălţă capul. Dintr-o dată, i se părea foarte îngreunat si toate se învârteau în jurul ei. Il privi încruntată, prin părul încâlcit care-i cădea peste faţă.

- De ce nu?

- Fiindcă hainele ţi-s într-un hal fără de hal, iar eu nu am altceva să-ţi dau decât halatul de pe tine. In momentul de faţă, nu e tocmai decent.

- A...!

Tory coborî privirea, văzând că halatul se deschisese la piept. Trase un rever peste celălalt, îsi aruncă părul înapoi din ochi si întâlni privirea lui amuzată.

- Ori de câte ori te uiţi la mine, ai cea mai păcătoasă lucire în ochi, Denzil Hallam, îl acuză ea.

- Stii, Victoria, cred că ţi s-a urcat romul la cap si ar fi mai bine să te culc, replică el, zâmbind.

- Unde să mă culci? se încruntă Tory.

- In patul meu. Altul nu am.

- N-as putea dormi aici, în braţele tale?

- Oricât mă flatează propunerea, cred că te-ai odihni mai bine în pat. Haide, hopa sus, îi ordonă Denzil ridicându-se, cu o mână întinsă.

Tory i-o apucă si se săltă în picioare. Durerea îi înjunghie atroce glezna si fu nevoită să se agaţe de el.

- Uitasem de gleznă, murmură Denzil, în timp ce o lua în braţe, fără efort. Bucuroasă că el preluase din nou iniţiativa, îl cuprinse pe după gât, cu capul pe umărul lui.

In dormitor, o întinse pe pat si o acoperi cu cearsaful si pătura subţire.

- Denzil, te rog, nu mă lăsa singură toată noaptea, îl imploră ea, luându-l de mână. Te rog, stai cu mine.

- Bine, răspunse el calm. Voi rămâne. Mă întorc în câteva minute.

Probabil adormise, căci nu mai ştiu nimic, până când simţi o mişcare în spatele ei. Răsucindu-se repede, mâinile ei întâlniră piele dezgolită, simţiră tăria oaselor şi, urcând, întâlniră un păr aspru.

- Dacă o mai ţii mult aşa, sper că eşti pregătită să suporţi consecinţele, şopti ironic Denzil, strângându-şi braţul în jurul ei. Ar fi mai sigur pentru amândoi să te întorci la loc. Eşti încă destul de şocată.

Tory se supuse, dar el continuă s-o ţină cu un braţ,

trăgând-o în adâncitura trupului său, unde ea adormi imediat, cu un sentiment de căldură şi siguranță.

Când se trezi, razele soarelui îi cădeau pe față. Era culcată pe spate, iar ceva greu îi apăsa pieptul. Simțea o jenă vagă în regiunea capului, ca şi cum ar fi fost trasă de păr. Intorcând capul, văzu că Denzil zăcea alături, dormind adânc, cu chipul îngropat în pletele ei răsfirate pe pernă. Greutatea de pe piept era brațul lui.

Dintr-o dată, Tory nu mai vru ca Denzil să doarmă mai departe. Il dorea treaz, conştient de prezența ei. Se aplecă şi îi atinse buzele cu ale ei, după care se retrase, privindu-l.

Pleoapele lui tresăriră, ochii licăriră un moment spre ea, apoi se închiseră la loc.

- Denzil?

- Mmm.

- Ai stat aici toată noaptea?

- Da. Nu voiai să te las singură, murmură el, cu ochii închişi.

- Nu mai țin minte nimic. Ce mi-ai pus în laptele ăla?

- Numai rom, prea mult pentru o inocentă ca tine, se pare, chicoti el somnoros, potrivindu-si mai comod capul în părul ei. A trebuit să te aduc aici si să te culc.

Brusc, deschise ochii, privind-o lung.

- Adineaori m-ai sărutat?

- Da...

Bătea în retragere, întrebându-se ce o fi făcut-o să se comporte asa.

- Am... am vrut să te trezesc.

- De ce? Ca să-mi pui întrebări tâmpite? ripostă el, cu

ochii sclipindu-i printre gene.

- Nu... ăă... adică... eu...

Se întrerupse când Denzil înălță capul s-o privească. Ridicând mâna de pe brațul ei, unde si-o ținuse, o mângâie pe obraz.

- Cred că-mi place să mă trezesc dimineața si să te găsesc în patul meu, îmbujorată, timidă si cu ochii umezi, murmură el, după care îsi coborî gura peste a ei, silindu-i buzele să se despartă. Imediat, în sufletul lui Tory se trezi pasiunea. Cu simțurile învârtindu-i-se vertiginos, începu să-i răspundă la rândul ei prin mângâieri. Incet, cu deliciu, trupul părea să i se topească într-o moliciune fermecător de periculoasă, asupra căreia nu avea nici un control.

Un bubuit puternic o făcu să tresară, încremenind. Denzil ridică si el capul, privind spre usă.

- Cine e?

- Josh. Scoală, dom'le!

Josh vorbea agitat, cu sufletul la gură.

- A dat un iaht de belea, mai încolo-n larg. Merge-n derivă spre stâncile capului de la sud. E d-al nostru, pare să fie schooneru' *MaryJane*. Dacă vrei să-l salvezi, fă bine şi vino, şefu'; Denzil, m-auzi, dom'le? Sau murişi acolo?

- Vin într-un minut! strigă Denzil; apoi o privi pe Tory, murmurând sec: grozav experiment ai mai încercat. Poate, într-o zi, reuşim să-l şi terminăm.

Inhățându-şi pantalonii albi de pe scaun, şi-i trase peste chiloții de boxer cu care dormise şi îmbrăcă un tricou dintr-un sertar. Işi culese de jos pantofii de pânză şi ieşi val-vârtej, fără s-o mai învrednicească nici cu o privire.

Singură, Tory se întoarse pe burtă, încercând să-şi potolească palpitaţiile din trup şi tumultul gândurilor. De ce îl ispitise pe Denzil pentru a doua oară să facă dragoste cu ea? De ce începeau s-o domine simţurile când era în apropierea lui? Era un sentiment minunat şi interesant, dar periculos, mai ales când i-l provoca un bărbat atât de dur ca Denzil, ale cărui emoţii, nu se îndoia, erau ferecate în fier şi niciodată nu puteau scăpa de sub control.

Dându-se jos din pat, ţipă de durere, când piciorul ei stâng atinse podeaua. Işi examină umflătura vânătă-verzuie dintre gleznă şi laba piciorului. Trebuia să şi-l lege cu ceva şi îşi aminti că şi Denzil avusese o luxaţie de gleznă, când îl cunoscuse. Căutând prin sertare şi dulapuri, găsi un bandaj elastic şi cârjele. Cu glezna legată strâns şi cârjele reglate la înălţimea ei, trecu în living şi se aşeză lângă telefon, pentru a-i telefona lui Magnus, ca să-i spună că avea să întârzie la lucru. Dar telefonul nu funcţiona nici acum. Nu-i mai rămânea decât să aştepte întoarcerea lui Denzil.

Stătea la bar, pe unul dintre taburetele tapiţate cu rosu, mâncând o omletă si bându-si cafeaua, când auzi sunet de voci si pasi pe treptele usii din spate. Denzil si Josh.

Se prefăcu că nu observă ochii mari ai negrului, când o văzu.

- Ne vedem mai târziu, dom'le, murmură el, întorcându-se să plece.

Denzil îsi scoase sapca de iahting si o agăţă într-un cui de lângă usă, apoi se întoarse zâmbitor.

- L-ai socat pe Josh. La fel ca toţi insularii, are con-

cepții foarte stricte în materie de convenții. A mai rămas cafea?

- Da. Sper că nu te superi, dar mi-am făcut ceva de mâncare. Să-ți pregătesc si ție? propuse ea, sfioasă.

- Ce drăguț din partea ta, Victoria, replică Denzil cu o undă de ironie, dar îmi ajunge o cafea. Nu trebuie să circuli prea mult, cu glezna asta.

- Schoonerul e bine? întrebă ea.

- Da, am reusit să-i aruncăm un cablu si să-l tractăm. I se stricase cârma. A fost o furtună puternică, dar ar trebui să fie ultima, pentru o bună bucată de vreme.

Ii aruncă o privire piezisă.

- Te-ai hotărât ce faci?

- Inainte de a face ceva, am nevoie de haine, răspunse ea, categorică.

- Unde sunt?

- Mi-am lăsat valizele în holul casei directorului. Erau prea grele ca să le car pe jos.

- Atunci, merg să ți le aduc, anunță el, ridicând cana să bea ultimele picături. Faci o cafea delicioasă, Victoria.

- Dar nu poți merge după hainele mele! exclamă ea.

- De ce?

- Păi, imaginează-ți ce-o să creadă Rita Jarrold dacă apari *tu* să-mi ceri valizele.

- Işi va imagina că locuieşti la mine, replică el, cu o strâmbătură sardonică a gurii. Ceea ce s-ar putea să nu fie deloc o idee rea.

- Dar nu pot locui la tine! protestă Tory. Vreau să mă duc să lucrez la Grădina Botanică!

- Prima - adică locuitul în aceeaşi casă cu mine - ți-ar

da posibilitatea s-o faci pe a doua. Ar putea fi soluția actualei tale dileme.

- Nu văd cum.

- Foarte simplu. Tory, vrei să te măriți cu mine?

Cu ochii mari şi gura căscată, Tory nu putu decât să se holbeze la el.

- Nu, nu sunt nici beat, nici nebun, murmură Denzil cu un zâmbet vag, amintindu-şi vizibil, la fel ca ea, prima lor întâlnire. De ce te miri aşa?

- Dar tu nu... nu m-am gândit niciodată la tine ca... nu pari genul de bărbat care să se însoare, îngăimă ea, zăpăcită. Of, Denzil, mai ales tu, din toată lumea, nu trebuie să te simți dator să mă iei de soție numai fiindcă am dormit la tine o noapte?

- Nu-s sigur că-mi place precizarea „din toată lumea", îşi îngustă el ochii, amenințător. Dar ai dreptate să presupui că nu te cer în căsătorie numai pentru a-ți apăra reputația. Ți-am spus că, prima oară când ne-am întâlnit, căutam o femeie cu care să împart casa şi masa, iar tu îmi păreai foarte potrivită. Nu mi-am schimbat părerea. Imi place cum arăți, îmi place compania ta si te doresc în sens fizic. Mi se pare un moment la fel de potrivit ca oricare altul pentru a-ți cere mâna.

- Dar astea nu sunt motive serioase de căsătorie, ripostă Tory.

- Imi poți spune tu altele mai serioase?

Rămase tăcută, neputându-se gândi la nici un alt motiv cu excepția dragostei si, după recenta deziluzie privind sentimentele față de Magnus, nu mai era sigură că stia ce era dragostea.

- Ei, o îndemnă Denzil, care-i răspunsul? Primesti?
- Nu stiu, murmură ea. Nu m-am gândit niciodată la măritis.
- Nici chiar cu profesorul? se interesă el.
Tory clătină din cap.
- L-ai cocoțat pe-un piedestal, ca să-l adori prosternată la picioarele lui, nu? o ironiză Denzil. Ascultă, dacă motivele mele nu te mulțumesc, poți adopta o atitudine mai practică. Mariajul cu mine îți va oferi locuință gratuită, aproape de Grădina Botanică, asa că-ți vei putea continua munca acolo. Va infirma toate suspiciunile pe care le poate avea Rita Jarrold în legătură cu moralitatea ta, si va legaliza un lucru care oricum se va întâmpla între noi doi, mai devreme sau mai târziu.
- Ce se va întâmpla?! exclamă ea, cu inocență.
- Ei, haide, Tory, nu te preface că n-ai observat atracția sexuală pe care o simțim unul pentru celălalt. O înfrunți de când ne-am cunoscut. Si eu m-am cam luptat cu ea, motiv pentru care aproape că te-am refuzat aseară, când ai apărut la usă. Dar stiu când nu mai am încotro. Sunt gata să cedez. Si tu la fel, numai că te laşi oprită de toate inhibițiile alea înrădăcinate în tine.
- I-auzi! Si de unde ştii toate astea?
- Acordă-mi creditul de a avea mai multă experiență decât tine, mârâi Denzil.
- A, nici o problemă, se burzului ea. Iți acord creditul de a fi un mascul înfumurat şi tiranic, care crede că femeile au fost create numai ca să-i facă lui mâncarea şi să-i încălzească patul!
- La naiba, acum o s-ascultăm o predică despre egali-

tatea femeii în drepturi cu bărbatul? o repezi el, îndreptându-se spre fereastră. Problema cu femeile deştepte ca tine e că aţi ajuns să nu vă mai recunoaşteţi propriile necesităţi biologice. Dacă nu era nenorocitul ăla de schooner, acum ai fi ştiut despre ce vorbesc. Aveam eu grijă să afli.

Tensiunea începuse deodată să vibreze între ei. Ridicând o mână la obraz, Tory îi privi spatele lat, întrebându-se cum i-ar fi putut spune că ştia totul despre acele porniri biologice când era cu el, dar pentru ea o căsnicie însemna mai mult decât satisfacerea lor.

Denzil se întoarse încet, privind-o pe sub sprâncene, cu degetele agăţate în buzunarele din faţă ale pantalonilor.

- Mai mult nu-ţi pot oferi, spuse el, destul de ţeapăn. Primeşti, sau pleci.

- Am... am... nevoie de timp ca să mă gândesc, îi răspunse ea. Inţelegi, o căsnicie ţi-ar da anumite drepturi şi... şi nu-s sigură dacă vreau să ai acele drepturi asupra mea.

Injurând încet, exasperat, Denzil ridică mâinile într-un gest de neputinţă, apoi le lăsă să cadă pe lângă trup si se întoarse spre usă.

- Bine, deci căsnicia mi-ar da anumite drepturi asupra ta si nu susţin că n-am să mă folosesc de ele. Dar nu uita că-ţi va oferi si ţie câteva. Acum merg să-ţi aduc hainele. Mă întorc cam în cincisprezece minute. Atâta ar trebui săţi ajungă, ca timp de *gândire*.

Rămânând din nou singură, Tory se luă cu mâinile de cap. Să se mărite cu Denzil! O cerere în căsătorie de la

ultimul om din partea căruia s-ar fi asteptat să-o facă cuiva
- un aventurier iubitor de libertate.

Să accepte? Nu s-ar fi făcut vinovată de a se mărita cu el din motive necurate? Ca să obțină o locuință gratuită, în timp ce-l ajuta pe Magnus să-si termine cartea. Să împiedice rezilierea contractului!

In timp ce spăla vasele, Tory analiză motivele prezentate de Denzil pentru a dori să se însoare cu ea. Voia să locuiască împreună. O dorise de când o cunostea. Considera oare căsătoria singura cale de a-si satisface dorința?

Incă se mai lupta cu aceste gânduri, când Denzil reveni cu valizele. Le aduse în dormitor si trecu în bucătărie să- si facă ceva de mâncare. Tory se îmbrăcă repede cu un rând de haine răcoroase, de in gri, cu alb pe ici pe colo. Se pieptănă si se fardă, apoi reveni la bucătărie, sprijinită în cârje. Denzil mânca la tejghea.

-Ai văzut pe cineva când ai fost după valize? îl întrebă ea.

- Am avut plăcerea s-o întâlnesc pe doamna Jarrold, răspunse Denzil, cu o undă de ironie. Voia să stie dacă vei sta la mine permanent. La fel cum vreau si eu.

Il privi prudentă. Denzil se uita la ea cu ochi limpezi şi direcți.

- Stii condițiile, continuă el calm. Poți locui aici gratis, dar numai dacă ne căsătorim.

- Denzil, nu înțeleg. Iți...

- Imi mulțumeşti pentru tot ce-am făcut ca să te ajut, o întrerupse el. Stiu, dar mulțumirile nu-s de ajuns. Te

doresc pe tine, în termenii stabiliți de mine. Da sau nu, Victoria?

- Păi, nu-ți pot da nici un răspuns până nu discut cu Magnus, ripostă ea, disperată. Ar... s-ar putea să aibă altă soluție. Te rog, mă duci la Grădina Botanică? Nu pot merge până acolo în cârje.

Denzil o privi lung, cu ostilitatea lui rece. Părea s-o deteste, iar Tory presimți că putea refuza.

- Bine, spuse el. Te duc, cu o singură condiție.

- Care?

- Că promiți să-mi dai un răspuns la ora cinci.

- Perfect. Iți promit.

Magnus tocmai cobora treptele casei albe, când Tory coborî din jeep. Fără s-o aştepte, Denzil întoarse maşina şi plecă de pe alee.

Văzând-o în cârje, Magnus veni spre ea, foarte îngrijorat.

- Tory, draga mea, ce-ai pățit?

- Mi-am luxat glezna. Nu e grav, dar mă doare la mers. Magnus, îmi pare rău că n-am ajuns la lucru azi dimineață. Am venit cât am putut de repede.

O privi o secundă, apoi se uită după jeep-ul care se îndepărta.

- Mmm, hai să vorbim în biroul meu, la laborator, murmură el. Avem multe de discutat.

In cabinetul plin cu cărți, Tory se aseză cu un oftat de usurare. Il privi pe Magnus cum se instala la birou, jucându-se absent cu o greutate pentru hârtii în formă de pasăre.

- Tory, ce s-a întâmplat aseară? De ce-ai plecat din casă

si unde te-ai dus? o întrebă.

Ii povesti simplu si clar, începând cu vizita Ritei în camera ei, si-i văzu tresărirea si strâmbătura.

- E foarte supărător, într-adevăr, murmură el la sfârsit. Ieri i-am spus Ritei că nu are de ce să se necăjească. Dar adineaori, când luam masa, ea mi-a spus că azi dimineață a venit Hallam să-ți ia valizele si că ai stat peste noapte la el. N-ai procedat prea înțelept, nu crezi?

- Dar ți-am spus de ce m-am dus la el acasă. Mă lovisem. Nu... nu mă simțeam bine si nu mai aveam haine...

Se întrerupse, pentru că sprâncenele lui Magnus se înălțaseră, cu uimire dureroasă.

- Numai de te-ai fi dus să ceri ajutorul altcuiva, nu pe-al lui Hallam, spuse el.

- Oricum, nu văd ce importanță are.

- Rita n-ar mai fi avut nici un motiv să obiecteze față de munca ta aici.

- Ce legătură are cu ea? se enervă Tory. Am plecat din casa ta, asa cum voia. N-o priveste unde mi-am petrecut noaptea.

- Stiu, draga mea, spuse el cu un oftat exasperat, răsfirându-si cu degetele părul cărunt si lung. Dar Rita se amestecă în tot ce faci fiindcă e geloasă. Stiu si eu că nu are nici un motiv, se grăbi să adauge, şi i-am spus şi asta. Insă ea are acel temperament latin inflamabil, plus moralitatea severă a insularilor. Ai stat o noapte singură cu un bărbat necăsătorit şi prezentabil, care a demonstrat deja că puțin îi pasă de părerile celorlalți, iar acum amenință că va cere să fii concediată din post, pentru promiscuitate.

- Promiscuitate?! exclamă Tory. Ei, nu, zău! Pesemne că şi-a pierdut minţile. Nu mă poate concedia pentru asemenea motive.

- Ba mă tem că poate, Tory. Dumnezeu mi-e martor că aş face orice ca s-o împiedic, pentru că-mi dau seama că şi din vina mea ai intrat în încurcătura asta. Nu trebuia să aranjez să locuieşti la noi în casă.

Işi răvăşi din nou părul, cu un zâmbet neputincios.

- Mă tem că nu mă prea gândesc cum vor reacţiona oamenii în anumite situaţii, dar contractul stipulează că poţi fi concediată dacă prestaţia ta e de slabă calitate, sau dacă ai o loialitate ori o moralitate îndoielnice. Dacă nu găseşti o dovadă că relaţia ta cu Hallam e mai presus de orice reproş, mă tem că voi pierde serviciile unei botaniste foarte capabile.

Pe Tory o cuprinse furia, ca reacţie la această nedreptate. Nu putea permite ca bunul ei renume să fie întinat aşa. N-o putea lăsa pe Rita să meargă până la capăt, chiar dacă asta îsemna să se pună la discreţia lui Denzil. Il privi pe Magnus cu o strălucire bătăioasă în ochii ei limpezi şi cenuşii.

- Consider că doamna Jarrold m-a insultat prin această insinuare, spuse ea rece. Va fi într-o situaţie foarte penibilă, când i se va atrage atenţia că, în noaptea când *ea* a insistat să părăsesc casa, am stat în cabana bărbatului cu care mă voi căsători.

Ochii albaştri ai lui Magnus se dilatară de uimire.

- Tu şi Hallam...? bâigui el.

Tory zâmbi, simţindu-se ciudat de uşurată. Acum, avea dreptul să-i spună Ritei Jarrold ce putea face cu

suspiciunile ei.

- Da. Ne...

Era mai bine să vorbească la plural, conchise ea.

- Ne gândeam de câtva timp. Tu eşti primul care află. Nu-mi urezi fericire?

- Ba da, desigur, dar...

Magnus părea complet aiurit, aproape şocat.

- Tory, căsătoria e o treabă foarte serioasă şi... ce vreau să spun... sper că Hallam n-a profitat de...

Se întrerupse, roşu la faţă şi jenat.

„Ba a profitat", răspunse Tory în sinea ei, „dar nu în sensul la care te gândeşti".

- I-o vei spune doamnei Jarrold cât de curând posibil, nu-i aşa? îl întrebă ea. N-aş vrea să se facă de râs, neştiind care e adevărul. Denzil are un temperament foarte focos şi, dacă aude ce-a insinuat despre mine, i-ar putea face mari neplăceri.

- Da, desigur, şi pe bună dreptate, mormăi Magnus, tamponându-şi cu batista fruntea îmbrobonată de sudoare. Tory, ar fi mai bine ca, având în vedere cele întâmplate, tu şi Hallam să vă căsătoriţi cât mai curând. Si mie mi-ar fi mai uşor... şi ţie, şi tuturor. Vreau să zic, n-o să se opună să continui munca aici, nu-i aşa? întrebă el, mai îngrijorat ca oricând.

- Cred că-l voi putea convinge să mi-o permită, replică ea, ascunzându-si amuzamentul faţă de schimbarea lui de atitudine. Dar departamentul va fi dispus să păstreze în slujbă o femeie căsătorită?

- A, da. Cu asta nu-i nici o problemă, o asigură Magnus, aproape încântat, acum când vedea că totul se

rezolvase. Phii, ce cald e aici, dar as dori să ne apucăm de treabă. Vestea apropiatei tale căsătorii, desi surprinzătoare la început, mi-a luat o piatră de pe inimă si mă pot concentra din nou asupra cărții. A avut multe de suferit săptămâna asta, cu întoarcerea Ritei si tulburările pe care le-a provocat.

Timpul trecu repede si, la cinci fără un sfert, Magnus declară că era de ajuns. Tory reveni din lumea pistilurilor si a staminelor, la realitatea reîntâlnirii cu Denzil, peste cincisprezece minute, pentru a-i spune că avea să-l ia de bărbat - si cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Jeep-ul sosi tocmai când Tory iesea din clădire. Denzil îi aruncă o privire speculativă, piezisă, pe sub cozorocul sepcii.

- Ei? Scumpul tău profesor a găsit altă soluție? o întrebă el, cu disprețul la adresa lui Magnus vizibil în toate trăsăturile.

Privindu-l, Tory se întrebă dacă era posibil să intre pe sub pielea lui aspră, să-l determine să-si arate adevăratele sentimente.

- Denzil, ce-ai face dacă ți-as spune că nu vreau să mă mărit cu tine? ripostă ea, cu o altă întrebare.

- As porni motorul, as băga în viteza întâi si as pleca fără tine, si nu ți-ar mai rămâne decât să ajungi singură la Port Anne, replică el rece. De ce, ăsta-i răspunsul tău?

- Nu. Ascultă, tu nu arăți niciodată ceea ce simți?

- Uneori, recunoscu el laconic, dar nu acum si nu aici. înțeleg că răspunsul e da.

- Da! suieră Tory printre dinți, făcându-l să zâmbească si mai enervant.

- Deci, profesorul nu s-a prezentat nici acum la apel,

pufni Denzil. Mare păcat, Victoria. Urcă si te duc la un hotel, unde-ți voi închiria o cameră până semnăm contractul.

- Care contract? întrebă ea, asezându-se lângă el.

- Contractul de căsătorie, iubire, cel care-mi acordă anumite drepturi. Ai uitat?

- N-am uitat, dar mai e un lucru pe care vreau să-l stii înainte de a-l semna.

- Si anume?

- Mă mărit cu tine pentru că vreau să rămân în Airouna si să termin munca pentru care am venit, fără să mi se rezilieze contractul, nu din alt motiv. E clar?

- Absolut clar, Victoria, răspunse Denzil, cu mâna pe cheia de contact. Nici nu mă asteptam la altceva.

Capitolul 1

O săptămână mai târziu, Tory deschidea uşa cu plasă a cabanei lui Denzil şi intra în living. Se întorcea de la Grădina Botanică, unde lucrase cu Magnus toată după-amiaza. O după-amiază la fel ca toate celelalte, cu o singură diferenţă: deşi începuse ziua ca Victoria Latham, petrecuse după-amiaza ca Victoria Hallam.

Intră repede în dormitor. Valizele ei erau acolo. Avea să şi le despacheteze, să facă un duş şi să se îmbrace cu ceva comod şi răcoros, noul ei caftan, eventual. Până atunci, ar fi trebuit să se întoarcă şi Denzil.

Ii fusese mai uşor să se mărite decât se aşteptase. Dimineaţa, Denzil sosise la laborator, anunţând că erau aşteptaţi la oficiul stării civile. Il însoţise, iar scurta ceremonie fusese simplă şi nepretenţioasă. După aceea, Denzil o adusese înapoi la slujbă, spunându-i că avea să achite el nota la hotel şi să-i ducă lucrurile la cabană.

Fait accompli. Expresia i se învârtea prin minte, în timp ce-şi agăţa hainele în debaraua încăpătoare, lângă cele câteva costume ale lui Denzil. Era căsătorită, avea contractul asigurat, iar Rita Jarrold nu mai putea face nimic, decât cu riscul de a provoca un scandal. Si acum, ce urma?

Luând un prosop si trusa de toaletă, cu caftanul pe braţ, porni spre baie. în hol se opri, auzind glasuri din living. Merse încet spre usă si se uită pe după colţ, să vadă cine venise cu Denzil. Nu văzu pe nimeni, dar auzi clinchet de gheaţă în pahare si gâlgâitul băuturii turnate din sticlă.

- Da, dom'le, bubui un glas gros, pe care-l recunoscu imediat ca fiind al lui Pete de Freitas. Zău că ne-a luat

vântul din pânze azi dimineață, când am venit cu Mandy aici si Josh ne-a spus că erai plecat în oras să-ți pui juvățul de gât. Cine-i norocoasa? Nu cumva blondina aia pe care ai adus-o la Tequila acu' două săptămâni?

Tory nu distinse răspunsul lui Denzil si, stiind că era de neiertat ce făcea - trăgea cu urechea - mai făcu un pas, pentru a auzi mai bine.

- Ei, da' stiu că Mandy o să se bucure, mârâi Pete. îi place pustoaica. Da' n-am crezut niciodată s-apuc ziua asta. Mereu am avut impresia că nu te încântă ideea să te legi de o femeie. Si, stiind ce smecher esti, nu m-as mira s-o fi luat în cine stie ce scop ascuns. Hai noroc!

- Noroc, răspunse calm Denzil. De fapt, m-am însurat cu ea fiindcă intrase la apă si avea nevoie de ajuor.

- Ha? bubui hohotul lui Pete prin casă. Las-o jos că măcăne, Denzil. Nu esti tu genul de cavaler. Nu uita c-am văzut cum o sărutai pe iaht, la Tequila.

- Mă rog, recunosc că n-am luat-o de soție numai din motive altruiste, răspunse Denzil ironic. Astept să fiu răsplătit pentru serviciile prestate.

- Aştepți să fii ră...

Restul frazei se pierdu într-un hohot de râs, iar Tory se răsuci brusc pe călcâie, cu obrajii aprinşi, fugi în baie şi trânti uşa cu un trosnet care zgudui pereții.

Dar ce-ar fi vrut? I-ar fi convenit ca Denzil să fie mai puțin cinstit, spunându-i lui Pete că se însurase cu ea din dragoste? Ar fi fost o prostie prea mare, ştiind că nu era îndrăgostit de ea. Deşi Tory tare ar mai fi vrut să fie.

Gândul îi veni năvalnic, în timp ce intra în cadă şi muta apa de la robinete la duş.

Ce-o apucase? Se măritase cu ochii deschişi, ştiind de

ce o voia Denzil de soție, şi-atunci de ce-şi dorea s-o fi făcut din alt motiv - din dragoste?

Clanța se mişcă zgomotos, cineva încercând să intre, dar Tory încuiase uşa.

- Tory? Eşti acolo? întrebă Denzil.

- Da, ies imediat.

- Nu te grăbi. A venit Pete şi ne-a invitat la cină cu el şi Mandy, ca să sărbătorim. Ai ceva împotrivă?

- Nu, bineînțeles. Mi-ar face mare plăcere.

Merseră cu un taxi până acasă la sora lui Mandy, în cartierul portughez al oraşului. Acolo, după alte pahare de alcool, se luă decizia ca sora lui Mandy şi soțul ei să vină de asemenea la restaurant. Nu peste mult, stăteau toți şase înghesuiți într-un taxi, în drum spre cherhana. Tory se pomeni stând pe genunchii lui Denzil, iar atingerea mâinilor lui pe talie şi pe brațul gol, o făcu să-şi dea seama brusc de schimbarea produsă în acea zi. Stătea țeapănă, cu fața întoarsă în altă parte şi inima bătându-i nebuneste, întrebându-se cum de se lăsase atrasă în capcana căsătoriei cu el.

La cherhana mâncară fructe de mare delicioase si băură sampanie, dansând în ritmul tobelor bongo. Tory se distra împreună cu ceilalți, încercând să-si alunge din minte remarca lui Denzil pe care o auzise după-amiază: *Astept să fiu răsplătit pentru serviciile prestate.*

întorcându-se să-l privească, văzu că stătea de vorbă cu o tânără slabă, cu o aureolă de păr negru tapat. Denzil îi zâmbea destul de ironic si, când observă că Tory îl privea, se aplecă si spuse cu glas tare, peste hărmălaia de tobe si chitare:

- Tory, ea e Moira Townsend. Lucrează la cabientul

Atasatu- lui Comercial Britanic. Moira, ţi-o prezint pe Tory, soţia mea.

Tânăra, care avea cu vreo doi, trei ani mai mult decât Tory, se întoarse repede, o măsură cu privirea, apoi reveni spre Denzil.

- Deci, e adevărat?

- în parte, răspunse el, ridicându-se în picioare. Mă întorc imediat.

Porni spre toaletă, iar Tory rămase singură cu Moira. Mandy, Pete si ceilalţi doi dansau cu energie.

Moira reveni spre Tory. Avea ochi mari căprui, nas în vânt si o gură largă, care părea să zâmbească tot timpul.

- încântată de cunostinţă, Tory, spuse ea. Denzil si cu mine... mă rog, credeam că suntem prieteni buni, ridică ea din umerii îngusti. Nu mi-a venit să cred, azi, când am auzit că s-a însurat. Desigur, după ce am auzit toată povestea, mi-am dat seama că nu avea cum să nu te scoată din necaz.

- Ce poveste ai auzit? întrebă Tory, simţind că i se uscau buzele.

- Că nevasta directorului te-a dat afară din casă, săptămâna trecută în noaptea furtunii, şi a trebuit să înnoptezi la Denzil. Ai cam nimerit din lac în puţ, după părerea mea, chicoti Moira.

- De unde-ai auzit?

- A, pe ocolite, de fapt. Sora unei fete de la birou e prietenă cu fiica doctorului Jarrold. Fata pare să le spună povestea tuturor, nu mai poate de încântare. Cât timp crezi c-o să dureze?

- Ce să dureze?

- Păi, căsnicia, iubito, căsnicia voastră! Vreau să zic, n-

ați pornit tocmai cu dreptul, nu? Oricum, când te hotărăşti să-ți iei catrafusele, să mă anunți. Nu m-ar deranja să am ocazia de a-l consola pe Denzil, după plecarea ta.

Si se îndepărtă, cu un mic gest de salut. Tory îşi rezemă cotul pe masă, cu capul sprijinit în palmă, simțind că-i venea rău. Toată lumea ştia de ce o luase Denzil de soție. Probabil că mariajul lor era subiect de bârfă prin toate birourile guvernamentale, şi numai din cauza răutății cu bătaie lungă a Carlei.

Luându-şi poşeta, se ridică şi ieşi din salonul zgomotos, pe chei. In apa portului, luminile reflectate se legănau în siajul unei bărci de pescuit. Tory porni orbeşte, până se pomeni pe o alee îngustă ce se arcuia lângă o plajă luminată de lună, mărginită de cocotieri. Cu sandalele în mână, merse pe nisipul cald şi mătăsos până la marginea apei, unde se opri o clipă, apoi păşi în valuri. Acestea îi mângâiau picioarele, udându-i tivul rochiei.

- Tory! se auzi glasul lui Denzil în spatele ei, poruncitor. Ce naiba te-a apucat?

îi simți mâna pe braț, aspră, după care o răsuci cu fața spre el.

- De ce-ai plecat de la restaurant?

- Mi-era puțin cam rău - de la sampanie, cred, si din cauza căldurii. Nu stiam că m-a văzut cineva.

- Vrei să spui că ai *sperat* să nu te văd, o corectă el, înversunat. Ai fugit de mine, în noaptea nunții!

- Dar nici n-a fost o nuntă în adevăratul sens a cuvântului! strigă ea. Căsătoria noastră nu e reală.

- Pentru mine e foarte reală, mârâi aspru Denzil, iar acum am să te duc la cabană ca să-ți arăt cât de reală e.

- Nu, Denzil, nu pot. Nu vreau! se zbătu Tory, dispe-

rată să scape. El îi apucă si celălalt braț si o trase smucit, apăsându-i gura cu a lui, într-un sărut brutal, stăpânitor.

- Ba vrei, murmură, cu buzele lipite de ale ei. Si nu te mai zbate, Tory. Nu faci decât să te lovesti.

întorcându-se, porni trăgând-o după el pe nisipul moale. Tory se opuse din răsputeri, până la alee, dar nu se putea pune cu el. Molesită dintr-o dată, se încălță, simțindu-se ca o marionetă.

Pe chei, ca întotdeauna, asteptau câteva taxiuri. Un fluierat al lui Denzil aduse imediat unul în fața lor. în întunericul din masină, n-o mai atinse, nu-i mai spuse nimic. Ce mai mod de a începe o căsnicie! *N-ați pornit tocmai cu dreptul, nu?* păreau s-o batjocorească pe Tory cuvintele Moirei Townsend.

în living, Denzil deschise usa dormitorului, aprinse lumina si o împinse în cameră, dându-i în sfârsit drumul. Scoase cheia din broască.

- Dezechiparea si în pat! ordonă el scurt. Mă întorc.

Usa se închise în urma lui, iar Tory auzi cheia răsucită în broască.

De când se ciocnise cu Denzil, pe feribot, încercase să evite acest moment. La prima întâlnire, ridicase obstacole defensive pentru a se apăra de atracția reciprocă dintre ei. De-atunci, fiecare întrevedere cu el se tranfromase într-o confruntare. Iar acum, ajunsese la limită şi nu mai vedea nici o ieşire.

Incet, începu să se dezbrace. Tocmai îşi scosese din sertar cămaşa de noapte lungă, din nylon subțire de culoarea piersicii, când auzi cheia în broască şi uşa se deschise. Tory făcu un pas înapoi, ținându-şi cămaşa în fața trupului gol. Denzil închise uşa şi se întoarse. Işi ținea

sacoul pe braţ şi avea cămaşa albă descheiată, puritatea culorii şi apretul materialului contrastând cu pieptul lui bronzat.

- Am spus dezechiparea, nu echiparea, murmură el privind cămaşa de noapte, apoi se întoarse să-şi agaţe sacoul în debara. Ca fulgerul, Tory îşi trase cămaşa peste cap şi-şi luă trusa de toaletă de pe masa cu oglindă.

- Aş vrea să mă spăl pe dinţi, spuse ea.

- Bine, aşa să faci. Eu te aştept în hol, aşa că nu te gândi la alte trucuri ca să scapi.

Tory întârzie cât putu de mult cu spălatul feţei, al mâinilor şi al dinţilor. Se gândea într-adevăr să fugă pe fereastră, dar raţiunea avu câştig de cauză. Unde ar fi putut merge? Nicăieri.

Când ieşi, Denzil stătea rezemat de perete, aşteptând-o cu răbdare, şi o urmă în dormitor. Inchise uşa cu piciorul şi o întrebă încet:

- Eşti gata?

- Denzil, nu pot, răspunse Tory cu voce slabă.

Apropierea lui avea efectul obişnuit, făcându-i picioarele să tremure şi mâinile să tindă spre a se ridica să-l atingă.

- Ba poţi, iubire, murmură el, cuprinzând-o cu braţele. Am să-ţi arăt cum.

Săteau faţă în faţă, ca doi inamici. Denzil se apropie, iar Tory îi simţi duritatea trupului, mirosul de mosc al părului si pielii, când se aplecă spre ea. Involuntar, trupul i se arcui în contact cu al lui, iar Denzil, simţind reacţia, o luă în braţe si o duse spre pat.

Dorinţa i se înteţea încet, ameninţând s-o învingă. Făcu o ultimă încercare.

- Nu vreau să fie o recompensă, se plânse ea.
- Ce naiba vrei să spui?
- Am auzit ce i-ai zis lui Pete.
- Aha, deci de-asta ai trântit usa băii, o acuză Denzil. Vezi ce se întâmplă când tragi cu urechea? Auzi doar jumătate din poveste, si de obicei tocmai jumătatea care nu trebuie. Pete îsi băga nasul unde nu-i fierbea oala, era prea indiscret, si am încercat să-l descurajez. L-am făcut să râdă, asa că am putut schimba vorba. N-am mai discutat despre tine.

îi suflă usurel suvițele de păr de pe frunte.
- De-asta voiai să intri în mare? o tachină el. Numai fiindcă nu-ți convenea ideea că e doar o recompensă?
- Nu numai atât. Carla le-a spus tuturor că te-ai simțit obligat să mă iei de soție. Mi-a spus Moira. Toată lumea ne bârfeste.

Vocea îi tremura.
- Si asta te supără?
- Da, fiindcă nu-i adevărat, nu-i asa?

Cu vârful degetului, Denzil coborî din vârful bărbiei ei, în josul gâtului, făcând-o să fie cuprinsă de fiori voluptuosi. Mâna lui îsi continuă drumul, împingând în lături cămasa pentru a se arcui sub sân.
- Nu, nu-i adevărat. M-am însurat cu tine fiindcă vreau să trăim împreună şi o vom face astfel încât să fie o recompensă şi pentru tine, nu numai pentru mine.

Plăcerea senzuală o inunda, căutând o cale de ieşire. Tory îşi aruncă un braț împrejurul lui, mângâindu-i curbele puternice ale spatelui.
- O, Denzil, cât te mai iubesc! strigă, ştiind că vorbea din adâncul inimii.

- Incepi să prinzi ideea.

Gura lui coborî peste a ei, în timp ce o împingea cu spatele pe saltea, ca apoi să se aplece deasupra ei şi, încet, tandru, buzele şi mâinile lui pătimaşe îi aduseră senzaţiile la limita de unde nu părea să mai existe nici o eliberare. Dar eliberarea sosi, când o luă în posesia lui, amestecând durere şi extaz, şi în timp ce rămâneau unul în braţele celuilalt, într-o stare de ameţeală relaxată, Tory înţelese ce însemnau spusele lui: că uniunea lor avea s-o recompenseze şi pe ea la fel ca pe el.

Deşteptarea împreună, a doua zi dimineaţa, fu o bucurie şi în acelaşi timp un chin; bucurie, fiindcă îşi aminteau amândoi plăcerile din timpul nopţii, şi chin, pentru că se treziseră târziu şi trebuia să se grăbească, certându-se cine să intre primul la baie, cine să facă micul dejun şi cum să ajungă Tory la serviciu.

- Nu pot să te duc şi să te-aduc în fiecare zi, bombăni Denzil, în timp ce jeep-ul cotea în viteză la curbe.

- Nici nu e nevoie, răspunse ea cu demnitate. Imi cumpăr o bicicletă şi merg cu ea.

In timp ce Tory mergea spre clădirea laboratorului, uşa casei se deschise şi o voce răguşită o chemă:

- Domnisoară Latham... o, scuză-mă... Doamnă Hallam, as dori să-ţi vorbesc, te rog.

Rita Jarrold stătea pe treapta de sus, într-un capot rosu închis, rezemată de una dintre coloanele albe ale porticului.

Tory asteptă la baza scării.

- Sunt în întârziere, doamnă Jarrold, replică ea, politicoasă. N-am putea vorbi mai târziu?

- Ceea ce am de spus nu va dura mult.

Rita se desprinse de coloană, coborând treptele.

- Cred că-ţi închipui că ţi-ai salvat slujba, măritându-te cu bădăranul ăla aventurier care conduce debarcaderul.

- Denzil o fi, poate, aventurier, dar bădăran nu e, i-o întoarse Tory. E un om bine crescut, care ţine la ceilalţi.

- Si-ţi închipui că ţine si la dumneata, fără îndoială, ripostă Rita batjocoritor. Nu-mi prea vine să cred că o femeie cu inteligenţa si educaţia dumitale s-a lăsat santajată să se mărite cu un om despre care nu se stie nimic. Habar n-ai de unde e, nici cu cine a avut de-a face, se cutremură ea usor de dezgust, ca si cum Denzil ar fi fost un câine sau un motan vagabond.

- Dacă asta-i tot ce aveţi de spus, eu mă duc, spuse Tory cu voce înăbusită, încercând să-si stăpânească furia. Nu doresc să vă ascult insultându-mi soţul.

- Nu-ţi insultam soţul. Declaram doar niste fapte si vreau să te previn că încă mai trebuie să fii atentă pe unde calci. Te voi urmări cu atenţie, asa că să nu crezi nici un moment că mariajul dumitale cu Denzil Hallam mi-a schimbat cu ceva opinia.

Tory se răsuci în loc si o luă la fugă, nevrând să mai audă. Acum era convinsă că Rita nu era bolnavă numai fizic, ci si dezechilibrată mintal. Cu siguranţă, nici un om în toate minţile nu putea ajunge cu ura până aici! Nereuşind s-o dea afară din slujbă, Rita încerca acum să-i provoace neîncrederea în Denzil.

Toate neliniştile i se risipiră când, ieşind după-amiază din laborator, văzu jeep-ul albastru aşteptând-o. Il sărută pe Denzil, înveselită, şi se aşeză alături.

- Ţi-am adus un cadou, o anunţă el în timp ce demara.

- A, uitasem! Eu nu ţi-am cumpărat nimic! exclamă

Tory, surprinsă că Denzil se gândise, măcar, la un dar de nuntă.

- Nu face nimic. Nici nu mă aşteptam.

- Ce este?

- Aşteaptă şi-ai să vezi. Dăruitul şi primitul cadourilor nu au nici un haz dacă nu sunt surprize.

Când o văzu rezemată de treptele cabanei, bucuria ei nu mai cunoscu margini. Era o bicicletă cu motor, în genul celor folosite de mulţi insulari şi închiriate de turişti.

- Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc! exclamă ea, căzându-i în braţe.

- Imi poţi mulţumi mai târziu... Diseară.

La Crăciun, Tory împodobi livingul cabanei cu buchete mari de poinsettia culese din Grădina Botanică. Primise cărţi poştale de la rude şi prieteni. Chiar şi lui Denzil îi sosiseră două, una de la bunica lui şi alta din Cornwall, semnată simplu, „Wanda", cu mesajul de încheiere: „pe curând".

- Cine e? întrebă Tory. O persoană din trecutul de care nu vrei să vorbeşti?

- Da.

Răspunsul fu scurt, aproape ostil.

- Crezi că mesajul ăsta înseamnă că te va vizita curând? insistă ea, neluând în seamă semnele de pericol.

- Nu stiu.

- Ai vrea să vină?

- Tory, de ce nu încetezi odată?

Denzil se ridică de pe canapea, începând să umble agitat prin cameră.

- Iartă-mă, răspunse ea ezitând. Nu stiam că te-am atins într-un punct atât de sensibil.

Apoi adăugă, mai încet:

- Cred că ai iubit-o foarte mult.

Drept răspuns, Denzil înjură murdar, deschise usa cu plasă si iesi.

Tory îl asteptă un timp să se întoarcă, dar navigația de peste zi îsi făcea efectul, adormind-o, si se duse la culcare. Nu-l auzi intrând, dar o treziră iscările lui, în timp ce se dezbrăca pe întuneric.

- Denzil, te simți bine? îl întrebă, în soaptă.

- Ce înțelegi prin „bine"? mârâi el.

Eram îngrijorată. Ai plecat fără o vorbă si te-ai întors târziu.Ce-ai făcut?

- Am băut.

- De ce?

Acum, Tory era mai îngrijorată ca oricând.

- Din vina mea, nu-i asa? Nu trebuia să spun ce-am spus...

Se întrerupse, simțind că Denzil se scutura de râs.

- Ce te amuză asa?

- Tu, replică el, cuprinzând-o cu un braț; îi simți mirosul de rom si tutun în respirație. Esti asa de usor de tachinat. M-am dus la o plimbare si am trecut pe la Josh; am băut un pahar cu el si nevastă-sa, atâta tot.

Dar Tory nu uită complet mesajul din felicitarea de Crăciun şi, în fiecare zi când bacul sau micile avioane charter aduceau câte o serie nouă de vizitatori, se aştepta să găsească în cabană, când se întorcea de la lucru, o femeie numită Wanda.

Luna ianuarie trecu fără să vină nimeni. Februarie aduse mulțimi de turişti, la obişnuitul festival de Mardi Gras, şi o scrisoare de la părinții ei, spunându-i că nu-şi

puteau permite să vină pe insulă în martie, aşa cum speraseră.

- Poate ar trebui să-ţi iei o vacanţă şi să te duci tu la ei, îi propuse Denzil. Cu siguranţă, contractul tău prevede şi un concediu?

- Nu ştiu. Va trebui să-l citesc mai atentă. Dacă aş face o călătorie până acasă, ai veni cu mine?

- Nu în perioada asta a anului. Sunt prea ocupat aici. Cel mai bine ar fi să te duci singură, să-ţi vizitezi toţi prietenii şi să scapi definitiv de nostalgie. E singura cale.

- Si dacă nu mă mai întorc? îl sfidă Tory, puţin lezată de refuzul lui.

- Ţi-ai încălca prevederile contractuale, nu-i aşa, iubire? replică nepăsător Denzil, revenind la scrisoarea pe care i-o scria bunicii sale.

Spre seara zilei dinaintea plecării cu bacul spre Antigua, Tory tocmai îşi făcea bagajul, când auzi nişte paşi urcând treptele de la intrare, urmaţi de un ciocănit uşor în rama uşii cu plasă.

Se duse să deschidă şi, la vederea femeii care stătea cu spatele spre uşă, îmbrăcată într-o rochie elegantă de bumbac în dungi, ezită. Femeia se întoarse, privind prin plasa de sârmă.

- A, bună seara, spuse ea cu un accent englezesc perfect. îl caut pe Denzil Hallam.

- E plecat pe mare, răspunse Tory. Nu intraţi?

Deschise usa, iar femeia, care părea să aibă cam cu zece ani mai mult decât ea, trecu pe alături.

- Eu sunt Tory Hallam.

Vizitatoarea, scundă si îngrijită, se răsuci, cu ochii albastri dilataţi.

- Hallam? Aţi spus, Hallam?

- Da, Denzil si cu mine suntem căsătoriţi de aproape cinci luni.

Gura mică si răutăcioasă se arcui într-un zâmbet.

- Eu sunt Wanda Trelawney si am divorţat de Mark Trelawney... ia să vedem, îsi ridică ea la obrazul neted un deget al mâinii înmănusate, gânditoare. Da, trebuie să fi fost tot cam acum cinci luni. Ce ciudat, adăugă, zâmbind din nou. I-am scris lui Denzil că vin în Caraibe. Am rude în Grenada.

- înţeleg.

Wanda părea foarte amabilă si arăta uluitor de multicoloră, cu ochii albastri si părul auriu-roscat.

- Ia loc, te rog, o invită Tory. Vrei un ceai cu gheaţă?

- Mulţumesc.

Wanda se aseză, în timp ce Tory se ducea să pregătească băutura. Când reveni cu ceaiul, spuse pe un ton de conversaţie:

- De fapt, eu tocmai îmi făceam bagajul să plec într-o vizită la părinţii mei, în Anglia, pentru două săptămâni.

- Eu în locul tău n-as face-o. E o vreme groaznică, rece si ploioasă, cel puţin jos în Cornwall. Pari să provii din nord.

- Intr-adevăr.

- Atunci, cum ai ajuns aici?

Tory îi prezentă un rezumat rapid al sosirii ei în Airouna.

- Trebuie să spun că mă cam surprinzi, declară Wanda, când Tory termină. Nu ştiam că Denzil s-a căsătorit. Cred că nici familia lui nu ştie. Mai deunăzi m-am întâlnit cu fratele lui, în Falmouth, şi i-am spus că trec

pe-aici şi sper să-l întâlnesc şi pe Denzil. Sunt sigură că mi-ar fi spus, dacă ştia despre tine. Denzil a anunțat-o pe bunica lui?

- Nu... nu ştiu.

- A, dacă o făcea, ați fi primit pân-acum veşti de la ea. Ți-ar fi scris personal. Mă întreb de ce a ținut secretă căsătoria cu tine.

Ochii albaştri îşi pierduseră umorul, privind-o critic pe Tory.

- Denzil nu ți-a vorbit niciodată despre mine, nu-i aşa? fu următoarea întrebare, perfect țintită.

- Nu.

- Mă aşteptam.

Pe buzele Wandei se ivi un mic surâs enigmatic, şi anunță, destul de înfumurată:

- Eu sunt motivul pentru care a plecat din Anglia.

- Mă tem că nu înțeleg.

- Ne iubeam, spuse ea cu un oftat nostalgic, dar eu eram măritată cu Mark. Ne-am căsătorit când aveam optsprezece ani. El era cu aproape douăzeci mai bătrân decât mine şi, cu timpul, diferența a început să se simtă. Mie îmi place să mă distrez, mergeam adesea la un club local de iahting, cu prietenii. Acolo l-am cunoscut pe Denzil.

- Stia că erai căsătorită?

Wanda oftă din nou, cu aceeaşi nostalgie.

- Purtam verighetă, dragă, asa că n-avea cum să nu afle. Oricum, soțul meu a aflat despre mica noastră aventură. A iesit un mare scandal. Si în familia lui Denzil s-au produs neplăceri. Cred că s-a certat cu unchiul lui. Oricum, imediat am aflat că plecase cu iahtul, peste Atlantic. Ai lui, familia Hallam, stii, sunt foarte bogați.

- Nu, nu stiam... De fapt, nu stiu nimic despre ei, spuse Tory rigidă, privind cum musafira îsi punea din nou mănusile.

- Mă rog, acum n-au mai rămas mulți. Părinții lui Denzil au murit într-un accident, când el era mic, si l-a crescut bunica lui. îi mai are pe unchiul său, Trevor, si fratele lui, Garth, care e mult mai mare ca el... cu vreo paisprezece ani, cred, si apoi, desigur, bunica Hallam, care e absolut o scumpă. Când te-astepți să vină Denzil?

- Mai pe seară. Poate ar fi bine să-l cauți mâine. Am să-i spun că ai venit.

- Foarte drăguț din partea ta - dacă stau să mă gândesc... începu Wanda, ridicându-se.

- Dacă stai să e gândesti...?

- ...Că nu mai sunt măritată cu Mark. Ce păcat că Denzil nu mi-a primit scrisoarea înainte de a se însura... nu că as avea ceva personal cu tine, pari o fată destul de drăguță... dar el mă iubeste pe mine si spunea mereu că, dacă găsesc vreun motiv ca să divorțez de Mark, ne vom căsători.

Wanda plecă, iar Tory reveni la bagajele ei. Cină singură, apoi veni Josh, să-i spună că vorbise cu Denzil prin radio, iar acesta anunțase că nu se putea întoarce până a doua zi dimineața. Tory se culcă nefericită, pentru că Denzil nu se ostenise să revină acasă în ultima ei noapte în Airouna. Se suci şi se învârti toată noaptea, dorindu-şi ca Denzil să fi fost alături, ca să-i răspundă la întrebări şi să-i înăbuşe îndoielile cu sărutări, dar el nu sosi decât când Tory era gata să plece spre port, ca să prindă feribotul.

- Imi pare rău, iubire... începu el, dar Tory, enervată din cauza nesomnului şi a neliniştii, îl întrerupse răstit:

- Nici nu mă mir! Se vede ce puţin îţi pasă de mine. Nici măcar n-ai încercat să ajungi acasă.

- Ascultă, Tory...

Denzil o luă de umeri, însă ea se smulse:

- Dacă nu plec acum, pierd feribotul şi legătura de la Antigua, şi-atunci să te văd ce te faci cu mine, când... când va veni din nou adevărata ta iubire.

- Ce naiba înseamnă asta?

- Wanda... fosta doamnă Trelawney, e aici, în Airouna. A venit fiindcă acum, fiind liberă, credea că vă puteţi căsători, aşa cum plănuiserăţi pe vremuri, când încă mai era doamna Trelawney.

- Taci din gură!

Glasul lui Denzil era sălbatic, iar în ochi îi ardeau flăcări verzi.

- Nu ştii ce vorbeşti.

- Nici nu-i de mirare, nu-i aşa, de vreme ce nu mi-ai spus niciodată nimic despre tine? Va să zică, ai fost surprins furând soţia altuia...

- Nu-i adevărat! mugi el. Tory, pentru numele lui Dumnezeu, ai de gând să taci şi să mă laşi să-ţi explic?

- E prea târziu. Nu mai am timp.

Coborî grăbită treptele. Josh aştepta în jeep, cu valizele deja înăuntru. Denzil o urmă, sărind pe bancheta din spate, în timp ce maşina pornea. Drumul decurse în tăcere, cu excepţia lui Josh care, ca toţi insularii, cânta sau fredona.

Când sosiră, bacul tocmai se pregătea să plece. Josh sări din jeep şi alergă să-i ceară căpitanului să mai aştepte.

- Tory, nu poţi pleca aşa.

In glasul scăzut al lui Denzil se simţea o undă de

deznădejde.

- Ba pot şi o fac. N-ai decât să rămâi cu scumpa ta Wanda!

- Ai să te-ntorci.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie arogantă, în timp ce trecea în faţa ei, tăindu-i calea. Tory ridică privirea spre ochii albaştri care o fulgerau cu furie şi, din nou, i se păru că Denzil stătea în faţa ei ca o stâncă de neclintit.

- A, nu ştiu. Nu pot gândi acum. Te rog, lasă-mă să trec, şopti ea, înnebunită.

Denzil se dădu la o parte, iar Tory îl ocoli, pe urmele lui Josh, care-i ducea valizele spre schelă, unde le prelua un om din echipaj. In timp ce urca grăbită pasarela, Tory îl mai auzi pe Denzil strigând după ea, cu glas limpede şi tăios:

- Tory, dacă nu te mai întorci, n-am să te iert niciodată!

Observa că în jur se întorceau capete, oamenii se uitau la el, apoi la ea, după care ajunse la bord, poarta de îmbarcare se închise şi motoarele porniră în marşarier. Tory alergă spre prova, ca să vadă cheul. Poate că, dacă-i făcea vreun semn, îi sufla un sărut, avea să ştie că intenţiona să se întoarcă. Dar în micul grup de oameni care făceau cu mâna nu-l recunoscu decât pe unul, negrul înalt şi blând numit Josh. Denzil plecase.

Capitolul 8

Spre sfârsitul primei săptămâni de la sosirea în Anglia, Tory se îmbolnăvi de gripă. întrucât se simțea bine vizitându-si toți prietenii si rudele, îsi acordă doar două zile ca să învingă boala. Astfel, din „neglijență curată“, cum spunea răspicat mama ei, făcu o infecție gravă la plămâni, care evoluă în pneumonie. Când putu din nou să stea asezată si să mănânce, slăbise si era plecată din Airouna de trei săptămâni.

- Le-am scris doctorului Jarrold si lui Denzil ca să le spun de ce nu te-ai întors, îi spuse mama sa. Trebuie să fi primit de-acum scrisorile.

Dar Tory nu se putea gândi decât la convingerea lui Denzil că îl părăsise.

în fiecare zi astepta câte o scrisoare de la el si, o dată sau de două ori, încercă să-i scrie ca să-l anunțe că îsi revenea. Dar de fiecare dată când începea, îsi amintea amenințarea pe care i-o aruncase Denzil pe cheul din Port Anne; iar atunci, se gândea la Wanda si se întreba dacă nu cumva era mai bine să nu-i scrie, să-l lase să creadă că-l părăsise, ca el să introducă acțiunea de divorț si să rămână liber pentru a se căsători cu Wanda.

Asa că nu termina niciodată scrisorile, ci le strângea ghemotoc si le arunca la cos.

După patru săptămâni, primi două scrisori din Airouna. Una era de la Departamentul de Grădini si Parcuri, care-i rezilia contractul pentru că depăsise termenul de concediu. Era semnată de seful departamentului: Harold Ribiera, tatăl Ritei Jarrold. Cealaltă scrisoare era de la Magnus, care-si exprima speranța că ea înțelegea că nu putuse face nimic pentru renegocierea contractului.

Sperase să se întoarcă oricum în Airouna, la soțul ei, dar auzise recent că Hallam plecase de la debarcader, care avea acum un nou administrator. Presupunea că Hallam se dusese în Anglia, la Tory, asa că n-o mai astepta pe insulă, pentru a-l ajuta să-si termine cartea. Mare păcat, fiindcă ea îi înțelegea modul de gândire si...

Degetele amorțite dintr-o dată ale lui Tory scăpară scrisoarea. Denzil plecase din Airouna. Când? De ce? Unde se dusese? înnebunită, luă scrisoarea de jos ca s-o mai citească o dată, sperând să găsească vreo indicație privind destinația. Când se îndreptă, o izbi un val de greață, amețind-o, si se prăbusi.

Revenindu-si, îl văzu pe doctorul Jones intrând în cameră, urmat de mama ei.

- Ei, tinerico, acum ce-ai mai făcut? întrebă el.

- Cred că am lesinat, îngăimă Tory. Țin minte că mi s-a făcut rău.

- Ia să vedem noi. Nu... De data asta, nu-s plămânii.

Medicul era blând, ca de obicei, iar când termină examinarea, se aseză pe marginea fotoliului, luându-i o mână într-a lui.

- Stiai că eşti însărcinată, Tory? întrebă el încet.

Tory se uită spre mama ei, dar Pamela ieşise; uşa tocmai se închidea în urma sa.

- Mă gândeam eu, murmură.

- Cam în două luni şi jumătate, aş spune. Te bucuri?

- Da, răspunse ea, cam tristă. Nu-i spuneți mamei, vă rog. Aş vrea s-o anunț eu.

- Sigur că da. E treaba voastră, în fond. Aş dori să treci pe la clinică săptămâna viitare, pentru un examen complet, înainte de a pleca înapoi în Caraibe. Cred că nu e nici

o şansă să rămâi aici pentru a naşte copilul?

- Ba, s-ar putea...

După plecarea medicului, rămase privind ramurile de liliac care loveau fereastra. Micile flori violete tocmai începeau să se desfacă. Până se năştea copilul lui Denzil, avea să vină toamna.

O cuprinse panica, făcând-o să se ridice în capul oaselor. Urma să nască, şi habar nu avea unde era Denzil!

Următoarele câteva zile trecură în linişte. Marţi după-amiază, Tory se duse să culeagă narcise de pe malul lacului. Se l's' pe vine, pentru că poziţia aplecată îi dădea greţuri. In fiecare dimineaţă îşi examina talia, ca să vadă dacă nu apăruse vreo schimbare; încă nu-i spusese nimic mamei sale.

- Tory, Tory, a venit tata!

Sora ei, Robin, cobora în goană colina, dinspre casă, cu părul blond fluturându-i în urmă.

- A adus pe cineva cu el, pe lângă George, iar mama spune să vii *imediat.* Aşa a zis. Fără discuţie. Să vii *imediat.*

- Pe cine-a adus? întrebă Tory începând să urce panta abruptă.

- A, nu ştiu, un bărbat. N-am apucat să aflu, fiindcă mama m-a trimis după tine.

Tory intră prin bucătărie, unde lăsă narcisele în chiuvetă. Auzind vocea Pamelei din salon, intră şi, în uşă, se opri încremenită, cu ochii mari şi neîncrezători. Fiindcă bărbatul care stătea ascultându-i politicos mama, într-un costum maro închis de catifea reiată, avea părul brunet şi cârlionţat, crescându-i pe obraji în favoriţi lungi.

- Denzil, murmură ea, iar Denzil se întoarse, privind-o

drept în ochi, fără să zâmbească.

- Eu vă las puțin singuri, spuse diplomatic Pamela. In curând luăm ceaiul.

Si ieşi, închizând bine uşa în urma ei.

- Denzil, ce cauți aici?! exclamă Tory, prosteşte.

- Nici eu nu sunt prea sigur, răspunse el rece. Tatăl tău părea să agreeze ideea de a mă aduce încoace.

Tory îşi stăpânea imboldul de a se arunca la pieptul lui, să-l îmbrățişeze şi să-l sărute, dar Denzil arăta şi vorbea atât de neînduplecat, încât nu credea că l-ar fi bucurat o asemenea atitudine, în acel moment.

- Unde v-ați întâlnit?

- La numărul 36, pe Lilac Avenue, unde locuieşte. Unde credeai? Tory, de ce-ai slăbit aşa?

- Am fost bolnavă - am avut pneumonie. De-asta nu m-am întors în Airouna când ar fi trebuit. Mama ți-a trimis o scrisoare, să-ți explice. N-ai primit-o?

- Nu. Probabil a sosit după plecarea mea şi încă nu m-a ajuns din urmă.

- Când ai plecat?

- Cu câteva zile înainte de a trebui să soseşti tu. Am mers cu *Ariel* în Antigua, ca să-ți ies în întâmpinare. Mă gândeam că era o vreme perfectă ca să ne întoarcem cu iahtul, dar tu n-ai coborât din avion, asa că am dedus că mă părăsisesi si nu m-am mai ostenit să mă întorc în Airouna. M-am dus la St Thomas si mi-am înaintat demisia ca administrator al debarcaderului din Airouna. în timp ce eram acolo, am primit un mesaj de la fratele meu. îmi telefonase la Airouna, iar Josh îi spusese unde plecasem. Bunica mea era grav bolnavă si mă chema. Asa că l-am lăsat pe *Ariel*în St Thomas si am luat avionul de

Londra. Am ajuns în Cornwall tocmai la timp ca s-o mai văd pe bunica înainte de a muri; pe urmă, a trebuit să merg la Manchester cu niste treburi de-ale fratelui meu si mi s-a părut o idee bună să trec si pe la tine, ca să aflu ce ți se întâmplase.

Frazele lui simple si reci nu-i dădeau nici o speranță. Nu venise în Anglia ca s-o vadă. Era clar.

- îmi... îmi pare rău pentru bunica ta, spuse ea cu voce slabă, asezându-se pe canapea.

Denzil rămase cu un braț rezemat de consola vechiului semineu, privind flăcările.

- Denzil, nu te-am părăsit, spuse Tory dintr-o dată.

- Dar ți-a venit gândul, replică el.

- Numai din cauza celor spuse de Wanda.

- Pe care nu mi-ai dat sansa să le contrazic.

- A spus că pe ea o iubeai, nu pe mine. A spus că, dacă ai fi primit scrisoarea prin care te anunța să divorțase, nu m-ai mai fi luat de soție.

- I-am primit scrisoarea, într-adevăr, înainte de a te cere pe tine în căsătorie, răspunse el încet.

- A...

Nu mai înțelegea nimic.

- Atunci, de ce te-ai însurat cu mine?

In sfârşit, Denzil întoarse capul spre ea, dar expresia nu i se schimbase.

- Cred că am petrecut ultimele câteva luni răspunzându-ți la întrebare, spuse el, uşor exasperat. Te-am luat fiindcă voiam să trăieşti cu mine.

- Dar nu pentru că mă iubeai.

- E acelaşi lucru.

- Ba nu e. Iubirea înseamnă comunicare, ajutor,

prețuire, acceptare a defectelor celuilalt...

- Si ce naiba crezi că am făcut eu, de când te-am văzut, altceva decât să te ajut, să te apăr, să-ți accept toanele femeieşti, să împart cu tine tot ce aveam? Doamne sfinte, Tory, ce trebuie să mai fac pentru a-ți dovedi că te iubesc?

Vorbea aspru, dar inima ei tresărea în piept, iar culorile din cameră păreau să devină mai vii şi mai calde.

- Nu trebuia decât să-mi spui, răspunse ea simplu.

- Ei bine, ți-o spun acum. De unde era să ştiu că erai gata să crezi o femeie superficială şi frivolă, ca Wanda, în loc de a mă crede pe mine? adăugă el, iritat. I-ai crezut până şi povestea că încercasem să i-o suflu bărbatului ei.

- Si n-ai încercat?

- Nu, a fost doar un joc al ei, ca să scape de el. A, recunosc că mă fascinase un timp, la fel cum şi pe tine te fascinase Magnus Jarrold. Are cu câțiva ani mai mult decât mine, dar când am cunoscut-o asta n-o făcea decât să pară şi mai interesantă. Era drăguță, fermecătoare, amuzantă şi cu experiență. O credeam văduvă şi-mi părea rău pentru ea, fiindcă era atât de tânără. Am fost şocat în seara când a apărut Trelawney la ea acasă şi a spus că e soțul ei. Ințelegi, ea îmi spusese că-i era socru.

- Vai, ce strengăriță! constată Tory, neputându-si stăpâni amuzamentul față de smecheria viclenei Wanda. Dar ce groaznic pentru tine, înțeleg că ai fost lovit dureros în amorul propriu.

- Respectul de mine însumi a suferit cea mai grea lovitură, se arcui colțul gurii lui într-un mic zâmbet. Mai ales când am descoperit că nu fusesem singurul tânăr pe care-l primise în casa „socrului" ei. Dar am trecut curând si peste asta.

- Mi-a spus că din cauza ei ai părăsit Anglia! exclamă Tory.

- Nu zău?

Denzil râse cu dispreț.

- înseamnă că te-a citit destul de bine. Nu, fusese doar o coincidență; de mult timp plănuiam o croazieră peste Atlantic.

Prin usă se auzi vocea ascuțită a lui Robin:

- Tory, mama spune că ceaiul e gata!

- Venim! răspunse Tory, apoi se întoarse din nou spre Denzil, soptind: urma să mă întorc la tine, dar n-am putut încă, fiind bolnavă. Voi... voi avea un copil.

Ochii căprui si limpezi, atât de apropiați de ai ei, clipiră o dată, de două ori, apoi se dilatară încet.

- Al meu? sopti el, nevenindu-i să creadă.

- Da' al cui? se răsti Tory. Doar nu crezi...

- Tory, mama zice că se supără dacă nu veniți *imediat!* strigă din nou Robin. Haideți, că stiu ce faceți. Gata, ajunge, lăsați si pe mai târziu!

- Mai bine să mergem, murmură Tory, ridicându-se.

- încă nu, spuse el autoritar, trăgând-o la loc pe canapea. Toate la timpul lor.

începu s-o sărute pe obraz, pe gură, pe ochi, pe gât, cu o ploaie de sărutări scurte care o lăsau cu răsuflarea tăiată, amețită de dorință.

- Denzil, te rog, nu aici! gâfâi ea râzând, când usa se deschise si Pamela spuse cu asprime:

- Ia ascultați, ne țineți pe toți... O, pardon, văd că sunteți ocupați, i se îmblânzi vocea, amuzată.

Denzil înălță capul, privind-o.

- Fata asta v-a spus că veți fi bunică?

- Tory! Serios?

Acum, Pamela zâmbea de-a dreptul prosteste.

Tory dădu din cap, încercând să-si aranjeze părul.

- Atunci, trebuie să mă duc imediat să-l anunț pe Jack, adăugă Pamela si iesi, lăsând usa deschisă.

Denzil, triumfător pentru că îi reusise siretlicul de a scăpa de soacră, o trase pe Tory din nou în brațe, dar ea îl respinse, cu mâinile pe pieptul lui.

- Te rog să nu crezi că te refuz, îl tachină ea cu blândețe, dar nu crezi că, cu cât bem ceaiul mai repede, cu atât vom putea rămâne mai curând netulburați?

îi văzu licărul diavolesc începând să-i joace în ochi.

- Acum înțelegi ideea, iubita mea, replică el încet si, ținându-se de mână, iesiră spre masa cu ceaiurile, să se alăture restului familiei.

sfârşit